

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Mario Puzo

Bestselling author of *The Godfather*

Omenta

Mario Puzo

OMERTA

På dansk ved
Hans Hansen

LINDHARDT OG RINGHOF

Omerta
er oversat fra engelsk af Hans Hansen efter
Omerta

Copyright © 2000 by Mario Puzo
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency,
Denmark

Denne danske udgave
Copyright © 2017 Lindhardt og Ringhof Forlag A/S
All rights reserved
ISBN: 9788711579381

1. e-bogsudgave, 2017
Format: EPUB 3.0

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til
andet end personlig brug må kun ske efter aftale med
Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

www.lindhardtogringhof.dk

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S, et selskab i Egmont

Til

Evelyn Murpby

Omerta:

En siciliansk æreskode, som kræver ubrydelig tavshed om forbrydelser, der menes kun at vedkomme de direkte involverede personer.

World Book Dictionary

Prolog

1967

I den stenede landsby Castellammare del Golfo, som vendte ud mod det mørke sicilianske Middelhav, lå en stor mafiadon på sit dødsleje. Vincenzo Zeno var en mand af ære, der hele sit liv havde været elsket for sine retsindige og upartiske domme, sin hjælp til dem der led nød og sin ubønhørlige afstraffelse af dem, der vovede at modsætte sig hans vilje.

Ved dødslejet sad tre, som engang havde været hans nære mænd og senere hver for sig havde skabt sig deres egen berømmelse og magt: Raymonde Aprile fra New York i Amerika, Octavius Bianco fra Palermo og Benito Craxxi fra Chicago. Hver af dem skyldte ham en sidste tjeneste.

Don Zeno var den sidste af de ægte mafiabosser og havde hele sit liv nøje overholdt de gamle traditioner. Han havde inddrevet sin skat på al forretningsvirksomhed, men

aldrig på narkohandel og prostitution. Og aldrig havde nogen nødlidende mand henvendt sig til hans hus og var gået tomhændet derfra.

Han berigtigede lovenes og domstolenes uretfærdigheder — Siciliens højeste dommer kunne afsige sin dom, men havde den dømt retten på sin side, ville Don Zeno tilsidesætte dommen med hele sin viljestyrke og våbenmagt.

Letsindige unge mænd, der havde villet svigte en fattig bondes datter, lod sig uvægerligt overtale af Don Zeno til at indgå i den hellige ægtestand med pigen. Banker, der havde villet sætte en gældstynget bonde fra hus og hjem, blev standset af Don Zeno, som sørgede for en bedre løsning. Ingen ung mand, der brændende ønskede sig en højere uddannelse, var blevet nægtet en sådan på grund af manglende midler eller kvalifikationer. Hørte de til hans cosca, hans klan, blev deres drømme virkeliggjort. Lovene fra Rom opfyldte ikke Siciliens traditioner og havde ingen myndighed her. Don Zeno underkendte dem uanset omkostningerne.

Men i de seneste par år var hans magt begyndt at svindte, og han havde været så svag at gifte sig med en meget køn purung pige, der havde skænket ham et smukt og velskabt drengebarn. Men fødslen havde kostet hende livet, og nu var drengen to år. Den gamle mafiadon vidste, at hans sidste øjeblik nærmede sig, og at hans cosca uden ham ville blive knust af Corleones og Clericuzios endnu mægtigere cosca'er. Derfor overvejede han nu sin søns fremtid.

Han havde tilkaldt sine tre venner og havde en vigtig anmodning til dem, men først takkede han dem, fordi de havde vist ham den respekt at rejse så langt for hans skyld. Derefter sagde han, at han ønskede sin lille søn Astorre bragt et sikkert sted hen, hvor han skulle vokse op under andre forhold, men alligevel i netop de traditioner, der hørte sig til for en ærens mand som den gamle don Zeno selv.

»Jeg kan dø med ren samvittighed.« sagde han, skønt hans tre venner vidste, at han havde betydet døden for hundreder af mænd, »så snart jeg ved, at jeg har sørget for mm søns sikkerhed. For i dette barn på to år ser jeg allerede en sand mafiosos hjerte og sjæl, og af sådanne mænd er der efterhånden kun meget få tilbage.«

Han fortalte dem derefter, at han ville udvælge en af dem som dette usædvanlige barns kommende beskytter, en pligt og et ansvar, som ville blive rigt belønnet.

»Det er mærkeligt,« sagde han og så på de tre med et tåget blik, »efter traditionen er det den første søn, som er den sande mafioso. Men for mig varede det helt til mit firsindstyvende år, inden jeg kunne virkeliggøre mm drøm. Jeg er ikke overtroisk, men hvis jeg havde været det, ville jeg nemt have kunnet tro, at dette barn er vokset direkte op af Siciliens jord. Hans øjne er grønne som oliven fra mine bedste træer, og han ejer den årvågne sicilianske sensibilitet — det romantiske, musikalske og lykkelige sind. Og så lille han end er, glemmer han ingen fornærmelse. Men han skal ledes.«

»Og hvad er så dit ønske til os, Don Zeno?« spurgte Craxxi. »For jeg vil med glæde tage din søn i mit hus og opdrage ham, som var han min egen.«

Bianco stirrede næsten fjendtligt på Craxxi. »Jeg har kendt drengen helt fra hans fødsel. Han står mig nær. Jeg vil opfostre ham som min egen.«

Raymonde Aprile så på Don Zeno, men sagde intet.

»Og du, Raymonde?« spurgte Don Zeno.

Aprile sagde: »Hvis jeg bliver den, som du vælger, bliver din søn min søn.«

Don Zeno vurderede hver af de tre, der alle var mænd, som fuldt ud var ansvaret værdige. Efter hans mening var Craxxi den mest intelligente af dem, og Bianco var utvivlsomt den mest ambitiøse og energiske. Aprile var også en mand af stort ry, men mere tilbageholdende, den af de tre, som lignede Don Zeno mest. Men han var ubarmhjertig.

Selv så nær sin død forstod Don Zeno, at Raymonde Aprile var den af de tre, som mest behøvede hans barn. Han var den, som ville få størst gavn af barnets kærlighed, og han ville sikre, at hans ven Don Zenos søn lærte, hvordan man overlever i den forræderiets verden, som var Don Zenos og også de tre andres.

Et langt øjeblik var Don Zeno tavs. Så sagde han omsider: »Raymonde, du skal være hans far. Og så kan jeg hvile i fred.«

Don Zenos begravelse var en kejser værdig. Alle Siciliens cosca-chefer viste deres respekt ved at møde op sammen med kabinetsministre fra Rom, ejerne af de store latifundiaer og hundreder af hans udstrakte cosca's undersåtter.

Majestætisk som en romersk kejser og sortklædt fra top til tå tronedede den toårige Astorre Zeno, barnet med det stærke blik, øverst oppe på den sorte hestetrukne ligvogn.

Bisættelsen blev forrettet af selveste Palermos kardinal, der sagde disse mindeværdige ord: »I modgang og medgang, sygdom og nød, glæde eller fortvivelse var Don Zeno altid alles sande ven.« Derefter gentog kardinalen Don Zenos sidste ord. »I Guds hænder overgiver jeg min sjæl,« citerede kardinalen. »Han vil tilgive mine synder, for jeg har hver dag søgt at være retfærdig.«

Sådan gik det til, at Astorre Zeno blev bragt til Amerika af Raymonde Aprile og indgik i hans husstand.

Kapitel 1

1995

Da Sturzo-tvillingerne Franky og Stace drejede ind i Heskows indkørsel, så de fire meget høje teenagere spille basketball i husets lille gård. Franky og Stace steg ud af deres store

Buick, og John Heskow kom ud fra huset for at modtage dem. Han var en høj pæreformet mand, hvis tynde hår dannede en nydelig krans omkring hans skaldede isse. Hans små blå øjne tindrede. »Lige på slaget,« sagde han. »Der er en, som I skal hilse på.«

Spillet standsede, og Heskow sagde stolt: »Det er min søn Jocko.« Den højeste af teenagerne strakte sin store hånd frem mod Franky.

»Hej,« sagde Franky. »Hvad med et spil?«

Jocko så på sin fars to gæster. De var godt en meter og firs høje og så ud til at være i fin form. Begge var i Ralph Laurenpoloskjorter, den enes rød, den andens grøn, dertil kakibukser og sko med rågummisåler. De var et par flotte fyre, godmodige, tilsyneladende, og deres uregelmæssige ansigtstræk udstrålede en afslappet selvtillid. Det sås tydeligt, at de var brødre, men Jocko kunne naturligvis ikke vide, at de var tvillinger. De var i begyndelsen af fyrrerne, gættede han.

»Meget gerne,« sagde Jocko med drengeagtig velvilje.

Stace smilede bredt. »Fint! Vi har lige kørt fem tusind kilometer og trænger til at blive løsnet op.«

Jocko vinkede de andre drenge hen til sig. Også de var over en meter og firs høje, og Jocko sagde: »Jeg tager de to på minside mod jer tre.« Han var langt den bedste spiller af drengene og ville give sin fars venner en chance.

»Vær nu ikke for hård mod dem,« sagde John Heskow.

»De er jo bare et par gamle fyre, der vil lege lidt med.«

Det var midt på en december eftermiddag, og den kølige luft fik blodet til at løbe hurtigere. Det kolde Long Island-solskin, blegt lysegult, glimtede i glasset i Heskows drivhuse og mistbænke.

Jockos venner tog den med ro og ønskede ikke at overanstrenge de to mænd, men pludselig susede Franky og Stace forbi dem og lagde perfekt op til et par layup-skud. Men de benyttede ikke lejligheden, de gav bolden videre til Jocko. De gjorde intet forsøg på et outside shot. De morede

sig bare med at manøvrere udenom og lægge op til nemme layup-skud.

Deres modstandere begyndte nu på at udnytte deres højde til at slippe forbi, men fik mærkelig nok kun få rebounds. Til sidst løb hidsigheden af med en af drengene, så han satte en hård albue i Frankys ansigt. I næste nu lå han på jorden. Jocko, der hele tiden havde holdt omhyggeligt øje med hver detalje i spillet, fattede alligevel ikke rigtigt, hvordan det var gået til. I næste nu smed Stace bolden i hovedet på sin bror og sagde: »Spil så, din skovl!«. Franky hjalp drengen op, gav ham et klap bagi og sagde: »Det må du undskylde.« De spillede cirka fem minutter til, hvorefter de to mænd var blevet tydeligt forpustede, så drengene helt tydeligt overgik dem, og til sidst gav de op.

Heskow kom ud med sodavand til spillerne, og teenagerne trængtes omkring Franky, som både havde karisma og netop havde demonstreret professionel kunnen som basketballspiller. Drengen, som han havde vippet omkuld, gav han et hurtigt klap på skulderen og hele flokken et bredt verdensmandssmil, som fint klædte hans firkantede ansigt.

»Lad mig gamle fyr give jer drenge et par gode råd,« sagde han. »Lad være med at dribble, hvis I kan aflevere. Giv aldrig op, når I er tyve bagude i sidste quarter. Og gå aldrig ud med en kvinde, som ejer mere end én kat.«

Alle drengene lo.

Franky og Stace gav drengene hånden og takkede for spillet, hvorefter de fulgte med Heskow ind i det kønne hus med grønmalede vinduer. Jocko råbte efter dem: »I er ellers skrappe til det!«

Inde i huset førte John Heskow de to brødre op til deres værelse på første sal. Det havde en solid dør med en kraftig lås, bemærkede de, da Heskow viste dem ind og derefter låste døren bag dem.

Værelset var stort, nærmest en suite med tilstødende badeværelse. Der stod to enkeltsenge, for Heskow vidste, at

brødrene foretrak at overnatte i det samme værelse. I et hjørne ventede en enorm kuffert, som var lukket med stålbånd og en svær hængelås. Heskow åbnede låsen med en nøgle og slog låget op. I kufferten lå en velassørteret og smukt ordnet samling af sorte håndvåben, automatpistoler og ammunitionsæsker.

»Okay?« spurgte Heskow.

»Ingen lyddæmpere,« sagde Franky.

»I får ikke brug for lyddæmpere til det job.«

»Fint,« sagde Stace. »Jeg hader lyddæmpere. Jeg kan aldrig ramme med en lyddæmper på.«

»Okay,« sagde Heskow. »Snup jer nu et styrtebad, I to, og flyt ind, så sender jeg drengene væk og laver aftensmad. Hvad synes I om min dreng?«

»Førsteklasses knægt,« sagde Franky.

»Og hvordan synes I, at han spillede?« spurgte Heskow. Han rødmede af stolthed

og lignede endnu mere en overmoden pære.

»Fremragende,« sagde Franky.

»Og hvad synes du, Stace?« spurgte Heskow.

»Mere end fremragende,« sagde Stace.

»Han har et stipendium til Villanova University,« sagde Heskow. »Han når helt til toppen i superligaen«

Da tvillingerne lidt senere kom ned i opholdsstuen, havde Heskow maden klar, paneret kalvekød med champignonsauce, og der stod rødvin på bordet.

De satte sig til bords. De var gamle venner og kendte hinandens fortid. Heskow var blevet skilt for tretten år siden, og hans ekskone og Jocko boede i Babylon nogle kilometer længere vestpå. Men Jocko besøgte tit sin far, og Heskow forgudede sønnen og havde altid gjort det.

»I skulle ellers først være kommet i morgen,« sagde Heskow. »Jeg ville have holdt drengen væk, hvis jeg havde vidst, at I ville komme allerede i dag. Jeg kan jo ikke bare smide ham og hans venner ud.«

»Det er okay,« sagde Franky. »Skidt med dét.«

»I to klarede jer fint derude med drengene,« sagde Heskow. »Har I aldrig tænkt på en professionel karriere?«

»Nej,« sagde Stace. »Vi er ikke høje nok. Kun lige over en meter og firs. Bananplukkerne var for høje for os.«

»Ikke det udtryk, når drengen hører det,« udbrød Heskow forskrækket. »Han skal jo spille med dem.«

»Stol på os,« sagde Stace. »Ikke et forkert ord i utide.«

Heskow slappede af og nippede til sin vin. Han var altid glad for at samarbejde med de to brødre. De var begge to så gemytlige — de blev aldrig ubehagelige som de fleste af de pestilenser, han ellers havde at gøre med. De virkede afslappede, og det afspejlede det fine forhold mellem dem. De var sikre på sig selv og hinanden, og det gav dem en betryggende udstråling.

De spiste langsomt og afspændt, og Heskow holdt tallerkenerne fyldte direkte fra stegepanden.

»Der er noget, jeg altid har villet spørge dig om,« sagde Franky til Heskow. »Hvorfor tog du navneforandring?«

»Det er snart meget længe siden,« sagde Heskow. »Jeg skammer mig bestemt ikke over at være italiener. Men jeg ser så skidetysk ud. Med mit lyse hår, blå øjne og så den næse virker det direkte mistænkeligt med et italiensk navn.«

Tvillingerne lo muntert og indforstået. De vidste, at Heskow var fyldt med gas, men ham om dét, ikke?

Efter salaten serverede Heskow ekstra sort espresso, dertil italienske kager. Så tilbød han cigarer, men de afslog. De foretrak deres Mariboros, som stod godt til deres cowboyansigter.

»Lad os komme til sagen,« sagde Stace. »Den må være stor, for hvorfor skulle vi ellers køre skide fem tusind kilometer? Vi kunne jo have fløjet.«

»Det var ikke så værst,« sagde Franky. »Jeg nød det. Et førstehånds møde med Amerika. Vi havde det fint undervejs. Det er flinke folk ude i de små byer.«

»Fremragende,« sagde Stace. »Men det var nu alligevel en lang køretur.«

»Jeg ønskede ingen spor i lufthavnene,« sagde Heskow. »Dér tjekker de først. Og det bliver en hed sag. Men det har I to jo ikke noget imod, vel?«

»Modermælk for mig,« sagde Stace. »Hvem helvede er det så?«

»Don Raymonde Aprile.« Heskow havde nær fået sin espresso galt i halsen, da han sagde det.

Der opstod en lang tavshed, og for første gang fornemmede Heskow den dødskulde, som de to tvillinger kunne udstråle.

Franky sagde stilfærdigt: »Du lod os køre fem tusind kilometer for at tilbyde os det job?«

Stace smilede til Heskow og sagde: »John, det har været hyggeligt at kende dig, men betal os nu vores grundtakst, så smutter vi.« De lo begge to ad den lille joke, men Heskow var ikke med.

En af Frankys venner i L.A., en freelance skribent, havde engang forklaret tvillingerne, at skønt et magasin måske betalte hans udgifter til en artikel, behøvede det ikke nødvendigvis at købe den. I stedet kunne de betale en mindre procentdel af det aftalte honorar for at slippe for at tage den. Tvillingerne havde overtaget den praksis og krævede også betaling for kun at høre på et forslag. Fordi de var to, og de havde kørt langt og længe, var lyttetaksten denne gang tyve tusind.

Men det var Heskows opgave at overtale dem til at tage jobbet. »Don Aprile trak sig ud for tre år siden,« sagde han. »Alle hans gamle forbindelser sidder bag tremmerne. Han betyder ikke noget mere. Den eneste, som måske kunne lave ballade, er Timmona Portella, og det vil han ikke. I får en million stærke, det halve, når I har ordnet det, og resten om et år. Men i det år skal I holde en lav profil. I to skal bare være skytterne, ikke andet.«

»En million stærke,« sagde Stace. »Det er mange penge.«

»Min klient ved, at det er et kæmpejob at plukke Don Aprile,« sagde Heskow. »Så han vil have de bedste til det. Kolde aftrækkere, der er voksne og klapper i. Og I to er simpelthen de bedste, der er.«

Franky sagde: »Der er ikke mange, der vil løbe den risiko.«

»Netop,« sagde Stace. »Det job lever man med hele resten af sit liv. Med nogen lige i hælene plus strisserne plus FBI.«

»I har mit ord på det,« forsikrede Heskow. »Strisserne rører ikke en finger. Og det gør FBI heller ikke.«

»Og Don Apriles gamle venner?« spurgte Stace.

»De døde har ingen venner.« Heskow tav et øjeblik. »Da han trak sig tilbage, slap han det hele. Der er intet at være bekymret for.«

Franky sagde til Stace: »Er det ikke sjovt, hver eneste gang siger de, at der ikke er noget at være bekymret for.«

Stace lo. »Det er, fordi det ikke er dem, som skal ud med skydejernene. John, du er en gammel ven. Vi stoler på dig. Men hvad nu, hvis du alligevel er galt afmarcheret? Alle kan tage fejl. Hvad nu, hvis Don Aprile alligevel har gamle venner? Du ved jo godt, hvordan han opererer. Ingen nåde. Vi bliver sømmet op, ikke bare dræbt. Først er der et par timer i helvede. Gælder også familierne. Nemlig din søn. Som ikke kan spille for NBA efter sin begravelse. Vi burde måske få at vide, hvem der betaler gildet?«

Heskow bøjede sig hen mod dem, og nu var hans lyse hud skarlagensrød, som om han rødmede. »Det kan jeg ikke fortælle jer. Det ved I godt. Jeg er bare mellemmanden. Og jeg har nøje overvejet alt det andet lort. Tror I, at jeg er snotdum? Hvem ved ikke, hvem Don Aprile er? Men han er forsvarsløs, det har jeg garanti for helt oppe fra toppen. Politiet lader bare som om, og FBI kan ikke tillade sig at gå ind. Og toppen af mafiabosserne blander sig ikke. Jobbet er idiotsikret.«

»Jeg havde aldrig drømt, at Don Aprile skulle blive en af mine skydeskiver,« sagde Franky. Opgaven appellerede til hans ego. At dræbe en mand, der var så respekteret og berygtet i sin verden.

»Franky, det er ikke en gang basketball,« advarede Stace. »Hvis vi taber, giver vi ikke bare hånden og forlader banen.«

»Stace, det er en million stærke,« sagde Franky. »Og John har aldrig bragt os i nogen klemme. Lad os tage det.«

Stace mærkede, at både han og broderen var ved at tænde. Hvad fanden! Når alt kom til alt, var der en million stærke i det. I virkeligheden var Stace mere pengebegærlig end Franky, mere af en forretningsmand, og millionen overbeviste ham

»Okay,« sagde han. »Vi tager det. Men Herren være med os, hvis du er forkert på den.« Han havde engang været messedreng.

»Er der noget om, at FBI holder øje med Don Aprile?« spurgte Franky. »Er der nogen risiko dér?«

»Nej,« svarede Heskow. »Efter at alle hans gamle venner var røget ind, trak han sig tilbage som en gentleman, og det accepterede FBI. De holder sig fra ham. Det garanterer jeg for. Og nu til, hvordan det skal gøres.«

Det tog ham en halv time at fremlægge planen i alle dens detaljer.

Omsider sagde Stace: »Hvornår?«

»Søndag morgen,« sagde Heskow. »I bliver her de første to dage. Derefter flyver I med en privat jet fra Newark.«

»Vi skal have en aldeles prima chauffør,« sagde Stace. »En, der er ovenud god.«

»Jeg kører,« sagde Heskow og tilføjede næsten undskyldende: »Det er en meget stor lønningsdag.« I resten af weekenden var Heskow babysitter for Sturzo-brødrene. Han lavede mad til dem og gik i byen for dem. Han var ikke nem at gøre indtryk på, men de to brødre fik det undertiden til at løbe ham koldt ned ad ryggen. De var som giftslanger, altid med årvågne hoveder, og samtidig var

de sympatiske og hjalp ham endog med at passe blomsterne ude i drivhusene.

Lige inden aftenmaden spillede de basketball, en mod en, og Heskow så fascineret, hvordan deres kroppe slangede sig omkring hinanden. Franky var hurtigere og en uhyggelig effektiv målskytte. Stace var ikke helt så god, men smartere. Franky kunne være nået ind i NBA, tænkte Heskow. Men dette var ikke en baseballkamp. I en virkelig krise var Stace manden. Det var ham, der ville blive den primære skytte.

Kapitel 2

FBI's blitzangreb på mafiafamilierne i 1990'erne efterlod kun to overlevende. Don Raymonde Aprile, den største og den mest frygtede, var fortsat urørt. Den anden, Don Timmona Portella, som havde næsten lige så stor magt, men var en langt ringere person, undslap ved noget, der virkede som et rent og skært lykketræf.

Men fremtidsudsigterne var indlysende. Med de love mod bandekriminalitet og deraf følgende korruption, der så udemokratisk blev vedtaget i 1970, de særlige FBI-gruppers indsatsiver og de amerikanske mafiasoldaters svindende tro på mafiaens omerta vidste Don Raymonde Aprile, at tiden var inde for ham til værdigt at forlade scenen.

Han havde styret sin familie i tredive år og var nu en legende. Han var opvokset på Sicilien og havde ingen af de falske ideer og den øretæveindbydende arrogance, som prægede de amenkanskfødte mafiabosser. Han udgjorde i virkeligheden et tilbageslag i udviklingen, en genkomst af de gamle sicilianere i det nittende århundrede, som regerede byer og landsbyer med deres personlige karisma, deres æresbegreber og deres dødbringende og inappellable domme over alle, som kunne mistænkes for at være deres

fjender. Han havde også bevist, at han havde disse gamle heltes strategiske geni.

Nu var han toogtres, havde fået orden på sit liv, gjort det af med sine fjender og opfyldt sine pligter som ven og som far. Han kunne nyde sine sidste år med ren samvittighed, trække sig tilbage fra mafiaverdenens disharmonier og påtage sig den langt mere passende rolle som overklassebankier og samfundsstøtte.

Hans tre børn var sikkert placeret i succesrige og socialt acceptable karrierer. Valerius, hans ældste søn, var nu syvogtredive, gift, havde børn og var oberst i den amerikanske hær og underviste på West Point. Hans karriere havde været bestemt af hans frygtsomhed som barn. Don Aprile havde sikret ham en kadetudnævnelse på West Point for dermed at afhjælpe denne karaktersvagthed.

På grund af en mystisk genkombination var Marcantonio, hans anden søn, allerede i den unge alder af femogtredive blevet direktør i topledelsen af et af de landsdækkende tv-selskaber. Som dreng havde han været tungsindig og havde levet i en privat drømmeverden, hvorfor hans far havde indstillet sig på, at drengen ville blive en fiasko i enhver seriøs sammenhæng. Men nu blev han tit omtalt i pressen som en slags kreativt og visionært ledertalent, hvad der glædede hans far, men ikke overbeviste ham. Han var dog trods alt sin søns far og måtte derfor kende ham bedre end nogen anden.

Hans datter Nicole blev som ganske lille kærligt kaldt Nikki, men seks år gammel krævede hun meget bestemt at blive kaldt ved sit rigtige navn. Hun var hans foretrukne sparringpartner. Nu var hun niogtyve, erhvervsadvokat og indimellem gratis advokat for de fattige og desperate forbrydere, der ikke havde penge til effektiv retshjælp. Hendes særlige specialitet var at redde mordere fra den elektriske stol, kvinder, som havde dræbt deres mænd, fra fængsel, og uforbederlige voldtægtsforbrydere fra livsvarig indespærring. Hun var en ubøjelig modstander af dødsstraf,

troede, at alle forbrydere kunne rehabiliteres, og var en streng kritiker af De Forenede Staters økonomiske struktur. Hun fastholdt, at et land, der var så rigt som USA, ikke kunne være så ligeglad med de fattige uanset disses mulige fejl og mangler. Trods alt dette var hun en særdeles dygtig og hård forhandler i erhvervssammenhæng og en flot og stærk kvinde. Donen var ikke enig med hende i noget som helst.

Hvad Astorre angik, så var han medlem af familien, stod Don Aprile mest nær af alle og blev kaldt hans nevø. Men for de andre tre var han som en bror på grund af sin intense vitalitet og charme. Fra treårsalderen til han blev seksten, var han deres højtelskede yngste bror — indtil han for elleve år siden var blevet sendt til Sicilien.

Don Aprile havde forberedt sit otium meget omhyggeligt. Han fordelte sit imperium for at fredeliggøre potentielle fjender og takke loyale venner, for han vidste, at taknemmelighed er den kortvarigste af alle dyder, og at gaver hele tiden skal fornys. Han gjorde sig ganske særlig umage for at pacificere Timmona Portella, som var farlig, fordi han var uberegnelig og blev drevet af en mordlyst, der undertiden medførte totalt unødvendige drab.

Hvordan Portella havde reddet sig fra FBI's blitz i halvfemserne var et mysterium for alle. For han var en amenkanskfødt don uden mindste subtilitet, uforsigtig og umådeholden og med et eksplosivt temperament. Han havde en gigantkrop med en enorm mave og klædte sig i farver og silke som en picciotto, en ung morderlærling fra Palermo. Hans magtbase var distribution af ulovlig narkotika. Han havde aldrig giftet sig, og selv i en alder af halvtreds var han en ivrig skørtejæger. Den eneste, som han viste ægte følelser for, var hans lillebror Bruno, der var let retarderet, men i øvrigt var lige så brutal som sin storebror.

Don Aprile havde aldrig stolet på Portella og havde kun sjældent haft forretninger sammen med ham. Mandens svagheder gjorde ham farlig, hvorfor han måtte

neutraliseres. Altså indbød han Timmona Portella til et møde.

Han mødte op sammen med sin bror Bruno. Aprile modtog dem med sin sædvanlige stilfærdige høflighed, men kom hurtigt til sagen.

»Min kære Timmona,« sagde han. »Jeg trækker mig nu tilbage fra alle mine forretninger undtagen mine banker. Dermed bliver du særlig synlig i offentlighedens øjne og må være ekstra agtpågiven. Hvis du nogensinde får brug for mit råd, så kald. For heller ikke i mit otium er jeg uden ressourcer.«

Bruno, en mindre udgave af sin bror, var skræmt af Don Apriles ry. Han smilede og var lykkelig over den respekt, som blev vist hans storebror. Men Timmona forstod Don Aprile langt bedre. Han vidste, at han var blevet advaret.

Han nikkede ærbødigt til Don Aprile. »Du har altid været den klogeste af os alle,« sagde han. »Og jeg respekterer dig for det, som du nu gør. Regn mig som din ven.«

»Meget godt, meget godt,« sagde Don Aprile. »Og som min gave til dig vil jeg bede dig om at lytte til denne advarsel. Cilke, FBI-agenten, går mange krogveje. Stol ikke på ham. Han er beruset af sin succes, og du bliver hans næste skydeskive.«

»Men både du og jeg er allerede sluppet fra ham,« sagde Timmona. »Skønt han har gjort det af med alle vores venner, frygter jeg ham ikke. Men tak for advarslen.«

De skålede for hinanden over en drink, hvorefter brødrene Portella gik. I bilen sagde Bruno: »Virkelig en stor mand.«

»Ja,« sagde Timmona. »Han var en stor mand.«

Og Don Aprile var veltilfreds. Han havde set forskrækkelsen i Timmonas øjne og var sikker på, at der ikke længere truede nogen farer fra ham.

Don Aprile udbad sig derefter et privat møde med Kurt Cilke, chefen for FBI i New York. Han var selv forbavset over det, men han beundrede faktisk Cilke, som havde sendt

hovedparten af Østkystens mafiabosser i fængsel, og han havde stort set brudt deres magt.

Men han havde ikke fået krammet på Don Aprile, for han vidste, hvem der var

Cilkes hemmelige stikker, og havde muliggjort hans succes.

Men Don Aprile beundrede Cilke endnu mere, fordi han altid spillede ærligt spil og aldrig forsøgte sig med falske anklager eller magtovergreb og aldrig havde bragt Don Aprile i offentlighedens søgelys. Altså følte Don Aprile, at det ville være rimeligt at advare ham.

Mødet fandt sted på Don Apriles landsted i Montauk. Cilke skulle ankomme alene, hvad der var stik mod FBI's regler. FBI's direktør havde dog personligt givet sin tilladelse til det, men havde til gengæld insisteret på, at Cilke skulle bruge en meget speciel båndoptager. Den blev implanteret i hans krop under ribbenene, hvorefter intet kunne ses på hans torso. Denne særlige opfindelse var totalt ukendt for offentligheden, og produktionen af apparatet blev omhyggeligt kontrolleret. Cilke var klar over, at det virkelige formål med arrangementet var at optage det, som han sagde til Don Aprile.

De mødtes en gylden oktobereftermiddag på Don Apriles veranda. Cilke havde aldrig været i stand til at få anbragt nogen form for aflytning i huset, og en dommer havde forbudt en konstant fysisk overvågning af det. Ved sin ankomst blev han overhovedet ikke visiteret af livvagterne, og det forbavsede ham. Don Raymonde Aprile havde med andre ord ikke tænkt sig at foreslå ham noget ulovligt.

Som altid var Cilke forbavset og endda foruroliget over det indtryk, som Don Aprile uvægerligt gjorde på ham. Skønt Cilke vidste, at han havde beordret mindst hundrede mord og havde brudt utallige love, kunne han ikke hade ham. Og alligevel mente han, at sådanne mænd var onde, og hadede dem, fordi de var en trussel mod selve samfundets struktur.

Don Aprile var i et mørkt sæt tøj med et mørkt slips og en hvid skjorte. Hans udtryk var alvorligt, men samtidig forstående, og hans ansigt var blidt som ansigtet på en mand, der elsker al dyd. Hvordan kunne et så menneskeligt ansigt dog sidde på en, der var så ubarmhjertig, tænkte Cilke og undrede sig.

Don Aprile forsøgte ikke at give Cilke hånden, måske fordi han tænkte, at det kunne være upassende for enten ham selv eller for FBI-agenten. I stedet nikkede han sin hilsen og bad med en håndbevægelse Cilke om at tage plads.

»Jeg har besluttet at stille mig selv og min familie under din og dermed samfundets beskyttelse,« sagde han.

Cilke var forbavset. Hvad helvede var den gamle gangster ude på?

»I de sidste tyve år har du været min fjende. Du har forfulgt mig. Men jeg har altid været taknemmelig, fordi du spillede rent spil. Du forsøgte aldrig at bruge falske beviser eller at få andre til at vidne falsk mod mig. Du har sat næsten alle mine venner i fængsel, og du gjorde dit bedste for også at få mig sat ind.«

Cilke smilede. »Det gør jeg stadig,« sagde han.

Don Aprile nikkede indforstået. »Jeg har skaffet mig af med alt, der kan opfattes som tvivlsomt, og har kun beholdt et par banker, som er urokkeligt respektable forretninger. Jeg har nu stillet mig under dit samfunds beskyttelse. Til gengæld vil jeg gøre min pligt mod dette samfund. Du kan gøre det meget lettere, hvis du indstiller din forfølgelse af mig. For den er ikke længere nødvendig.«

Cilke trak på skuldrene. »Det afgør Bureauet. Jeg har efterhånden været så længe efter dig, så hvorfor standse nu? Måske lykkes det for mig.«

Don Apriles ansigt blev alvorligere og endnu mere træt. »Jeg har noget, som jeg til gengæld kan tilbyde dig. Dm formidable succes i de seneste par år har fremmet min beslutning. Men sagen er, at jeg kender din så ovenud

nyttige oplysningskilde. Jeg ved, hvem han er. Men jeg har ikke røbet ham for nogen.«

Cilke tøvede kun et par sekunder, inden han ligegyldigt sagde: »Jeg har ingen sådan oplysningskilde. Og under alle omstændigheder er det Bureauet, der bestemmer, ikke jeg. Altså har du spildt min tid.«

»Du misforstår mig,« sagde donen. »Jeg søger ikke en fordel, kun én fredelig bilæggelse. Og giv mig på grund af min alder lov til at fortælle, hvad jeg har lært. Brug ikke magtsproget, bare fordi det er nemt. Og lad dig ikke forføre af sejrssikkerhed, når din forstand siger dig, at der måske alligevel er en svag mulighed for, at ting går galt. Lad mig sige, at jeg nu betragter dig som en ven, ikke som en fjende, så overvej nøje, hvad du kan vinde eller tabe ved at afslå mit tilbud.«

»Hvis du virkelig har trukket dig tilbage for alvor, hvad nytte har jeg så af dit venskab?« smilede Cilke.

»Du har min velvillige sympati,« sagde donen. »Og det er noget værd selv fra den ringeste af mænd.«
Senere afspillede Cilke båndet for sin nærmeste underordnede Bill Boxtton, der spurgte: »Hvad helvede er hele den sniksnak om?«

»Den er et sprog, som du skal lære,« sagde Cilke. »Han fortæller mig, at han ikke er totalt forsvarsløs, og at han holder øje med mig.«

»Gas,« sagde Boxtton. »De kan ikke tillade sig så meget som bare at røre en agent fra FBI.«

»Stemmer,« sagde Cilke. »Og derfor er jeg fortsat efter ham, hvad enten han har trukket sig ud eller ej. Men samtidig passer jeg godt på. Vi kan aldrig være helt sikre ...«

Don Aprile havde nøje studeret Amerikas mest fremtrædende familier og deres historie, røverbaronerne, der hensynsløst havde opbygget deres formuer, mens de samtidig brød samtlige det officielle samfunds juridiske og etiske love, og som de blev han velgører for alt muligt. Som

de havde han sit imperium — han ejede ti banker fordelt i verdens største byer. Han finansierede rundhåndet bygningen af et hospital til de fattige. Han støttede kunsten og grundlagde og finansierede et professorat i renæssancen på Columbia University.

Det skal indrømmes, at Yale og Harvard afslog hans tilbud om tyve millioner til et studenterkollegium opkaldt efter Christopher Columbus, hvis navn netop på det tidspunkt havde en skurrende klang i intellektuelle kredse. Yale var dog villig til at modtage pengene, hvis kollegiet blev opkaldt efter Sacco og Vanzetti, men dem var Don Aprile ikke interesseret i. Han foragtede martyrer.

En mindre mand ville være blevet fornærmet og ville have båret nag. Men ikke Raymonde Aprile. I stedet forærede han simpelthen pengene til den katolske kirke til daglige messer for sin hustru, der nu for femogtyvende år havde sin bopæl i Himlen.

Han donerede en million dollars til newyorkerpolitiets godgørenhedsfond og en million til en forening til illegale immigranternes beskyttelse. I hele tre år efter at han havde trukket sig tilbage, udøste han sin velvilje til alle sider. Hans pung var åben for alle ansøgninger undtagen en. Han afslog Nicoles anmodning om bidrag til Kampagnen mod Dødsstraf, som var hendes særlige korstog.

Det er forbavsende, hvor meget tre år med gode gerninger og rundhåndede gaver kan udviske af et trediveårigt ry for morderisk foretagsomhed. Men store mænd køber også deres velvilje mod sig selv, glemsel og tilgivelse for forræderi mod venner og for effektuerede dødsdomme. End ikke Don Aprile var uden denne almenmenneskelige svaghed.

For Don Raymonde Aprile var en mand, som havde levet i nøje overholdelse af sin egen særlige moralitets strenge regler. I tredive år havde det både skabt respekt om ham og den helt usædvanlige angst og skræk, som havde været hans magts virkelige fundament. Det centrale i

disse regler var et totalforbud mod enhver form for barmhjertighed.

Kravet udsprang ikke af en medfødt grusomhed eller en psykopatisk trang til at volde smerte, men fra en urokkelig overbevisning om, at menneskene altid nægtede at adlyde. Selv englen Lucifer havde trodset Gud og var fra himlen blevet slynget i dybet.

Altså måtte en ærgerrig mand, der tragtede efter magt, være ubarmhjertig. Naturligvis var der mulighed for overtalelser og hensyntagen til andre mænds velfunderede interesser. Men hvis alt dét svigtede, var der kun én straf tilbage — døden. Det var utænkeligt at true med andre sanktioner, som ville kunne inspirere til gengældelser. Den dømte måtte udslettes helt og holdent, det var den eneste sikkerhed.

Forræderi var dødssynden. Også forræderens familie skulle lide og også hans venner. Hele hans verden skulle tilintetgøres. For der var mange stolte og modige mænd, der var villige til at sætte deres eget liv på spil, når en gevinst var mulig, men de ville tøve med at udsætte deres kære for samme risiko. På den måde skabte Don Aprile en bred zone af skræk omkring sig. Og samtidig stolede han på, at hans gavmildhed med jordiske goder ville få dem, der frygtede ham, til også at elske ham.

Og det skal samtidig siges, at han også var ubarmhjertig mod sig selv. Trods sin umådelige magt havde han ikke kunnet hindre, at hans unge hustru var død efter at have skænket ham tre børn. For øjnene af ham døde hun langsomt og under stærke lidelser af kræft, og i de seks måneder, som dødslejet varede, fik han gradvis den tanke, at hun var ved at blive straffet for alle de dødssynder, som han havde begået, og derfor idømte han sig selv sin straf: Han ville aldrig gifte sig igen. Desuden ville han sende sine børn bort, så de kunne blive opdraget i det lovlige samfunds skikke og ikke skulle vokse op i hans verden, der var så fyldt med had og farer. Han ville hjælpe

dem på vej med deres, men de skulle aldrig involveres i hans egne aktiviteter. Dybt bedrøvet besluttede han at afstå fra nogensinde at opleve det sande faderskabs inderste essens.

Altså sendte Don Aprile Nicole, Valerius og Marcantonio til private kostskoler og lukkede dem aldrig ind i sin private tilværelse. De kom hjem i ferierne, og så spillede han sin rolle som en kærlig, men fjern far. Men de blev aldrig en del af hans virkelige verden.

Men trods dette, og skønt de kendte hans omdømme, elskede de ham. Men de talte aldrig om dette indbyrdes. Det var en af de familiehemmeligheder, som ikke var nogen hemmelighed.

Ingen ville kunne påstå, at Don Aprile var sentimental. Han havde meget få personlige venner og ingen yndlinge, og han undgik ferier og selskabelige sammenkomster mest muligt. Kun én gang, for mange år siden, havde han forbarmet sig på en måde, som forbavsede alle hans amerikanske kolleger.

Da Don Aprile vendte tilbage fra Sicilien med den lille Astorre, opdagede han, at hans højtelskede hustru var ved at dø af kræft, og hans tre børn var fortvivlede. Under de omstændigheder, som ville kunne gøre et alt for stærkt indtryk på den lille dreng og dermed skade ham på en eller anden måde, besluttede Don Aprile at anbringe ham hos en af sine nærmeste rådgivere, Frank Viola, og dennes hustru. Valget var uklogt, viste det sig. For netop på det tidspunkt tragtede Frank Viola efter at blive Don Apriles efterfølger.

Men kort efter at Don Apriles hustru var død, blev den nu treårige Astorre Viola optaget i Don Apriles personlige familie, fordi hans »far« pludselig havde taget livet af sig i bagagerummet i sin bil, og samtidig var hans mor død af en hjerneblødning. Det var på det tidspunkt, at Don Aprile hentede Astorre ind i sin husstand og gjorde sig til hans onkel.

Da Astorre var blevet gammel nok til at spørge om sine forældre, fortalte Don Raymonde ham, at de ikke længere levede. Men Astorre var både nysgerrig og hårdnakket, og for at få gjort en ende på alle hans spørgsmål fortalte Don Aprile ham så, at hans forældre havde været småbønder, der ikke havde kunnet forsørge sønnen, og var døde ukendte i en lille landsby på Sicilien. Don Aprile vidste, at den forklaring ikke tilfredsstillede drengen helt, og han følte sig let skyldbevidst over at have måttet lyve for ham. Men han vidste, at mens drengen var så lille, var det nødvendigt at hemmeligholde hans rødder i mafiaen — både for Astorres og for sine tre egne børns sikkerheds skyld.

Don Raymonde var en vidtskuende og fremsynet mand og vidste, at hans succes umuligt kunne vare evigt — dertil var hans verden alt for forræderisk. Fra det allerførste øjeblik planlagde han derfor at skifte side og slutte sig til sikkerheden i det etablerede samfund. Måske var dette mål i livet ikke helt bevidst for ham, men store mænd har et instinkt for, hvad fremtiden vil kræve af dem. Og i denne forbindelse var det, som han gjorde, en ægte god gerning. For tre år gammel kunne Astorre Viola umuligt have gjort noget større indtryk, kunne end ikke have blot antydnet, hvad han ville blive for en mand. Eller hvor vigtig en rolle han ville komme til at spille for familien.

Don Aprile havde forstået, at årsagen til Amerikas herlighed og glans var de store familier, som var opstået og nu blev æret som samfundets top, og at netop de udsprang fra mænd, der havde indledt deres livsbane med enorme forbrydelser mod dette samfund. Det var netop, mens mænd som de skabte deres formuer, at de samtidig havde opbygget Amerika og havde ladet deres mere tvivlsomme gerninger forsvinde i støvets glemsel. Hvordan skulle det ellers være gået til? Skulle man have overladt Amerikas vidtstrakte prærier til de indianere, som end ikke havde kunnet forestille sig et treetagers hus? Eller have foræret

Californien til mexicanere, som var uden teknisk kunnen og visioner om de store akvædukter, som skulle bringe vand til jorder, der ville give millioner af mennesker en rig tilværelse? Amerika havde genialt tiltrukket sig millioner af fattige arbejdere fra den ganske verden, havde lokket dem til at gøre det nødvendige hårde arbejde med at bygge jernbaner, dæmninger og skyskrabere. Frihedsgudinden havde været et genialt pr-påfund. Og det var jo alt sammen endt så umådeligt godt, ikke? Naturligvis havde der været tragedier, men sådan er livet nu engang. Men var Amerika ikke det største og rigeste overflødhedshorn, som verden nogensinde havde oplevet? Var et vist nødvendigt minimum af uretfærdighed ikke en rimelig pris for det, der var opnået? Enkelte individer havde altid måttet ofre sig for at fremme både civilisationens og deres lands vækst.

Men der er også en anden definition på en stor mand. Først og fremmest påtager han sig netop ikke denne byrde. På en eller anden måde, forbryderisk, umoralsk eller simpelthen snedig, surfer han på det menneskelige fremskridts bølgetop uden selv at have ofret noget.

Don Raymonde Aprile var en sådan mand. Han havde oparbejdet sin personlige magt med sin intelligens og sin urokkelige nådesløshed. Han skabte frygt omkring sig, han blev en legende. Men som voksne troede hans børn ikke de mest hårrejsende af de historier, som fortaltes om ham.

Der var legenden om begyndelsen af hans regeringstid som Familiechef. Han kontrollerede en byggevirksomhed, der blev ledet af en af hans underordnede, Tommy Liotti, som Don Aprile havde gjort til rigmand i en meget ung alder med byggekontrakter for byen. Manden var flot og vittig, den fødte charmør, og Don Aprile nød at være sammen med ham. Han havde kun én fejl. Han drak.

Tommy giftede sig med Don Apriles hustrus bedste veninde Liza, en gammeldags og smuk kvinde med en skarp tunge, der følte det som sin pligt at dæmpe sin mands alt

for tydelige selvglæde. Det førte til uheldige småepisoder. Han fandt sig i spydighederne, når han var ædru, men når han var fuld, stak han hende lussinger, så hun bed sig i tungen.

Uheldigvis var han også meget stærk, fordi han i sin tidligste ungdom havde arbejdet hårdt og længe på byggepladserne. Faktisk gik han altid i kortærmede skjorter for rigtigt at kunne fremvise sine imponerende armmuskler.

Der gik to år, og hans opførsel blev stadig værre. En aften brækkede han Lizas næse og slog et par tænder ud på hende, hvad der nødvendiggjorde kostbare kirurgiske indgreb. Liza turde ikke bede Don Apriles kone om beskyttelse, for det ville mest sandsynligt gøre hende til enke, og hun elskede fortsat sin mand.

Don Aprile havde ingen lyst til at blande sig i sine underordnedes husspektakler, for den slags var der alligevel aldrig nogen løsning på. Hvis den pågældende mand havde dræbt sin kone, ville det ikke have berørt ham. Men mishandlingerne var en fare for hans forretningers trivsel. En forbitret hustru kunne blive for åbenmundet og sige for meget de forkerte steder. For hendes mand havde altid rigeligt af kontanter i huset til de tilfældige bestiktelser, der var så nødvendige, hvis byggekontrakterne med byen skulle overholdes.

Altså tilkaldte Don Aprile Lizas mand. Udsøgt høfligt understregede han, at han kun blandede sig i Tommys privatliv af rent forretningsmæssige årsager. Følgelig rådede han Tommy til enten at dræbe sin hustru med det samme, lade sig skille eller holde op med at mishandle hende. Tommy forsikrede, at det aldrig ville gentage sig. Men Don Aprile var mistroisk. Han havde bemærket et vist glimt i mandens øjne, der tydede på selvrådighed. For Don Aprile var det en af tilværelsens store gåder, at en mand ville gøre, hvad der faldt ham ind uden at tænke på omkostningerne. Store mænd havde allieret sig med englens, skønt den personlige pris kunne være frygtelig.

Uværdige mænd gav efter for selv deres mindste luner, bare fordi det nu engang passede dem, og accepterede dermed en endestation i helvedes luer.

Sådan gik det til sidst også Tommy Liotti. Først gik der det meste af et år, mens hans overbærenhed gjorde Lizas tunge stadig skarpere. Trods Don Apriles advarsel, og skønt Tommy fortsat elskede sine børn og sin kone, tævede han hende igen, så hun til sidst havnede på hospitalet med brækkede ribben og en punkteret lunge.

Tommy var rig og havde politiske forbindelser og gav en af Don Apriles korrupte dommere en enorm bestikkelse. Derefter overtalte han sin kone til at vende tilbage til sig.

Don Aprile rynkede brynene og tog sig modvilligt af affæren. Først ordnede han dens praktiske aspekter. Han skaffede sig en kopi af Tommys testamente og læste, at som en god familiefar efterlod Tommy alt sit jordiske gods til sin kone og sine børn. Hun ville blive en rig enke. Derefter udsendte han et ganske særligt team med ganske særlige instrukser, og inden en uge var gået, modtog den korrupte dommer en lang æske ombundet med silkebånd, og i den lå som et par kostbare lange handsker Tommys to kraftige underarme, og på det ene håndled sad det dyre Rolex-ur, som Don Aprile for nogle år siden havde foræret ham som et tegn på sin agtelse. Næste dag blev resten af liget fundet. Det flød i vandet omkring Verrazano-broen.

En anden legende var isnende uhyggelig, fordi den var tvetydig som visse barnlige spøgelseshistorier. Mens Don Apriles tre børn var på kostskole, blev de opsporet af en foretagsom og talentfuld journalist, der var kendt for sine vittige afsløringer af berømte menneskers svagheder. Han lokkede helt uskyldige udtalelser fra dem og fik bagefter en vittig artikel ud af det om deres naivitet, deres overkorrekte påklædning og deres ungdommelige idealismes tanker om en bedre fremtidig verden. Som en kontrast omtalte artiklen også deres fars

ganske særlige ry, men indrømmede samtidig, at Don Aprile aldrig var blevet dømt for nogen forbrydelse.

Artiklen blev berømt, og allerede inden den blev trykt, cirkulerede den på redaktioner hele landet over. Den var en succes af den slags, som enhver journalist drømmer om. Alle elskede den.

Journalisten, som havde skrevet den, var naturelsker, og hvert år tog han med kone og sine to børn på tur til en feriehytte i den nordlige del af staten New York, hvor de kunne gå på jagt, fiske og leve primitivt. De var der en lang Thanksgivingweekend. Hytten lå femten kilometer fra den nærmeste by, og om lørdagen gik der ild i den. Det varede to timer, inden hjælpen nåede derud. Da var hytten allerede brændt ned, og der var kun forkullede rester af journalisten og hans familie. Ulykken vakte enorm og forarget opsigt og blev grundigt undersøgt, men der kunne ikke findes mindste bevis på brandstiftelse. Deraf sluttede man, at familien var blevet overmandet af røgen, så de ikke nåede at slippe ud.

Men så skete der noget mærkeligt. Et par måneder efter tragedien begyndte rygterne. FBI, politiet og pressen modtog anonyme tips, som alle påstod, at branden var en hævn fra den berygtede Don Aprile. Pressen, der øjnede en førsteklases historie, krævede sagen genåbnet. Det blev den, men heller ikke denne gang blev der rejst nogen sigtelse. Trods den totale mangel på spor blev branden dog endnu en del af legenden om Don Apriles grusomme ubarmhjertighed.

Sådan opfattedes historien af den brede offentlighed. Men myndighederne var overbevist om, at netop i denne forbindelse var Don Aprile uden for enhver mistanke. Alle vidste, at journalister var fredede. Hvis ikke, blev det nødvendigt at dræbe mange tusind, og var det ulejligheden værd? Don Aprile var alt for intelligent til at løbe netop den risiko. Men legenden levede videre, og der var agenter hos FBI, der endog troede, at det var Don Aprile selv, der havde

igangsat rygterne for at styrke sin legende, som stadig voksede.

Men Don Aprile havde også en anden side: hans rundhåndede gavmildhed. Hvis man tjente ham loyalt, blev man rig og havde en formidabel beskytter, hvis man kom i vanskeligheder. Don Apriles belønninger var enorme, men hans straffe var endegyldige. Sådan var legenden om ham. Efter sine møder med Portella og Cilke havde Don Aprile stadig detaljer, der skulle bringes på plads, og derfor igangsatte han det maskineri, som skulle hente Astorre Viola hjem igen efter elleve års eksil.

Han havde brug for Astorre og havde i virkeligheden netop forberedt ham til dette øjeblik. Astorre var Don Apriles favorit, endog i højere grad end hans egne børn. Som barn havde Astorre altid været anfører med en uhyre tidligt udviklet evne til at omgås andre mennesker. Han elskede Don Aprile og frygtede ham ikke, som nogle af hans egne børn undertiden gjorde det. Og skønt Valerius og Marcantonio var henholdsvis tyve og atten, da Astorre var ti, havde han allerede da etableret sin uafhængighed af dem, endda så langt, at da Valerius, der var lidt af en vordende rekrutplager, ville forsøge en håndfast opdragelse på ham, slog han simpelthen igen. Marcantonio var langt kærligere mod ham og opmuntrede hans sang ved at købe hans første banjo til ham. Astorre modtog gaven som en voksens opmærksomhed mod en anden voksen.

Han adlød kun én af de andre tres ordrer, nemlig Nicoles. Og skønt hun var to år ældre, behandlede hun ham, som han krævede det allerede som lille dreng, nemlig som en tilbøder. Hun lod ham løbe byærinder for sig og lyttede sjælfuldt til de italienske sange, som han sang for hende. Og hun stak ham en på kassen, når han forsøgte at kysse hende. For allerede meget tidligt lod Astorre sig betage af kvindelig skønhed.

Og Nicole var smuk. Hun havde store mørke øjne og et æggende smil, og alle hendes følelser kunne læses på

hendes ansigt. Hun udfordrede enhver, der forsøgte at antyde, at hun som kvinde ikke var ligeværdig med sin verdens mænd. Det irriterede hende vildt, at hun fysisk set ikke var så stærk som sine brødre og Astorre, og at hun ikke kunne gennemtvinge sin vilje med magt, men kun med skønhed. Alt dette gjorde hende totalt frygtløs, og hun lo ad dem alle, endog sin far trods hans frygtindgydende ry. Efter sin kones død, og mens børnene stadig var unge, gjorde Don Aprile det til sin faste vane hvert år at tilbringe en måned på Sicilien. Han elskede livet i den lille landsby, hvor han var født, og han havde stadig en ejendom dér, et hus: Villa Grazia, der havde været sommerresidens for en greve.

Efter et par års forløb ansatte han en husbestyrerinde, en siciliansk enke, der hed Caterina. Hun var en meget smuk og stærk kvinde, en overvældende landlig skønhed med en veludviklet sans for at styre en ejendom og skabe sig respekt hos landsbyens beboere. Hun blev hans elskerinde. Men det holdt han hemmeligt for sin familie og sine venner, skønt han nu var en mand på de fyrre og konge i sin verden.

Astorre var kun ti år gammel, da han for første gang ledsagede Don Raymonde Aprile til Sicilien. Don Aprile var blevet anmodet om at mægle i en stor konflikt mellem Corleonesi cosca'en og Clericuzio-cosca'en. Desuden var han glad for at tilbringe en rolig måned i Villa Grazia.

Den tiårige Astorre var elskværdig— der var intet andet ord for det. Han var altid munter, og hans kønne runde ansigt udstrålede en indtagende venlighed. Hele tiden sang han med sin charmerende tenor, og når han ikke sang, snakkede han løs. Alligevel havde han den fødte oprørers aggressivitet og terroriserede de andre drenge på samme alder.

Efter at Don Aprile havde ordnet sine øjeblikkelige forretninger, mæglede han i striden og skabte dermed en midlertidig fred. Og derefter nød han at genopleve sin

barndom i den landsby, hvor han var født. Han spiste citroner og appelsiner og også oliven direkte fra salttønderne, og han gik lange ture med Astorre under den sicilianske sols uudholdelige lys, der reflekteredes som en lammende hede fra alle stenhusene og de utallige klipper. Han fortalte den lille dreng gamle historier om øens mange Robin Hood'er og deres kampe mod maurerne, franskmændene, spanierne og selveste paven. Og om en lokal helt, den store Don Zeno.

Om aftenen sad de sammen på Villa Grazias terrasse og betragtede Siciliens azurblå himmel, mens den blev oplyst af tusinder af stjerneskud og glimtene fra lynene over de nære bjerge. Astorre mestrede med det samme den sicilianske dialekt og spise sorte oliven fra tønden, som var de bolsjer.

På kun få dage havde Astorre slået sig som leder af en bande landsbydreng. For Don Aprile var det noget nær et under, at han havde kunnet gøre det, for sicilianske børn er stolte og frygter ingen. Og mange af disse kun ti år gamle keruber var allerede kendt med brugen af lupara'en, den allesteds nærværende sicilianske bøsse.

Don Aprile, Astorre og Caterina tilbragte lange sommeraftener med at spise og drikke i fri luft i den skønne have, hvor appelsin og citrontræerne fyldte luften med deres citrusparfume. Undertiden inviterede Don Aprile barndomsvenner til middag og et spil kort, og så hjalp Astorre Caterina med at skænke for dem.

Udadtil viste Caterina og Don Aprile aldrig mindste tegn på deres kærlighed til hinanden, men alt var forstået og accepteret i landsbyen, hvorfor ingen mand vovede at lægge an på hende, og alle viste hende den respekt, som tilkom husets kvindelige overhoved.

Det var kun tre dage inden afslutningen af det årlige sommerophold, at det ufattelige skete: Don Aprile blev kidnappet, mens han spadserede gennem landsbyen. I

naboprovincen Cinesi, et at de mest afsides og mindst udviklede områder på Sicilien, var chefen for landsbyens cosca, den lokale mafioso, en glubsk og frygtløs bandit, der hed Fissolini. Hans magt i området var absolut, og i virkeligheden havde han ingen kommunikation med øens øvrige cosca'er. Følgelig vidste han intet om Don Apriles enorme magt og drømte ikke om, at den kunne trænge ind i hans fjerne og sikre verden. Derfor besluttede han at kidnappe Don Aprile og kræve løsepenge for ham. Dermed, troede han, brød han kun én eneste regel, nemlig den at operere på en anden cosca's territorium. Men amerikaneren var efter alt at dømme rig nok til at gøre risikoen acceptabel.

Cosca'en er mafiaens grundenhed, og medlemmerne er som regel i familie med hinanden. Lovlydige borgere som advokater og læger skaffer sig forbindelse med en cosca, som så beskytter deres interesser. Hver cosca er en organisation for sig, men kan alliere sig med en, der er stærkere og har større indflydelse, og det er disse sammenslutninger, der sædvanligvis omtales som mafiaen. Men der er ingen særlig øverste chef for dem.

En cosca holder sig normalt kun til én særlig specialitet på et afgrænset område.

Der er cosca'en, der fastsætter prisen på vand og forhindrer myndighederne i at bygge dæmninger, som kan medføre formindskede vandpriser. En anden cosca styrer markedet for fødevarer. På det tidspunkt var Siciliens mægtigste cosca'er Clericuzio i Palermo, som kontrollerede alt nybyggeri på Sicilien, og den i Corleone, som styrede politikerne i Rom og administrerede den verdensomspændende narkodistribution. Men der var også de meget små cosca'et, der krævede afgifter af romantiske unge mænd, der ville synge serenader under den tilbedtes vinduer. Alle cosca'er holdt styr på kriminaliteten. De tolererede ikke, at dovne udueligheder lavede indbrud hos uskyldige borgere, der betalte deres cosca-afgifter. De, som

røvede tegnebøger eller voldtog kvinder, blev uden videre dødsdømt. Og utroskab inden for en cosca blev heller ikke tolereret. Både mænd og kvinder blev henrettet for den overtrædelse. Det vidste alle og enhver.

Fissolinis cosca havde kun kunnet skaffe sig små indtægter. Den kontrollerede salget af hellige ikoner, blev betalt for at beskytte bøndernes kvæg og organiserede kidnapninger af letsindige rigmænd.

Og sådan gik det til, at Don Aprile og lille Astorre, der slentrede hen ad gaden i deres landsby, blev tvunget op i to gamle lastbiler fra den amerikanske hær af den uvidende Fissolini og hans bande.

De ti bondeklædte mænd var bevæbnet med rifler. De greb Don Aprile og smed ham op i den forreste lastbil. Uden tøven hoppede Astorre også op i den.

Banditterne forsøgte at smide ham af, men han klamrede sig fast. Efter en times kørsel standsede bilerne ved foden af bjergene omkring Montelepre. Derefter fortsatte turen på heste og muldyr op mod klippeterrasserne, der ragede op over horisonten. Under hele turen lagde drengens grønne øjne omhyggeligt mærke til alting, men han sagde ikke et ord.

Ved solnedgang nåede de til en hule dybt inde mellem bjergene. Der blev der serveret aftensmad for dem, spidstegt lam, hjemmebagt brød og hjemmeavlet vin. Ved hulen stod en gigantisk statue af den Hellige Jomfru. Trods sit vilde temperament var Fissolini en from mand og besad en medfødt landlig høflighed, og nu præsenterede han sig for Don Aprile og drengen. Det var tydeligt, at han var bandens chef. Han var lavstammet og muskuløs som en gorilla og havde en riffel i hænderne og to revolvere i bæltet. Hans ansigt var hårdt som Siciliens sten, men der var et muntert glimt i hans øjne. Han nød livet og dets små finurligheder, navnlig nu, da han havde en rig amerikaner i sin magt, som var sin vægt værd i guld.

»Excellence,« sagde han til Don Aprile. »Du skal ikke være bekymret for drengen. Han skal bringe papiret med kravet om løsepenge ned til landsbyen straks i morgen.«

Astorre spiste med glubende appetit. Han havde aldrig før smagt noget så herligt som det grillstegte lammekød. Men omsider sagde han muntert og modigt: »Jeg bliver hos min onkel Raymonde.«

Fissolini lo. »God mad skaber mod. For at vise min respekt for Hans Excellence har jeg egenhændigt lavet maden og har brugt min mors ganske særlige krydderier.«

»Jeg bliver hos min onkel,« gentog Astorre højt og tydeligt.

Don Aprile sagde meget bestemt, men alligevel venligt: »Det har været en vidunderlig aften — maden, bjergluften, dit selskab. Jeg glæder mig til den friske morgendug. Men så råder jeg dig til omgående at bringe mig tilbage til min landsby.«

Fissolini bukkede ærbødigt. »Jeg ved, at du er rig. Men er du også så mægtig? Jeg vil kun kræve et hundrede tusind dollars i amerikanske penge.«

»Det er en fornærmelse,« sagde Don Aprile. »Dermed vil du sætte en plet på mit ry. Kræv det dobbelte. Og yderligere halvtreds for drengen. Pengene vil blive betalt. Men derefter bliver hele din tilværelse en stor elendighed.« Han tav et øjeblik. »Det

forbavser mig, at du kunne bære dig så letsindigt ad.«

Fissolini sukkede. »Excellence, du må forstå, at jeg er en fattig mand. Naturligvis kan jeg tage, hvad jeg vil på mit område, men Sicilien er et så nødstedt land, at de rige er for fattige til at ernære mænd som mig. Du må forstå, at du er mit livs chance for at skaffe mig en formue.«

»Så skulle du have opsøgt mig og tilbudt mig din tjeneste,« sagde Don Aprile. »Jeg har altid brug for en mand med talent.«

»Det siger du, fordi du lige nu er svag og hjælpeløs,« sagde Fissolini. »De svage er altid så ædelmodige. Men jeg

vil følge dit råd og kræve det dobbelte, skønt det giver mig lidt skyldfølelse. Intet menneske er så meget værd. Og jeg vil lade drengen gå uden betaling. Jeg har en svaghed for børn — jeg har selv fire, hvis munde jeg skal mætte.«

Don Aprile så på Astorre. »Vil du så gå?«

»Nej,« sagde Astorre og bøjede hovedet. »Jeg vil blive hos dig.« Han løftede hovedet og så op på sin onkel.

»Så lad ham blive,« sagde Don Aprile til banditten.

Fissolini rystede på hovedet. »Nej, han går derned. Jeg har et ry, som jeg beskytter. Jeg vil ikke kendes som bortfører af børn. For trods alt, Excellence, og trods min yderste respekt bliver jeg nødt til at sende dig tilbage stykke for stykke, hvis de ikke betaler. Men hvis de gør det, giver jeg dig Pietro Fissolinis æresord på, at der ikke vil blive krummet et hår i dit overskæg.«

»Pengene vil blive betalt,« sagde Don Aprile roligt. »Og lad os nu få det bedst mulige ud af situationen. Nevø, syng en af dine sange for mændene her.«

Astorre sang for banditterne, som nød det, komplementerede ham og kærligt pjuskede hans hår. Det var virkelig et magisk øjeblik for dem alle sammen, da barnets smukke stemme fyldte bjergene med kærlighedssange.

Tæpper og soveposer blev hentet ud fra en hule i nærheden.

Fissolini sagde: »Excellence, hvad har du lyst til som morgenmad? Nyfanget fisk måske? Og derefter spaghetti og kalvekød til frokost? Vi står til din tjeneste.«

»Jeg takker.« sagde Don Aprile. »Lidt frugt og lidt ost slår til.«

»Sov godt,« sagde Fissolini. Astorres nedtrykte mine blødgjorde ham, og han klappede ham på hovedet. »I morgen skal du igen sove i din egen seng.«

Astorre, der lå på jorden ved siden af Don Aprile, lukkede med det samme øjnene for at sove. »Bliv hos mig,« sagde Don Aprile og lagde armene om drengen.

Astorre sov så trygt, at den opgående blodrøde sol stod over hans hoved, da en lyd vækkede ham. Han kom på benene og så, at stedet var fyldt med halvtreds bevæbnede mænd. Don Aprile sad roligt og værdigt på en klippeblok og nippede med et venligt ansigtsudtryk til et krus kaffe.

Han så, at Astorre var vågnet, og vinkede ham hen til sig. »Astorre, vil du have kaffe?« Med en finger pegede han på manden, som stod lige foran ham. »Det er min gode ven Bianco. Han har reddet os.«

Astorre så en gigantisk mand, og skønt hans krop var indpakket i et tykt fedtlag, og han var i jakkesæt med slips og tilsyneladende var ubevæbnet, virkede han dog langt mere skræmmende end Fissolini. Hans hvide hår var krøllet, hans øjne var store og røde, og han udstrålede magt. Men det var, som om han dækkede over sin udstråling, da han med ru, men alligevel blid stemme sagde: »Don Aprile, du må undskylde, at jeg kom så sent, så du måtte sove på jorden som en anden bonde. Men jeg kom, så snart jeg overhovedet hørte nyheden. Jeg har altid vidst, at Fissolini er et fjols, men jeg havde trods alt ikke troet, at han kunne finde på at gøre dette.«

Der hørtes nu lyd af hammerslag, og nogle mænd bevægede sig ud af Astorres synskreds. Han så to unge fyre sømme et kors sammen. Og han så Fissolini og hans ti banditter ligge på jorden lidt borte, bundet og tøjret til nogle træer. Der var slået en wire og reb omkring dem, og deres lemmer var bundet sammen. De lignede en dyng fluer på en klump kød.

Bianco spurgte: »Don Aprile, hvem af de slyngler vil du først dømme?«

»Fissolini,« sagde Don Aprile. »Han er deres anfører.«

Bianco slæbte Fissolini hen foran Don Aprile. Han var fortsat bundet så stramt som en mumie. Bianco og en af hans soldater løftede ham op og tvang ham til at stå. Derefter sagde Bianco: »Fissolini, hvor kunne du dog være så stupid? Vidste du ikke, at Don Aprile var under min

beskyttelse? Ellers ville jeg jo selv have kidnappet ham. Troede du, at du bare lånte en flaske olie? Eller lidt eddike? Har jeg nogensinde bevæget mig ind på dit område? Men du har altid været så stædig, og jeg vidste, at det ville ende galt med dig. Sig nu undskyld til Don Aprile og hans lille dreng, inden du bliver hængt på korset, som Jesus blev det. Så vil jeg være nådig og skyde dig, inden vi hamrer sømmene i dig.«

»Netop,« sagde Don Aprile til Fissolini. »Forklar så din respektløshed.«

Fissolini stod rank og stolt. »Men min respektløshed gjaldt ikke din person, Excellence. Jeg vidste ikke, hvor betydningsfuld du var for dine venner, og at de holdt så meget af dig. Bianco, det fæ, burde have orienteret mig ordentligt. Excellence, jeg har begået en fejl og må betale for det.« Han tav et øjeblik, hvorefter han vredt og hånligt råbte til Bianco: »Få de fyre til at holde op med den hamren. Det er til at blive døv af. Og du kan ikke først skræmme mig ihjel og derefter dræbe mig!«

Han tav igen et øjeblik, hvorefter han til Don Aprile sagde: »Straf mig, men spar mine mænd. De fulgte mine ordrer. De har familier. Du tilintetgør en hel landsby, hvis du dræber dem.«

»De er ansvarlige mænd,« sagde Don Aprile sarkastisk. »Jeg ville fornærme dem, hvis jeg ikke lod dem dele din skæbne.«

Trods sine meget unge år gik det nu op for Astorre, at det, som de talte om, var liv og død. Han hviskede: »Onkel, du må ikke gøre dem noget.« Men det var, som om Don Aprile ikke hørte ham.

»Fortsæt,« sagde han til Fissolini.

Fissolini så spørgende på ham med et blik, der på én gang var stolt og på vagt. »Jeg vil ikke tigge om mit liv. Men de ti mænd, der ligger dér, er alle fra min familie. Hvis du dræber dem, gør du det også af med deres koner og deres børn. Tre af dem er mine svigersønner. De stolede på mig. Hvis du

lader dem gå, vil jeg, inden jeg dør, lade dem sværge dig ubrydelig og livsvarig troskab. Og de vil adlyde mig. Det er vigtigt at have ti loyale venner. Det er ikke det rene ingenting. Jeg hører, at du er en stor mand. Men du kan ikke være en helt stor mand, hvis du ikke viser barmhjertighed. Du skal naturligvis ikke ligefrem gøre det til en vane, men bare denne ene gang.« Han smilede til Astorre.

For Don Aprile var situationen velkendt, og han var ikke i tvivl om sin afgørelse. Han havde aldrig troet på nogen taknemmeligheds styrke, og han var overbevist om, at ingen kunne tvinge nogen mands fri vilje undtagen med døden. Han betragtede Fissolini udtryksløst og rystede på hovedet. Bianco gik et skridt frem.

Astorre skyndte sig helt hen til sin onkel og så ham lige i øjnene. Han havde forstået det alt sammen. Han strakte hånden frem for at beskytte Fissolini.

»Han gjorde os jo ikke noget,« sagde Astorre. »Han ville bare have vores penge.«

»Og det er ikke noget?« sagde Don Aprile og smilede.

»Jo, men det var med god grund,« sagde Astorre. »Han ville forsørge sin familie med pengene. Og jeg kan lide ham. Onkel, lad ham gå.«

Don Aprile smilede og sagde: »Bravo.« Derefter var han tavs meget længe og ignorerede, at Astorre krammede hans hånd. Og for første gang i mange år følte han trang til at vise nåde.

Biancos mænd havde tændt små, men meget stærke cigarer. Og morgenbrisen fra bjergene viftede røgen væk. En af mændene trådte frem, hentede en frisk cigar op af lommen i sin jægerjakke og rakte den hen mod Don Aprile. Astorre forstod, at dette ikke kun var en høflighedsgestus, men et udtryk for ærbødighed. Don Aprile tog cigaren, og manden tændte den for ham mellem sine hule hænder.

Don Aprile røg langsomt og velovervejet, hvorefter han sagde: »Jeg vil ikke fornærme dig ved at være barmhjertig. Men jeg vil tilbyde dig en forretningsaftale. Jeg indrømmer,

at du ikke gjorde det af ondskab, og at du behandlede både mig og drengen med den yderste omsorg. Derfor tilbyder jeg dig dette: Du får lov til at leve, og det samme gør dine kammerater. Men i resten af dit liv står du under min kommando.«

Astorre mærkede en umådelig lettelse og smilede til Fissolini. Han så banditten falde på knæ og kysse Don Apriles hånd. Astorre bemærkede, at alle mændene nu puffede ihærdigt på deres cigarer, og selv Bianco, der var storslået som et bjerg, dirrede af glæde

»Gud velsigne dig, Excellence,« mumlede Fissolini.

Don Aprile lagde sin cigar fra sig på en klippesten. »Jeg modtager din velsignelse, men du må forstå, hvordan det nu er. Bianco kom for at redde mig, og den samme pligt hviler nu på dig. Jeg betaler ham penge, og jeg vil på samme måde betale dig hvert år. Men blot den mindste illoyalitet, så bliver din verden knust. Du, din kone, dine børn, dine nevøer og dine svigersønner vil miste livet.«

Fissolini rejste sig fra sin knælende stilling, omfavnede Don Aprile og brast i tårer.

Og på den måde blev Don Aprile og hans nevø tæt knyttet til hinanden. Don Aprile elskede drengen, fordi han havde overtalt ham til at være barmhjertig, og Astorre elskede sin onkel, fordi han havde foræret ham Fissolinis og hans ti mænds liv. Det blev et bånd, som holdt hele resten af deres liv.

Den sidste aften på Villa Grazia lod Don Aprile kaffen servere i haven, og Astorre spiste oliven direkte fra tønden. Han var ikke så selskabelig som ellers, men usædvanlig eftertænksom.

»Er du ked af, at vi skal rejse?« spurgte Don Aprile.

»Jeg ville ønske, at jeg altid kunne bo her,« sagde Astorre og stak kernerne fra sine oliven i lommen.

»Nå ja, men vi kommer her jo begge to hver sommer,« sagde Don Aprile.

Astorre så på ham som en vis gammel ven, og hans unge ansigt var bekymret.

»Er Caterina din kæreste?« spurgte han.

Don Aprile lo. »Hun er min gode ven,« sagde han.

Astorre overvejede oplysningen. »Ved mine fætre og min kusine noget om hende?« spurgte han.

»Nej, det gør mine børn ikke.« Igen morede Don Aprile sig over drengen og var spændt på, hvad han nu ville sige.

Astorre var blevet meget alvorlig. »Ved de, at du har så mægtige venner som Bianco, der gør alt, hvad du siger?«

»Nej,« svarede Don Aprile.

»Så fortæller jeg dem ikke noget om det eller det andet,« sagde Astorre. »Heller ikke om kidnapningen.«

En bølge af stolthed overvældede Don Aprile. Omerta var avlet ind i drengens gener.

Sent den aften gik Astorre helt alene hen i det yderste hjørne af haven og gravede et hul med de bare hænder. I hullet lagde han de olivenkerner, som han havde gemt i sin lomme. Han så op mod den blegblå sicilianske nattehimmel og drømte om sig selv som en gammel mand som sin onkel, der sad en nat som denne og så sine oliventræer gro.

Derefter skyldtes alting skæbnen, var Don Aprile overbevist om. Han og Astorre rejste hvert år sammen til Sicilien, indtil Astorre var blevet seksten. Bagest i Don Apriles tanker var en vision ved at blive til, et vagt omrids af den fremtid, som skulle blive drengens.

Det blev Don Apriles datter, som skabte krisen, der styrede Astorre ind i sin skæbne. Hun var to år ældre end Astorre og havde nu forelsket sig i ham, og med hele sit voldsomme temperament gjorde hun kun meget lidt for at skjule det. Hun overvældede totalt den store og let fængelige dreng, og de elskede med hele ungdommens hede.

Det kunne Don Aprile ikke tillade, men han var en general, der indrettede sin taktik efter terrænet. Han viste

på intet tidspunkt, at han var klar over deres forhold.

Men en aften kaldte han Astorre ind til sig i sit arbejdsværelse og fortalte ham, at han nu ville blive sendt til England for sin uddannelses skyld og for at blive bankelev hos en mr. Pryor i London. Han gav ingen anden begrundelse, men vidste, at drengen ville forstå, at han blev sendt væk for dermed at få sat en stopper for hans forhold til Nicole. Men Don Aprile havde ikke regnet med sin datters reaktion. Hun havde lyttet uden for døren, og hun stormede nu ind, og hendes lidenskabelige raseri gjorde hende endnu smukkere.

»Du får ikke lov til at sende ham væk!« råbte hun til sin far. »Så løber vi væk begge to.«

Don Aprile smilede til hende og sagde beroligende:

»Foreløbig skal I begge to gøre jeres uddannelser færdige.«

Nicole vendte sig om mod Astorre, der var så fløv, at han blussede. »Astorre, du rejser ikke, vel?« sagde hun. »Vel?«

Astorre svarede ikke, og Nicole brast i tårer.

Det ville være hårdt for en hvilken som helst far ikke at blive rørt af en sådan scene, men Don Aprile morede sig. Hans datter var strålende, en sand mafioso i ordets gamle betydning og pragtfuld på enhver tænkelig måde. Men i mange uger nægtede hun at tale med sin far og lukkede sig inde på sit værelse. Alligevel frygtede Don Aprile ikke, at hendes trøstesløshed ville vare evigt.

Det morede ham endnu mere at se Astorre falde i samme fælde som alle andre unge mænd. Naturligvis elskede han Nicole. Og naturligvis fik hendes lidenskab og forgudelse ham til at føle sig som det mest betydningsfulde menneske på jorden. En hvilken som helst ung mand ville falde for en sådan tilbedelse. Men lige så sikkert forstod Don Aprile, at Astorre ønskede en undskyldning, som kunne frigøre ham til hans march mod livets herligheder. Drengen havde alle de rigtige instinkter, og tiden var inde til hans virkelige uddannelse.

Så nu, tre år efter at han havde trukket sig tilbage, følte Don Raymonde Aprile den sikkerhed og tilfredshed, som tilkom en mand, der havde truffet de rigtige valg i sit liv. Han følte sig endda så sikker, at han begyndte at udvikle et nærmere forhold til sine børn og nyde faderskabets glæder — til en vis grad.

Da Valerius i de sidste tyve år næsten hele tiden havde været posteret i udlandet, havde han aldrig stået sin far særlig nær. Nu, hvor han var stationeret på West Point, så de to mænd oftere hinanden og begyndte at snakke mere åbent sammen. Alligevel var det vanskeligt.

Det var noget andet med Marcantonio. Der opstod virkelig en slags kontakt mellem Don Aprile og hans næstældste søn. Marcantonio fortalte sin far om sit arbejde på tv, om sin glødende interesse for den dramatiske proces, sin pligt mod sine seere og sit ønske om at være med til at forbedre verden. Det liv, som var hans og hans fagfællers, var som et eventyr for Don Aprile, der engang sagde: »Jeg har aldrig nogensinde set mennesker, der er så gode eller så onde, som dem i dine dramaer.«

Marcantonio sagde: »Men det er, hvad vores seere tror, og det må vi så give dem.«

Ved et familiekomsammen havde Valerius forsøgt at forklare begrundelsen for krigen i den Persiske Golf, som ud over at have beskyttet betydningsfulde økonomiske interesser og diverse menneskerettigheder også havde været en ren guldgrube for Marcantonio tv-arbejde. Men de forklaringer fik kun Don Aprile til at trække på skuldrene. Disse raffinerede magtkonflikter interesserede ham ikke.

»Sig mig nu,« sagde han til Valerius. »Hvordan bærer nationer sig virkelig ad med at vinde krige? Hvad er den afgørende faktor?«

Valerius tænkte sig om. »En veltrænet hær er en faktor, det samme er begavede generaler. Så er der de store slag, hvoraf nogle bliver tabt, andre vundet. Mens jeg arbejdede i efterretningstjenesten, hvor vi nøje analyserede alting,

nåede vi til dette resultat: Det land, som producerer mest stål, vinder krigen. Så simpelt er det.«

Don Aprile nikkede og havde endelig fået et svar, som tilfredsstillte ham.

Hans varmeste og mest intense forhold var til Nicole. Han var stolt af hendes præstationer, hendes skønhed, hendes lidenskabelige sind og hendes intelligens. Og sandt var det, at selv om hun kun var toogtredivé, var hun allerede en indflydelsesrig advokat med en strålende karriere og endnu bedre fremtidsudsigter. Hun havde gode politiske forbindelser og førte sine sager uden mindste frygt for nogen, der repræsenterede selv de allermest veletablerede magtinteresser.

I al hemmelighed havde Don Aprile hjulpet hende frem. Det advokatfirma, hvori hun arbejdede, skyldte ham meget. Men hendes brødre var forbeholdne over for hende — af to grunde: Hun var ugift, og hun førte alt for ofte sager uden honorar, når de gjaldt principper, som hun gik op i. Trods sin beundring for hende tog hendes far hende aldrig helt alvorligt. Når alt kom til alt, var hun kun kvinde og havde dertil en foruroligende smag i valget af mænd.

Under familiemiddagene diskuterede far og datter uafsladeligt og var som to store katte, der havde en farlig leg for med hinanden, som undertiden ikke helt var uden blodsudgydelse. Der var navnlig et emne, som de var totalt uenige om, og som var det eneste emne, der kunne rokke ved Don Apriles ellers upåvirkelige elskværdighed. Nicole troede, at menneskeliv var hellige, og at dødsstraf derfor var en vederstyggelighed. Følgelig havde hun organiseret og ledede nu Kampagnen mod Dødsstraf.

»Men hvorfor?« spurgte Don Aprile.

Hvorefter Nicole atter brusede op. Fordi hun var overbevist om, at dødsstraffen i den sidste ende ville tilintetgøre enhver menneskelighed. For hvis drab blev retfærdiggjort under én slags omstændigheder, kunne det også forsvares at dræbe under ganske andre

omstændigheder, og den indstilling ville i det lange løb ikke være til nogen gavn for hverken udvikling eller civilisation. Den overbevisning betød en stadig strid mellem hende og hendes bror Valerius, for når alt kom til alt var hæren jo en drabsmaskine. Hvorfor den var det, interesserede hende ikke. Drab var drab og ville tvinge os alle sammen tilbage til kannibalisme og det, der var værre. Ved enhver lejlighed kæmpede Nicole i domstole hele landet over for dødsdømte forbrydere. Skønt hendes far betragtede dette som lodret nonsens, udbragte han alligevel en skål for hende ved en familiemiddag efter hendes sejr i en opsigtsvækkende sag, hun førte uden betaling for en af tiårets mest berygtede forbrydere. Hun havde fået en dødsdom ændret til livstid. Den dømte havde dræbt sin bedste ven for derefter at voldtage den nyskabte enke. Under flugten havde han myrdet to mænd ved en benzinstation og derefter plyndret dem, hvorefter han havde voldtaget og dræbt en tiårig pige. Hans karriere blev først standset, da han forsøgte at dræbe to politimænd i deres patruljebil. Nicole vandt, hun fik manden erklæret sindssyg og accepterede, at han blev indespærret for altid og uden mindste håb om løsladelse i en ekstrasikret institution for sindssyge kriminelle.

Ved den næste familiemiddag fejredes en ny sejr for Nicole — denne gang i hendes egen sag. I en netop overstået retssag havde hun med stor personlig risiko fastholdt et særdeles vanskeligt lovprincip og var derfor blevet stillet for Advokatforeningens etiske nævn for uetisk embedsførelse og var blevet frifundet. Hun jubled.

Don Aprile, som var i muntert lune, viste en ukarakteristisk interesse for sagen. Han gratulerede sin datter med frifindelsen, men havde ikke rigtigt fattet sagens detaljer, eller det påstod han i hvert fald. Altså måtte Nicole forklare dem for ham.

Hun havde forsvaret en trediveårig mand, der havde voldtaget og haft anden kønslig omgang med en pige på tolv år, hvorefter han havde dræbt hende og skjult liget, så

politiet ikke kunne finde det. Indicierne mod ham havde været meget stærke, men uden et corpus ville dommeren og juryen tøve med at dømme manden til døden. Pigens forældre var hårdt ramt, og det havde gjort deres smerte uudholdelig, at ingen kunne finde deres myrdede datter.

Morderen havde betroet Nicole i hendes egenskab af hans advokat, hvor liget var begravet, og havde bemyndiget hende til at tilbyde at slå en handel af med myndighederne. Han ville fortælle dem, hvor liget var begravet, mod et løfte om en dom på livstid og ikke en dødsdom. Men da hun ville indlede forhandlingerne herom med anklageren, blev hun selv truet med en sigtelse, hvis hun ikke omgående røbede, hvor liget befandt sig. Det var imidlertid hendes faste overbevisning, at det var afgørende for samfundet at beskytte fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient, og derfor nægtede hun at give den ønskede oplysning, og en fremstående dommer erklærede, at hun havde retten på sin side.

Anklageren forhørte sig hos ofrets forældre, som modstræbende gik med til den foreslåede aftale.

Morderen fortalte derefter myndighederne, at han havde sønderdelt liget og lagt det i en kasse, som han havde fyldt med is og derefter begravet i et nærliggende sumpområde i New Jersey. Liget blev fundet, og morderen blev idømt fængsel på livstid. Efter dommen anklagede Advokatforeningen Nicole for uetisk optræden, og nu var hun altså blev frifundet for sigtelsen.

Don Aprile udbragte en samlet skål for alle sine børn og spurgte derefter Nicole: »Og du handlede altså hæderligt i alt dette?«

Nicoles smil forsvandt. »Det gjaldt et princip. Myndighederne må under ingen tænkelige omstændigheder få lov til at bryde det privilegerede forhold mellem klient og advokat. For hvis det sker bare én gang, er det ikke længere ubrydeligt.«

»Og du følte intet for pigens mor og far?« spurgte Don Aprile.

»Jo, naturligvis gjorde jeg dét,« udbrød Nicole irriteret. »Men hvordan skulle jeg have kunnet lade dét påvirke et grundlæggende retsprincip? Jeg havde meget ondt af dem, deres sorg smertede mig dybt, naturligvis. Men uheldigvis kræver det ofre, når der skal skabes en ny præcedens.«

»Og alligevel blev du sigtet af Advokatforeningen?« bemærkede Don Aprile.

»For at redde ansigt,« sagde Nicole. »Det var et politisk skaktræk. Almindelige mennesker kender intet til, hvor komplekst det retslige system er, og afviser det. Følgelig brokkede offentligheden sig kraftigt. Sagen mod mig spredte presset. Men det blev nødvendigt at lade en landskendt og højt agtet dommer forklare offentligheden, at jeg ifølge forfatningen faktisk havde ret til at nægte at give den ønskede oplysning.«

»Bravo,« sagde Don Aprile jovialt. »Loven er altid proppet med overraskelser.

Men naturligvis kun for advokaterne.«

Nicole vidste, at nu gjorde han grin med hende, og hun sagde skarpt: »Ingen civilisation kan eksistere uden et fasttømret og ubøjeligt lovsystem.«

»Det er sandt,« sagde Don Aprile som for at formilde sin datter. »Men det virker urimeligt, at en mand, som begår en frygtelig forbrydelse, kan slippe fra det med livet i behold.«

»Også det er sandt,« indrømmede Nicole. »Men det retslige system her i landet er baseret på forhandlinger mellem de to parter, og det medfører, at hver enkelt forbryder slipper lettere, end han fortjener. Men på en måde er det godt. Tilgivelse læger. Og i det lange løb vil de, som forbryder sig mod vores samfund, nemmere kunne resocialiseres.«

Herefter var det med godmodig sarkasme, at Don Aprile udbragte sin skål. »Men sig mig nu,« sagde han til Nicole.

»Har du nogensinde virkelig troet, at sindssyge kan gøre en mand uskyldig? Han forbrød sig dog af egen fri vilje.«

Valerius sendte Nicole et køligt forskende blik. Han var fyrre og en høj mand med et kort stridt overskæg og et hår, der allerede grånede. Som efterretningsofficer havde han selv truffet beslutninger, som gled let hen over de menneskelige moralbegreber, og han var interesseret i sin søsters tankegang.

Marcantonio forstod sin søster, forstod, at hendes stræben efter et normalt liv delvis skyldtes beskæmmelse over faderens særlige livsførelse. Men han var samtidig bekymret for, at hun skulle sige noget uovervejet, noget, som hendes far aldrig ville kunne tilgive hende. Og Astorre var totalt slået omkuld af hendes lynende øjne og den energi, hvormed hun reagerede på sin fars forsøg på at tirre hende. Han huskede deres hede forhold, da de var teenagere, og fornemmede tydeligt, at hun stadig holdt af ham. Men han havde forandret sig og var en anden end dengang, da de elskede med hinanden. Det var velforstået. Han spekulerede på, om hendes brødre vidste noget om hans og Nicoles forhold dengang. Og samtidig var han bekymret for, om en mulig uenighed skulle bryde familiebåndet og sprænge en familie, som han elskede og som var hans eneste tilflugtssted. Han håbede, at Nicole ikke ville gå for vidt. På den anden side havde han ingen sympati for hendes synspunkter. Hans år på Sicilien havde lært ham noget ganske andet. Men det forbløffede ham, at de to, som han elskede højest af alle i verden, kunne være så forskellige. Og det slog ham, at selv hvis Nicole havde ret, ville han aldrig holde sammen med hende mod hendes far.

Nicole så dristigt sin far lige i øjnene. »Jeg tror ikke, at han havde en fri vilje,« sagde hun. »Han var tvunget af sit livs omstændigheder — sin forvredne virkelighedsopfattelse, sin genetiske arv, sin biokemi og lægekunstens uvidenhed. Og derfor tror jeg det.«

Don Aprile overvejede argumentet et øjeblik. »Men sig mig så,« sagde han, »hvis han over for dig indrømmede, at hans undskyldninger var falske, ville du så alligevel have forsøgt på at redde hans liv?«

»Ja,« svarede Nicole. »Hvert eneste menneskeliv er helligt. Staten har ingen ret til at tage det.«

Don Aprile smilede drilsk til hende. »Det er dit italienske blod. Vidste du, at det moderne Italien aldrig har haft dødsstraf? Tænk på alle de liv, som er blevet reddet.« Hans sarkasme bed i hans sønner og Astorre, men Nicole blinkede ikke.

I stedet svarede hun ubønhørligt: »Det er barbarisk, når staten under retfærdighedens dække begår overlagt mord. Jeg ville have troet, at netop du af alle ville være enig med mig i dette.« Det var en udfordring, en hentydning til hans ry. Nicole lo og sagde derefter mere afslappet: »Vi har et alternativ. Forbryderen bliver lukket inde for livet i en institution eller et fængsel uden håb om løsladelse eller benådning. Og så er han ikke længere en fare for samfundet.«

Don Aprile betragtede hende køligt. »En ting ad gangen,« sagde han. »Jeg er indforstået med, at staten tager et menneskeliv. Og din livstidsdom uden nogen benådning eller løsladelse er en dårlig vittighed. Der går tyve år, så dukker der formodede nye beviser op, eller rehabiliteringen er lykkedes, og forbryderen har ændret sig og er nu et ganske andet menneske, og så spildes den menneskelige venligheds mælk uhæmmet. Manden slippes ud igen. Og ingen tænker på den døde, som altså ikke for alvor betyder noget ...«

Nicole rynkede brynene. »Far, jeg antydede ikke, at det kan være det samme med den myrdede. Men at tage et menneskeliv til henter ikke det allerede spildte menneskeliv tilbage. Og jo længere vi kan affinde os med drab, jo længere vil de fortsætte.«

Her drak Don Aprile af sin vin og så hen over bordet på sine to sønner og Astorre. »Lad mig fortælle dig virkeligheden,« sagde han og flyttede blikket til sin datter. Han fortsatte med en for ham sjældent intensitet: »Du siger, at menneskeliv er hellige? Hvor finder du bevis for dét? Hvor i historien? De krige, der har dræbt millioner af mennesker, er godkendt og accepteret af alle regeringer og religioner. Fra alle historiens tidsaldre berettes der om massakrer af tusinder af fjender i politiske eller økonomiske stridigheder. Hvor mange gange er ikke pengefordele blevet placeret over respekten for menneskers liv? Og selv accepterer du, at et menneskeliv bliver taget, når du får frelst din klient fra dødsdommen.«

Nu sænkede Don Aprile stemmen, men talte samtidig med endnu større overbevisning. »Frem for alt dét,« sagde han, »er ofret, den elskede, begravet og for evigt forvist fra denne verden. Vi får aldrig mere hans ansigt at se, vi hører aldrig mere hans stemme, vi rører ham aldrig mere. Han er i sit mørke, for altid tabt for os og vores verden.«

De havde tavst hørt efter, og igen nippede Don Aprile til sin vin. »Hør mig nu, min Nicole. Din klient, din morder, bliver dømt til fængsel på livstid. Han skal tilbringe resten af sit liv bag tremmer eller i en institution. Siger du. Men hver dag ser han solopgangen, smager varm mad og hører musik, blodet strømmer i hans årer og minder ham om verden udenfor. Hans elskede kan stadig omfavne ham. Jeg forstår, at han endog kan læse bøger, blive uddannet til snedker og lave borde og stole. Kort sagde, han lever. Og det er uretfærdigt.«

Men Nicole veg ikke. »Far, når man tæmmer dyr, fodrer man dem ikke med rå kød. Man lader dem ikke få smagen, for så kræver de mere af det samme. Jo mere vi dræber, des lettere bliver det at dræbe. Kan du da ikke forstå det?« Da han ikke svarede, tilføjede hun: »Og hvordan afgør du, hvad der er retfærdigt, og hvad der er uretfærdigt? Hvor trækker

du linjen?« Spørgsmålene var ment som en udfordring, men blev mere til en bøn om forståelse for alle de mange års tvivl på ham.

De andre ventede et raseriudbrud fra Don Aprile som reaktion på Nicoles provokation, men nu var han pludselig i meget fint humør. »Jeg har haft mine svage øjeblikke,« sagde han. »Men jeg har aldrig ladet et barn dømme sine forældre. Børn har ingen nytteværdi og lever kun, fordi vi tolererer dem. Og som far kan ingen bebrejde mig noget. Jeg har opfostret tre børn, som nu er samfundsstøtter, er evnerige og dygtige og har succes. Og ikke er totalt forsvarsløse mod skæbnen. Har nogen af jer noget at bebrejde mig?«

Nu forsvandt Nicoles vrede. »Nej,« sagde hun. »Som far kan ingen bebrejde dig noget. Men du tav om noget. Det er kun de små, der bliver hængt. De rige undviger i den sidste ende altid den største straf af alle.«

Don Aprile så meget alvorligt på Nicole. »Hvorfor kæmper du så ikke for at få loven ændret, så de rige bliver hængt side om side med de fattige?«

Med et muntert smil mumlede Astorre: »Så bliver der ikke ret mange tilbage af os.« Bemærkningen gjorde det af med spændingen.

»Menneskets største dyd er barmhjertighed,« sagde Nicole. »Et oplyst samfund henretter ikke mennesker, men straffer så mildt, som sund sans og retfærdighed tillader.«

Først da mistede Don Aprile sin sædvanlige ligevægt. »Hvor får du dog den slags ideer fra?« spurgte han. »De er selviske og feje og, værre endnu, de er blasfemiske. Hvem er ubarmhjertigere end Gud? Han tilgiver ikke. Han undlader ikke at straffe. På Hans ordre er der en Himmel og et Helvede. Sorg og lidelse er ikke afvist fra Hans verden. Det er Hans pligt som Den Almægtige ikke at vise større barmhjertighed end nødvendigt. Så med hvilken ret vil så du være den, der viser en så storslået barmhjertighed? Det er hovmod. Tror du virkelig, at du er så helgenagtig, at du kan

skabe en bedre verden? Husk, at helgener kun har lov til at hviske deres bønner i Guds ører, og kun, når de har erhvervet retten dertil med deres eget martyrium. Nej, det er vores pligt at overvåge vores medmennesker og de store synder, som de kan gøre sig skyldige i. Ellers overgiver vi vores verden til djævelen.»

Vrede fik Nicole til at miste mælet, mens Valerius og Marcantonio smilede. Astorre bøjede hovedet som i bøn.

Omsider sagde Nicole: »Far, du er den skrækkeligste af alle moralister. Og du er helt bestemt ikke et eksempel til efterfølgelse.«

Der opstod en meget lang tavshed omkring bordet, mens de tre søskende og Astorre i tankerne genkaldte sig deres mærkelige forhold til Don Aprile. Nicole havde aldrig helt troet de historier, som hun hørte om sin far, men frygtede samtidig alligevel, at de var sande. Marcantonio huskede et udspekuleret spørgsmål fra en af sine kolleger på tv-stationen: »Hvordan behandler din far dig og dine søskende?«

Marcantonio vidste, at hans kollega havde hentydet til hans fars ry. Han overvejede spørgsmålet og svarede helt seriøst: »Min far er os meget hengiven.«

Valerius tænkte, at hans far i høj grad lignede visse generaler, som han havde tjent under. Mænd, som fik deres job gjort uden moralske skrupler og uden mindste tvivl om, hvad der var deres pligt. Pile, der dødbringende præcist og hurtigt susede mod deres mål.

Astorres situation var en helt anden. Don Aprile havde altid vist, at han holdt af Astorre og havde tillid til ham. Men han var også den eneste ved bordet, som vidste, at Don Apriles ry var sandt. Han huskede et øjeblik tre år, inden han vendte hjem fra sit eksil, hvor Don Aprile havde givet ham visse instrukser.

Don Aprile havde sagt: »En mand i min alder kan dø af at støde en tå mod en dør, af et sort modermærke på sin ryg eller af et pludseligt hjertestop. Det mærkelige er, at man

ikke hvert sekund i sit liv husker, at man er dødelig. Lige meget. Selv den, som ingen fjender har, er nødt til at planlægge. Jeg har gjort dig til hovedarving af mine banker. Du skal være ansvarlig for dem og dele indtægterne fra dem med mine børn. Og af følgende grund: Visse interesser vil købe bankerne, og en af dem ledes af Perus generalkonsul. Med udgangspunkt i lovene om organiseret kriminalitet leder regeringen konstant efter noget, som de kan fælde mig på. De finder intet. Nu er min instruks til dig, at du aldrig må sælge bankerne. Som tiden går, vil de få stadig større indflydelse og hente stadig større indtægter hjem, og til sidst bliver fortiden glemt.

Hvis der sker noget uventet, skal du kontakte mr. Pryor og lade ham hjælpe dig med at styre bankerne. Han er ekstremt kvalificeret, og også han får indtægter fra bankerne. Han skylder mig fuld loyalitet. Jeg vil også præsentere dig for Benito Craxxi i Chicago. Han er en mand med meget store ressourcer, og han har ligeledes indtægter fra bankerne. Imens forærer jeg dig en makaroniforretning, som bare skal drives, og som vil give dig en god og rigelig indtægt. Til gengæld for alt dette pålægger jeg dig at tage vare på mine børns sikkerhed og økonomi. Min verden er hård, og jeg har ladet dem vokse op uden kendskab til den.«

Nu, tre år senere, genkaldte Astorre sig disse ord. Tiden var gået, og det så ikke ud til, at der ville blive brug for hans indsats. Don Aprile's verden lod sig ikke knuse.

Men Nicole var endnu ikke blevet helt færdig med sin argumentation. »Hvad med barmhjertigheden?« spurgte hun sin far. »Den, som de kristne prædiker?«

Don Aprile svarede uden mindste tøven. »Den er en last og foregiver en magt, som vi ikke besidder. De, som viser barmhjertighed, er skyldige i en utilgivelig krænkelse af ofret. Og noget sådant er ikke vores pligt her på jorden.«

»Så du ønsker ingen barmhjertighed?« spurgte Nicole.

»Aldrig,« sagde Don Aprile. »Jeg hverken søger eller ønsker barmhjertighed. Hvis nødvendigt vil jeg acceptere

straffen for alle mine synder.«

Det var ved denne familiemiddag, at oberst Valerius Aprile indbød familien til sin tolvårige søns konfirmation, som om to måneder skulle afholdes i New York. Hans hustru havde insisteret på en stor højtidelighed i sin families gamle kirke. Og i overensstemmelse med sin nyligt ændrede livsstil modtog Don Aprile invitationen.

Således gik det derfor til, at familien Aprile midt på dagen en decemberkold søndag, hvor solens lys var stærkt og citrongult, stævnede mod Saint Patrick's kirke på Fifth Avenue, hvor de stærke solstråler fastætsede billedet af den gamle katedral i gaderne omkring den. Don Raymonde Aprile, Valerius og hans hustru, Marcantonio, der kun tænkte på at slippe væk igen hurtigst muligt, og Nicole, som var skøn i sort, så nu selveste kardinalen i hele sit skrud nippe til vinen og forrette altergangen og uddele himlens formanende kindklap.

Det var en fryd fyldt af mystik at se drengene, der var puberteten så nær, og pigerne, som snart ville være giftefærdige, marchere hen ad katedralens midtergang i hvide kapper og med røde silkeskærf, mens engle og helgener af sten overvågede dem. De bekræftede nu, at de ville tjene Gud i hele resten af deres liv, og Nicole fik tårer i øjnene, skønt hun ikke troede et ord af alt det, som kardinalen sagde, og lo ad sig selv.

På trinene uden for katedralen lagde konfirmanderne deres kapper og fremvis te deres fine tøj, som kapperne havde skjult. Pigerne var i tynde kniplingskjoler, mens drengene var i mørke habitter og blændende hvide skjorter og havde de traditionelle røde slips om halsen for at skræmme djævelen væk.

Don Aprile trådte ud af kirken med Astorre på sin ene side, Marcantonio på sin anden. Der blev et helt opløb af konfirmander, og Valerius og hans hustru holdt deres søns kappe, mens en fotograf tog billeder. Don Aprile begyndte

langsomt og alene at gå ned ad trinene og nød den friske luft. Det var en vidunderlig smuk dag, og han følte sig så levende og så vågen. Og da hans nykonfirmerede sønnesøn kom hen til ham for at omfavne ham, klappede han kærligt drengen på hovedet og lagde en gigantisk guldmønt i hans hånd — den traditionelle gave på konfirmationsdagen. Derefter stak han en gavmild hånd i jakkelommen og hentede en håndfuld lidt mindre guldmønter op, som han uddelte til de andre drenge og piger. Han frydede sig over deres glædesudbrud og over at være midt inde i byen, hvis høje grå stenbygninger var ham så kære som dens træer. Han stod nu helt alene, kun Astorre var et par skridt lige bag ham. Han kastede et blik ned ad trinene foran sig og tøvede et øjeblik, da en meget stor sort bil standsede nedenfor som for at modtage ham.

I Brightwaters stod Heskow tidligt op den søndag morgen og kørte ud efter morgenbrød og dagens aviser. Derefter kørte han den stjålne bil, en gigantisk sort sedan, ind i sin garage. Den var fyldt med skydevåben, masker og ammunition. Han efterså dækkene, benzin og olie og stoplysene. Perfekt alt sammen. Så gik han ind igen i huset for at vække Franky og Stace. Men de var naturligvis allerede stået op, og Stace havde lavet kaffe.

De var tavse, mens de spiste morgenmad og læste morgenaviserne, og Franky bladede om til sportssiderne og læste basketball-resultaterne.

Klokken ti sagde Stace til Heskow: »Er bilen klar?« og Heskow sagde: »Alt er parat.«

De satte sig alle tre ind i bilen, Franky på passagersædet foran ved siden af Heskow, Stace på bagsædet. Turen ind til byen ville tage en time. Det var afgørende at nå derind aldeles præcist.

Mens de kørte, kontrollerede Franky skydevåbnene. Stace prøvede en af maskerne, små hvide muslingeskaller, der var trukket på snor, så de kunne have dem

om halsen, indtil de i sidste øjeblik var nødt til at løfte dem op foran deres ansigter.

Undervejs lyttede de til operamusik fra bilradioen. Heskow var en meget dygtig chauffør, der kørte forsigtigt og uden overflødige og forstyrrende fartændringer. Han sørgede hele tiden for, at der var god afstand både fremad og bagud. Stace brummede bifaldende, og det lattede lidt på den fælles spænding. De var anspændte, men ikke for anspændte. De vidste, at der krævedes perfektion af dem. De skulle både skyde og ramme.

Heskow styrede dem langsomt gennem byens gader, og det var, som om alle trafiklysene skiftede til rødt, når han nærmede sig dem. Så drejede han ind på Fifth Avenue og ventede en halv husblok fra katedralens store døre. Kirkeklokkerne begyndte at ringe, og klokkeklangen ekkoede fra stålskyskraberne omkring kirken. Heskow startede atter motoren. Alle tre mænd så på børnene, som myldrede ud på gaden. De bekymrede dem.

Stace mumlede: »Et hovedskud, Franky.« Og nu så de Don Aprile komme ud foran de mænd, som fulgte efter ham på hver sin side af ham. Han begyndte at gå ned ad trappen og så direkte på de tre i bilen.

»Masker,« sagde Heskow og accelererede en smule, mens Franky lagde højre hånd på dørhåndtaget. Hans venstre holdt Uzi'en, og han var nu klar til at springe ud på fortovet.

Bilen satte farten op, men standsede i næste nu brat, mens Don Aprile nåede ned på nederste trin. Fra bagsædet sprang Stace ud på gaden og havde så bilen mellem sig og sit mål. Med en hurtig bevægelse støttede han sin maskinpistol på biltaget.

Han holdt den med begge hænder og affyrede kun to skud.

Det første ramte Don Aprile midt i panden, og det andet flåede hans strube op. Hans blod sprøjtede ud over fortovet, og de røde dråber glitrede i de gule solstråler.

Fra fortovet affyrede Franky samtidig en lang salve hen over hovederne på de mange mennesker med sin Uzi.

I næste nu var begge mænd igen tilbage i bilen, som startede, så dækkene skreg, og forsvandt hen ad gaden. Et par minutter senere kørte de gennem tunnelen og videre til den lille flyveplads, hvor et privat jetfly tog dem om bord. Ved lyden af det første skud slyngede Valerius sin søn og sin kone omkuld og dækkede dem med sin krop. Han så overhovedet ikke, hvad der foregik. Det gjorde Nicole heller ikke, hun stirrede forbløffet på sin far, og Marcantonio sænkede vantro blikket. Virkeligheden var så ufatteligt fjernt fra hans tv-dramaer. Pandeskuddet havde flækket Don Apriles hoved som en melon, så klumper af hjerne og blod blev blodagt. Skuddet i struben havde flænsset et massivt stykke af den væk, som hakket væk af en kødøkse. Og der var allerede en stor blodpøl på fortovet omkring ham. Ufatteligt — så meget blod fra kun ét menneske. Marcantonio så de to maskerede mænd, han så også skydevåbnene i deres hænder, og begge mænd var underligt uvirkelige. Han ville ikke kunne beskrive hverken deres påklædning eller deres hår. Han var lammet af chokket. Han kunne end ikke have sagt, om de var sorte eller hvide, nøgne eller påklædt. De kunne have været tre meter høje eller kun én.

Men Astorre var blevet alarmeret i det sekund, han så den sorte sedan standse. Han så Stace fyre og mente, at han trykkede på aftrækkeren med venstre hånd. Han så også Franky affyre sin Uzi og var sikker på, at han havde været venstrehåndet. Han nåede at få et flygtigt glimt af sedanens chauffør, en kraftig mand med et rundt hoved. De to, som havde skudt, bevægede sig med toptrænede atleters smidighed. Mens Astorre smed sig på fortovet, forsøgte han samtidig at trække Don Aprile med sig ned, men et sekund for sent. Og nu var han oversprøjtet med Don Apriles blod.

Samtidig så han børnene, der rædselsslagne hvirvlede rundt i en kreds med en gigantisk blodpøl som centrum. De skreg. Han så Don Aprile ligge henslængt over trinene, som om døden havde gjort hans legeme totalt leddeløst. Og han

blev grebet af en enorm angst for, hvad alt dette ville komme til at betyde for hans tilværelse og for dem, som var ham kærest af alle.

Nicole nåede hen til sin fars lig, og uvilkårligt bøjede hendes knæ sig, og hun knælede ned ved siden af ham. Tavst rakte hun en hånd hen mod sin døde far og rørte ved hans blodige strube. Og derefter græd hun, som om hendes gråd aldrig skulle standse.

Kapitel 3

Mordet på Don Raymonde Aprile forbløffede alle, også i den verden, som havde været hans. Hvem havde vovet at dræbe en sådan mand og med hvilket formål? Han havde givet hele sit imperium væk, der var intet at hente dér. Og nu, hvor han var død, kunne han ikke længere glæde nogen med sine rige gaver eller bruge sin indflydelse for at hjælpe en, der var uheldig eller i konflikt med loven.

Kunne mordet have været en længe udsat hævn? Var der en skjult gevinst, som måske senere ville komme for dagens lys? En kvinde kunne naturligvis have været årsagen, men Don Aprile havde været enkemand i næsten tredive år, var aldrig blevet set med nogen kvinde og var heller ikke blevet betragtet som en beundrer af kvindelig skønhed. Hans børn var uden for enhver mistanke. Desuden var det et professionelt lejemord, og de havde ingen kontakter af den art.

Så mordet var ikke blot et mysterium, det var næsten en helligbrøde. En mand, der havde skabt så stor angst omkring sig, og som hverken loven eller hans verdens sjakaler havde kunnet røre, mens han i næsten tredive år regerede over et vældigt kriminelt imperium — hvordan kunne en sådan mand blive myrdet på den måde? Og ekstra ironisk var det, at han kun skulle få tre korte år, efter at han

omsider var slået ind på den rette vej og havde stillet sig under samfundets beskyttelse.

Og endnu mere forbløffende var det, at interessen for Don Apriles død dalede stejlt umiddelbart bagefter. Medierne slap hurtigt historien, politiet var hemmelighedsfuldt, og FBI trak på skuldrene, som var mordet kun en lokal affære. Det virkede, som om hele Don Apriles berømmelse og magt var spulet væk under hans korte otium.

Underverdenen viste ingen interesse. Der kom ingen gengældelsesmord — alle Don Apriles venner og engang så loyale vasaller havde tilsyneladende glemt ham. Selv hans børn havde tilsyneladende ladet tragedien og dens omstændigheder bag sig og havde accepteret deres fars skæbne.

Ingen var tilsyneladende interesseret — ingen, med undtagelse af Kurt Cilke.

Kurt Cilke, chef for FBI i New York, besluttede at involvere sig i sagen, skønt den strengt taget var et lokalt mord, som hørte under New Yorks politi. Først ville han opsøge Don Apriles efterladte familie.

En måned efter begravelsen tog han sin assisterende agent Bill Boxtton med sig hen til Marcantonio Aprile. Han skulle omgås med varsomhed. Han var programchef i et af de store tv-selskaber og havde solide forbindelser i Washington. Via en høflig opringning og en sekretær blev et møde aftalt.

Marcantonio modtog dem i sin luksuriøse kontorsuite i tv-selskabets hovedkontor midt i byen. Han hilste imødekomende på dem og tilbød dem en kop kaffe, som de afslog. Han var en høj flot mand med oliventeint. Han var iklædt et mørkt skræddersyet sæt tøj, med et påfaldende slips i rødt og pink, et design fra en modeskaber, hvis slips blev foretrukket af tv-værter og andre kendte skærmansigter.

»Vi giver politiet en håndsækning i undersøgelsen af din fars død. Kender du noget til nogen, der kan tænkes at have

haft noget imod ham?» sagde Cilke.

»Alt det ved jeg virkelig intet om,« smilede Marcantonio. »Min far holdt os alle på afstand, endog sine børnebørn. Vi voksede op totalt uden forbindelse med nogen fra hans forretningskreds.« Han slog undskyldende ud med hånden.

Hans gestus irriterede Cilke. »Og hvad mener du var grunden til, at han bar sig sådan ad?» spurgte Cilke.

»Mine herrer, I kender begge to hans forhistorie,« sagde Marcantonio lige ud. »Han ønskede ikke, at nogen af hans børn skulle blive involveret i hans aktiviteter. Vi blev sendt på kostskole og senere på college og skulle selv skabe os vores karrierer. Han spiste aldrig til middag hjemme hos nogen af os. Han mødte op til vores dimissioner, og det var alt. Da vi blev gamle nok til at fatte hvorfor, var vi naturligvis taknemmelige.«

»Du steg bemærkelsesværdigt hurtigt helt til tops i din branche. Kan det tænkes, at han hjalp dig lidt på vej?» spurgte Cilke.

Nu blev Marcantonio mindre elskværdig.

»Aldrig. I min profession er det ikke usædvanligt, at unge mænd når hurtigt til tops. Min far sendte mig til de bedste skoler og så videre og gav mig et rigeligt tilskud rent økonomisk. Jeg brugte pengene til at udvikle diverse dramatiske projekter og traf de rigtige valg.«

»Og det syntes din far godt om?» spurgte Cilke, der hele tiden betragtede Marcantonio meget nøje og forsøgte at læse hvert eneste af hans ansigtsudtryk.

»Jeg tror ikke, at han rigtigt forstod, hvad det egentlig var, jeg foretog mig,« sagde Marcantonio med et skævt smil.

»Jeg jagtede din far i over tyve år, ved du vel,« sagde Cilke. »Men vi fik ham aldrig. Han var en meget smart mand.«

»Vi forstod ham heller ikke,« sagde Marcantonio. »Min bror, min søster og jeg.«

Cilke lo som ad en vittighed. »Og du nærer ingen siciliansk hævnfølelse? Er det muligt, at du overvejer sådanne hævnprojekter?«

»Bestemt ikke,« svarede Marcantonio. »Min far opdrog os til netop ikke at tænke i de baner. Men jeg håber, at I fanger hans morder.«

»Hvad med hans testamente?« spurgte Cilke. »Han døde som en meget rig mand, ikke?«

»Det skal du spørge min søster Nicole om,« sagde Marcantonio. »Hun er eksekutor.«

»Men du ved, hvad der står i det?«

»Naturligvis,« sagde Marcantonio, hvis stemme nu var stålhård.

»Og du kan overhovedet ikke komme i tanker om nogen, der kunne tænkes at ville stræbe ham efter livet?« sagde Boxton.

»Nej,« sagde Marcantonio. »Hvis jeg gjorde det, ville jeg sige det til jer.«

»Okay,« sagde Cilke. »Jeg lægger mit kort her. For alle tilfældes skyld.«

Inden Cilke opsøgte Don Apriles to andre børn, besluttede han at få sig en snak med den øverste chef for kriminalpolitiet i New York. Han ønskede ingen officielle notater om mødet, hvorfor han inviterede Paul Di Benedetto til frokost på en af førende italienske luksusrestauranter på Eastside. Di Benedetto elskede det finere vellevned, så længe det ikke kostede ham noget.

De to politimænd havde i årenes løb tit samarbejdet, og Cilke nød altid at være sammen med kriminalchefen. Nu så han til, mens Paul smagte på alting.

»Og så?« sagde Di Benedetto. »FBI inviterer ikke ret tit på en sådan servering. Hvad er du ude på?«

»Det var et uovertræffeligt måltid, ikke?« spurgte Cilke.

Di Benedetto trak på de brede skuldre, så det så ud, som om der løb en bølge hen over dem. Derefter smilede han drilsk. Af en sådan børste at se til havde han et vidunderligt

smil, der forvandlede hans ansigt til ansigtet på en af Disneys elskede figurer.

»Kurt,« sagde han. »Stedet her er proppet med lort og drives af væsener fra det ydre rum. Jeg indrømmer, at de får maden til at se italiensk ud og lugte italiensk, men den smager som klister fra Mars. De fyre her er rumvæsener, siger jeg dig.«

Cilke lo. »Ja, men vinen er god.«

»I min mund smager den som medicin. Medmindre den er smuglersprit blandet med icecream soda.«

»Du er ikke nem at gøre tilpas,« sagde Cilke.

»Tværtimod,« sagde Di Benedetto. »Jeg er alt for nem. Det er hele problemet.«

Cilke sukkede. »To hundrede stærke af statens penge ud ad vinduet til ingen nytte.«

»Bestemt ikke,« svarede Di Benedetto. »Jeg påskønner opmærksomheden. Og hvad drejer det sig så om?«

Cilke bestilte espresso til dem begge, hvorefter han sagde: »Jeg kigger på mordet på Don Aprile. En af dine sager, Paul. Vi har været i hælene på ham i årevis. Intet. Han trækker sig tilbage, lever som en rigtig samfundsstøtte. Har intet, som andre er ude efter. Så hvorfor myrde ham nu? En meget farlig bedrift for ligegyldigt hvem.«

»Meget professionelt,« sagde Di Benedetto. »Meget fint arbejde.«

»Og så?«

»Men uden hverken logik eller mening,« sagde Di Benedetto. »Du tværede de fleste af de store mafiabosser ud, også fint arbejde, for resten. Tager hatten af for det. Måske var det endda dig, der tvang ham til at trække sig tilbage. Derfor har de smarte fyre, som er tilbage, ingen grund til at jorde ham.«

»Hvad med alle hans banker?« spurgte Cilke.

Di Benedetto slog ud med sin cigar. »Det er dit bord. Vi er kun ude efter rosset.«

»Hvad med hans efterladte?« spurgte Cilke. »Narko, kvinder, andet?«

»Bestemt ikke,« sagde Benedetto. »Fremragende borgere med store professionelle karrierer. Don Aprile planlagde det sådan. Han ønskede, at de skulle blive den rendyrkede hæderlighed.« Han tav et øjeblik og blev nu meget alvorlig. »Det var ikke et hævn mord. Han havde afregnet alt med alle. Det var heller ikke bare et tilfældigt mord. Der må have været en årsag. En eller andet vinder ved mordet. Og hvem det er, skal vi forsøge at finde ud af.«

»Hvad med hans testamente?«

»Hans datter indleverer det til skifteretten i morgen. Hun sagde, at jeg kunne vente til da.«

»Og det fandt du dig i?«

»Naturligvis,« sagde Di Benedetto. »Hun er topadvokat, har de rigtige topforbindelser, og hendes advokatfirma har et sejtræk i de politiske tråde. Så hvorfor skulle jeg forsøge at klemme hende? Jeg spiste af hendes hånd.«

»Det kan jeg måske gøre bedre.«

»Sikkert.«

Cilke havde kendt Aspinella Washington, vicechefen for New Yorks kriminalpoliti, i over ti år. Hun var afroamerikaner, en meter og firs høj, var kortklippet og havde fint mejslede ansigtstræk. Hun var en rædsel for dem i politiet, der arbejdede under hende, og for de forbrydere, som hun arresterede. Med fuldt overlæg optrådte hun så aggressivt som muligt, og hun brød sig virkelig ikke ret meget om hverken Cilke eller FBI.

Hun modtog ham på sit kontor med at sige: »Kurt, kommer du for igen at gøre en af mine sorte brødre stenrig?«

Cilke lo. »Nej, Aspinella,« sagde han. »Jeg søger oplysninger.«

»Virkelig?« sagde hun. »Og gratis? Efter at du har kostet byen fem millioner dollars?«

Hun var iført en safarijakke og brune bukser. Under jakken skimtede han hylsteret med hendes pistol. På hendes højre hånd sad en diamantring, som så ud, som om den kunne flænge et ansigt som en barberkniv.

Hun var fortsat sur på Cilke, fordi FBI havde skaffet beviser til en sigtelse for brutalitet mod hendes kriminalassistenter, og for brud på borgerrettighederne var politiet blevet idømt en enorm erstatning — og to af hendes kriminalassistenter var røget i fængsel. Ofret, som pludselig var blevet en rig mand, havde været en alfons og pusher, som Aspinella ved en tidligere lejlighed personligt havde gennemtævet. Skønt hun var blevet udnævnt til vicechef for at glæde de sorte vælgere, var hun alligevel endnu hårdere mod sorte forbrydere end mod hvide.

»Hold op med at tæve uskyldige mennesker,« sagde Cilke. »Så generer jeg dig ikke.«

»Jeg har aldrig fikset beviser mod nogen, som ikke var skyldige,« sagde hun med et bredt smil.

»Jeg kigger bare lidt på mordet på Don Aprile,« oplyste Cilke.

»Hvad rager det dig? Det er et lokalt bandemord. Eller vil du nu også gøre dét til en skide sag om borgerrettigheder?«

»Det kan have forbindelse med enten valutasvindel eller narko,« sagde Cilke.

»Hvor ved du det fra?« spurgte Aspinella.

»Vi har vores meddelere.«

Nu fik Aspinella igen et af sine raserianfald. »I skide FBI-fyre kommer her for at få oplysninger og vil ikke fortælle mig noget! I er ikke engang rigtige strissere. I driver rundt og arresterer skrivebordsforbrydere. Men I er alt for fine til det beskidte arbejde. I aner ikke, hvad det er for et helvede. Få så røven ud af mit kontor!«

Cilke var tilfreds med samtalerne med de to politifolk. Så var han blevet så meget klogere. Hverken Di Benedetto eller

Aspinella agtede at gøre nogen effektiv indsats for at opklare mordet på Don Aprile. De ville ikke samarbejde med FBI. De ville bare lade, som om de undersøgte sagen. De var kort sagt blevet bestukket.

Der var grundlag for mistanken. Han vidste, at narkohandlen kun kunne overleve, hvor politiet havde ladet sig bestikke, og hans informationer, som desværre ikke kunne fremlægges i retten, sagde, at både Di Benedetto og Aspinella var på narkobossens lønningsliste.

Inden Cilke henvendte sig til Don Apriles datter, besluttede han at forsøge sig hos Valerius Aprile, den ældste søn. Altså måtte han og Boxtan køre op til West Point, hvor Valerius, som var oberst i hæren, underviste i militærtaktik — hvad det så end var for noget.

Valerius modtog dem i et stort kontor med udsigt ned til paradepladsen, hvor et hold kadetter eksercerede. Han var ikke helt så venligsindet som sin bror, men heller ikke uhøflig. Cilke spurgte, om han kendte noget til sin fars fjender.

»Nej,« sagde han. »Jeg har tjent udenlands i det meste af de sidste tyve år. Jeg deltog i familiemiddagene, når det var praktisk muligt. Min far ønskede, at jeg skulle blive general. Han ville se mig med den stjerne. Men han ville blive lykkelig, hvis bare jeg avancerede til brigadegeneral.«

»Han var altså patriot?« spurgte Cilke.

»Han elskede sit land,« sagde Valerius affejende.

»Det var ham, der fik dig ind som kadet?« pressede Cilke.

»Sandsynligvis,« sagde Valerius. »Men han kunne ikke få mig udnævnt til general.

Formodentlig havde han ingen indflydelse i Pentagon, eller mine evner rakte måske ikke så langt. Men jeg er tilfreds med det, som jeg er. Jeg hører til her.«

»Du er sikker på, at du ikke kan give mig nogen tips om din fars fjender?« insisterede Cilke.

»Nej, for han havde ingen,« sagde Valerius. »Min far kunne være blevet en fremragende general. Da han trak sig

tilbage, havde han dækket sig til alle sider. Når han brugte magt, var det med en styrke, som gjorde gentagelser unødvendige. Det havde han både mandskab og materiel til.«

»Du tager det meget roligt, at din far blev myrdet. Du har ingen hævnlyst?«

»Ikke mere, end hvis han havde været en officer, der var faldet i felten,« sagde Valerius. »Men naturligvis er jeg interesseret. Ingen bryder sig om at se sin far blive myrdet.«

»Ved du noget om hans testamente?«

»Det skal du spørge min søster om,« sagde Valerius. Sent samme eftermiddag stod Cilke og Boxtan i Nicole Apriles kontor. For at nå så vidt skulle de gennem tre sekretærbemandede spærringer og forbi en kvinde, en personlig sikkerhedsvagt, opfattede Cilke med det samme, der så ud, som om hun om kunne splitte både ham og Boxtan ad på kun to sekunder. Hendes bevægelser sagde ham, at hun havde trænet sin krop, så hun nu var så stærk som nogen mand, og hendes muskelspil sås tydeligt gennem hendes påklædning. Hendes stramme bh spændte hendes bryster fast ind mod kroppen, og hun havde en lærredsjakke på over sin sweater og sine sorte slacks.

Der var ingen varme i Nicoles velkomst. Hun så yderst tiltrækkende ud i en dybviolet haute couture-dragt. Hun bar store ringformede ørenringe, og hendes sorte hår var blankt og langt. Hendes ansigtstræk var fint mejslede og strenge, men strengheden blev dementeret af hendes store varme brune øjne.

»Mine herrer, jeg kan give jer tyve minutter,« sagde hun.

Under den violette jakke havde hun en flæsebluse, hvis manchetter næsten dækkede hendes hænder helt, da hun rakte den ene af dem frem for at få Cilkes id- kort, som hun studerede nøje, hvorefter hun sagde: »Ledende specialagent, er det ikke lovligt højt på strå til en rutineforespørgsel?«

Hun sagde det med et tonefald, som Cilke både kendte og ikke kunne fordrage, den let nedladende stemmeklang, som FBI's advokater anvendte, når de henvendte sig til det egentlige politi, hvis tilsynsmyndighed FBI var.

»Din far var en meget betydningsfuld mand,« sagde Cilke.

»Ja, indtil han trak sig tilbage og stillede sig under lovens beskyttelse,« sagde Nicole bittert.

»Hvad der gør drabet på ham endnu mere mystisk,« sagde Cilke. »Vi håber, at du kan sige os noget om, hvem der muligvis kan have været hans fjender.«

»Det er ikke så mystisk,« sagde Nicole. »Men I ved meget mere om hans tilværelse end jeg. Han havde masser af fjender. Blandt dem også jer.«

»End ikke vores værste fjender vil nogensinde mistænke FBI for et mord på trinene op til en katedral,« sagde Cilke tørt. »Og jeg var ikke din fars fjende. Jeg er bare lovens håndhæver. Efter at han havde trukket sig tilbage, havde han ingen fjender. Han havde frikøbt sig fra dem alle sammen.« Han tav et øjeblik. »Jeg synes, at det er mærkeligt, at hverken du eller dine brødre tilsyneladende er interesseret i at finde ud af, hvem det var, der myrdede jeres far.«

»Vi hykler ikke, derfor,« sagde Nicole. »Min far var ingen helgen. Han spillede spillet og betalte prisen.« Hun gjorde et ophold. »Og du tager fejl, hvis du tror, at jeg ikke er interesseret. Faktisk agter jeg efter loven om indsigtsret at kræve tilgang til FBI's sagsakter om min far, hvad du forhåbentlig ikke vil besværliggøre for mig. I så fald bliver vi fjender.«

»Det må du jo om,« sagde Cilke. »Men du kan måske hjælpe mig ved at fortælle mig, hvad der står i din fars testamente.«

»Jeg har ikke skrevet det,« sagde Nicole.

»Nej, men du er eksekutor, hører jeg. Så du må vide, hvad der står i det.«

»Vi indgiver det til skifteretten i morgen. Derefter er det offentligt tilgængeligt.«

»Men er der ikke noget, som du kan hjælpe mig med at fortælle allerede her og nu?«

»Kun, at jeg ikke skal pensioneres i morgen.«

»Hvorfor vil du ikke fortælle mig noget i dag?«

»Fordi jeg ikke er nødt til at gøre det,« svarede Nicole køligt.

»Jeg kendte din far ret godt,« sagde Cilke. »Han ville have samarbejdet inden for rimelige grænser.«

For første gang så Nicole med respekt på Cilke. Han havde altså kendt hendes far godt. »Det er jo sandt,« indrømmede hun. »Okay. Min far forærede en masse penge væk, lige inden han døde. Til os efterlod han kun sine banker. Mine brødre og jeg får niogfyrre procent af aktierne, de øvrige enoghalvtreds går til vores fætter Astorre Viola.«

»Kan du fortælle mig noget om ham?« spurgte Cilke.

»Astorre er yngre end jeg. Han har aldrig haft noget at gøre med min fars forretninger, og vi elsker ham alle sammen, fordi han er en så charmerende tumpe. Men lige nu elsker jeg ham naturligvis ikke helt så højt.«

Cilke ledte i sin hukommelse, men kunne ikke erindre nogen sagsakter på Astorre Viola. Men der måtte være nogen.

»Kan du give mig hans adresse og telefonnummer?« spurgte Cilke.

»Gerne,« sagde Nicole. »Men tro mig, du spilder din tid dér.«

»Jeg er nødt til at have alle detaljerne med,« sagde Cilke undskyldende.

»Hvad er det egentlig, der gør FBI så interesseret?« spurgte Nicole. »Det er jo en lokal mordsag.«

»De ti banker, som din far ejede, var internationale banker. Der kan være valutakomplicationer « svarede Cilke køligt.

»Virkelig?« sagde Nicole. »Så gør jeg vel klogt i omgående at kræve de sagsakter fra jer. For når alt kommer til alt, er jeg jo nu en af ejerne af de banker.« Hun sendte ham et mistroisk blik, og nu vidste han, at han ville blive nødt til at være stærkt opmærksom på hende.

Næste dag kørte Cilke og Boxtan op til Westchester County for at træffe Astorre Viola. På den skovbevoksede ejendom var der et enormt hus med tre ladebygninger. Der var en eng med seks heste, der var omgivet af et hoftehøjt lægtehegn med smedejernsporte. Fire personbiler og en van var parkeret på pladsen foran huset, og Cilke noterede sig to af bilnumrene.

En kvinde på omkring de halvfjerds lukkede dem ind og førte dem videre til en luksuriøs dagligstue, der var proppet med indspilningsudstyr. Fire unge mænd studerede noderne på deres noderstativer, og en sad ved klaveret — tilsammen en professionel gruppe bestående af sax, slagbas, guitar og trommer.

Over for dem stod Astorre bag en mikrofon og sang med hæs stemme, og selv Cilke blev hurtigt klar over, at det, der var ved at blive indspillet, ikke var musik, der ville samle ret mange tilhørere.

Astorre standsede optagelsen og sagde til de nyankomne: »Kan I ikke vente bare fem minutter til, så vi kan blive færdige her? Så pakker mine venner sammen, og derefter har jeg rigelig tid.«

»Fint,« sagde Cilke.

»Sørg for kaffe til dem,« sagde Astorre til tjenestepigen. Det syntes Cilke om. Astorre havde ikke nøjedes med et høfligt tilbud om kaffe, men havde uden videre givet ordre til at servere for dem.

Men Cilke og Boxtan kom til at vente længere end fem minutter. Astorre indsang en italiensk folkesang med eget banjoakkompagnement, og han sang i en grov dialekt, som Cilke ikke forstod. Men det var helt hyggeligt at høre på ham, næsten som at høre sin egen stemme i badeværelset.

Omsider blev agenterne alene med Astorre, som tørrede ansigtet. »Det var da ikke så galt?« smilede han. »Vel?«

Cilke syntes med det samme godt om ham. Astorre var omkring de tredive, besad en drengeagtig vitalitet og tog tilsyneladende ikke sig selv alt for højtideligt. Han var høj og velskabt og bevægede sig med en boksears særlige graciøse bevægelser. Hans teint var smukt mørkladen og havde den type uregelmæssige, men præcist formede ansigtstræk, som man ser på portrætter fra det femtende århundrede. Han virkede ikke forfængelig, men om halsen havde han en guldkæde, der var fem centimeter bred og behængt med en medaljon med den Hellige Jomfru.

»Det lød godt,« sagde Cilke. »Regner du med at udsende en cd?«

Astorre smilede bredt og godmodigt. »Desværre, så god er jeg nu heller ikke. Men jeg elsker de sange og forærer mine cd'er til mine venner.«

Cilke besluttede at gå til sagen. »Bare et par rutinespørgsmål,« sagde han. »Kender du nogen, som kan have haft lyst til at myrde din onkel?«

»Nej, overhovedet ingen,« svarede Astorre totalt afslappet. Det svar var Cilke efterhånden godt træt af. Alle havde fjender og da ganske navnlig Raymonde Aprile.

»Du arver aktiemajoriteten i de banker,« sagde Cilke. »Stod du ham virkelig så nær?«

»Jeg forstår det faktisk slet ikke,« sagde Astorre. »Jeg var en af hans favoritter, da jeg var lille. Senere satte han mig i gang med min forretning, hvorefter han nærmest glemte mig.«

»Hvilken slags forretning?« spurgte Cilke.

»Jeg er den, der importerer al den bedste makaroni fra Italien til USA.«

Cilke så skeptisk på ham. »Makaroni?«

Astorre smilede. Han var vant til den reaktion. Der var intet glamourøst ved at være makaroniimportør. »Du ved sikkert at Chrysler bestyrelsesformand, Lee Iacocca, aldrig

siger biler, han siger altid vogne. Og i min branche siger vi aldrig pasta eller spaghetti, vi siger altid makaroni.«

»Og nu skal du være bankdirektør?«

»Jeg vil da i hvert fald forsøge mig,« svarede Astorre.

Efter at de var kørt, spurgte Cilke Bill Boxtton: »Hvad har du så fået ud af al den snak?« Han satte overordentlig stor pris på Boxtton, der havde samme tro på FBI, som han selv — at Bureauet var fair, ubestikkeligt og alle andre håndhævere af loven totalt overlegent i effektivitet. Samtalerne havde til dels været for Boxttons skyld.

»De lyder alle sammen, som om de har den bedst tænkelige samvittighed,« sagde Boxtton. »Men det gør de jo altid.«

Korrekt, folk lød altid sådan. Så var der noget, der slog ham. Den medaljon, som hang i Astorres guldkæde, havde overhovedet ikke dinglet det mindste.

Det sidste interview var det vigtigste for Cilke. Det var med Timmona Portella, den regerende mafiaboss i New York og foruden Don Aprile den eneste, som ikke var blevet sigtet efter Cilkes undersøgelser.

Portella ledede sine foretagender fra en gigantisk penthouselejlighed øverst i en ejendom, som han ejede på West Side. I resten af bygningen var der datterselskaber, som han havde under sin kontrol. Sikkerheden var stram som på Fort Knox, og Portella selv pendlede hertil fra sin ejendom i New Jersey med helikopter og havde derfor fået installeret en helipad på taget af bygningen. Kun meget sjældent rørte hans fødder New Yorks brolægning.

Portella modtog Cilke og Boxtton på sit kontor med dets overpolstrede armstole og skudsikre glasvægge, gennem hvilke der var en flot udsigt over byen. Han var en kæmpemæssig mand og perfekt klædt i en mørk habit og en blændende hvid skjorte.

Cilke trykkede Portellas kødfulde hånd og beundrede det mørke slips, som han havde om sin tykke hals.

»Kurt, hvad kan jeg gøre for dig?« spurgte Portella med en stemme, der rungede gennem det store værelse. Han ignorerede Bill Boxtton.

»Jeg kigger bare lidt på den Aprile-sag,« sagde Cilke. »Jeg tænkte, at du måske havde et par informationer, som kunne hjælpe mig.«

»Hvor er det skammeligt, at han blev myrdet,« sagde Portella. »Alle elskede Raymonde Aprile. Det er et totalt mysterium for mig, hvem der kan have gjort det. I sine sidste leveår var Aprile den bedste af alle gode mænd. Han blev en helgen, en ægte helgen. Han gav alle sine penge væk som en anden Rockefeller. Da Gud tog ham, var hans sjæl ren.«

»Det var ikke Gud, der tog ham,« sagde Cilke tørt. »Det var et ekstremt professionelt lejemord. Derfor må der have været et motiv.« Det dirrede lidt ved Portellas øjne, men han sagde intet, og Cilke fortsatte: »Du var hans kollega i mange år. Du må da vide noget. Hvad med den nevø, der arver alle bankerne?«

»Don Aprile og jeg havde nogle forretninger sammen for mange år siden,« sagde Portella. »Men da Aprile trak sig tilbage, kunne han lige så nemt have dræbt mig. At jeg fortsat er i live beviser, at vi ikke var fjender. Jeg ved intet om hans nevø andet end, at han er kunstner. Han synger til bryllupper, til små selskaber, endog i et par mindre natklubber. Og han sælger fin makaroni fra Italien. Alle mine restauranter bruger hans makaroni.« Han tav og sukkede. »Det er altid et mysterium, når en stor mand bliver dræbt.«

»Du ved jo godt, at din hjælp vil blive påskønnet,« sagde Cilke.

»Naturligvis,« sagde Portella. »FBI er altid fair. Jeg ved, at min hjælp vil blive påskønnet.«

Han smilede varmt til Cilke og Boxtton og fremvis te firkantede og næsten helt perfekte tænder.

Mens de kørte tilbage til kontoret, sagde Boxtton: »Jeg har læst vores dossier på fyren. Han er en af de store i porno og

narko, og han er morder. Hvorfor har vi aldrig kunnet knalde ham?»

»Han er ikke helt så slem som de fleste af de andre,« sagde Cilke. »Og bare rolig, en skønne dag får vi ham.« Kurt Cilke beordrede elektronisk overvågning af Nicole Apriles og Astorre Violas hjem og sikrede sig den nødvendige retskendelse hos en tam føderal dommer. Ikke fordi Cilke nærrede egentlige mistanker, han ville blot være helt på den sikre side. Nicole var en født ballademager, og Astorre var lidt for god til at være sand. Det lod sig ikke gøre at aflytte Valerius, fordi han boede på West Point område.

Cilke havde fundet ud af, at hestene på Astorres eng var hans lidenskab. Han børstede og striglede en hingst hver morgen, inden han red ud på den. Det var sådan set rimeligt normalt altså bortset fra, at han red i en komplet engelsk ridedragt, med rød jakke og det hele, inklusive en sort ruskindsridehjelms.

Han havde svært ved at tro, at Astorre var et så hjælpeløst mål, at tre voldsmænd havde overfaldet ham i Central Park. Øjensynlig slap han fra dem — men det fremgik ikke rigtigt af politirapporten, hvad der var sket med de tre smågangstere.

To uger senere lyttede Cilke og Boxtton til de aflytningsbånd, som Cilke havde sneget ind i Astorre Violas hus. De hørte Nicoles, Marcantonios, Valerius' og Astorres stemmer, som nu lød ganske anderledes. De havde taget maskerne af.

»Hvorfor ville nogen dog myrde ham?» spurgte Nicole med en stemme, der knækkede over af sorg. Den kulde, som hun havde vist mod Cilke, var væk.

»Der må jo være et motiv,« sagde Valerius stilfærdigt. Nu, hvor han talte til sin familie, var hans stemme blevet meget blidere. »Jeg har aldrig haft det mindste at gøre med den gamles forretning, så jeg er ikke bekymret for mig selv. Men hvad med jer?»

Det lød, som om Marcantonio ikke brød sig om sin bror, for han sagde hånligt: »Val, den gamle skaffede dig ind på

West Point, fordi du var en tøsedreng, og han ville have dig strammet op. Derefter hjalp han dig i dit efterretningsjob i udlandet. Så du er også indblandet. Han var forelsket i den idé, at du måske kunne blive general. 'General Aprile' ville have lydt sødt i hans ører. Og hvem ved, hvilke tråde han har trukket i?« Hans stemme lød langt mere energisk og impliceret på båndet, end han havde lydt i virkeligheden.

Der opstod en lang pause, hvorefter Marcantonio sagde: »Og naturligvis var det også ham, der fik mig i gang. Han finansierede mit produktionsselskab. Talentbureauerne med de store talenter gav mig en chance med deres stjerner. Hør nu her, vi var aldrig involveret i hans tilværelse, men han var altid i vores. Nicole, han sparede dig for ti års besvær ved at skaffe dig ind hos det advokatfirma. Og Astorre, hvem tror du egentlig det var, der ryddede supermarkedshylderne til din makaroni?«

Men nu blev Nicole pludselig rasende. »Det kan godt være, at far hjalp mig ind ad døren, men jeg er den eneste, der har skabt min karriere. Jeg måtte slås med de hajer i firmaet for alt, hvad jeg fik fat på. Og det er mig, der har brugt firs timer om uger på at læse alt det, der er trykt med den helt lille skrift.« Hun tav et øjeblik, hvorefter hendes stemme blev meget kold, da hun sagde til Astorre: »Og det, som jeg gerne vil vide nu, er, hvorfor far satte netop dig i spidsen for bankerne. Hvad helvede har du og han haft gang i?«

Astorres stemme lød hjælpeløs og undskyldende. »Nicole, jeg aner det ikke. Jeg har ikke bedt om det. Jeg har min egen forretning, og jeg elsker at synge og ride. Desuden er det jo en fidus for jer. Jeg er den, der skal gøre hele arbejdet, mens fortjenesten skal deles lige mellem os.«

»Men du er den, der har kontrollen over bankerne, og du er kun en fætter,« sagde Nicole og tilføjede sarkastisk: »Han må have været helt vild med at høre dig synge.«

Alens sagde: »Har du så tænkt dig selv at overtage ledelsen af bankerne?«

Astorre spillede rædselsslagen. »Nej, nej, nej! Nicole giver mig en liste over brugbare kandidater til jobbet.«

Nicole lød grædefærdig af frustration. »Jeg fatter det stadig ikke. Hvorfor gav far ikke mig jobbet? Hvorfor?«

»Fordi han ikke ønskede, at et af hans børn skulle kunne bestemme over de andre to,« sagde Marcantonio.

Astorre sagde stilfærdigt: »Måske var det for at holde jer alle tre ude af farezonen.«

»Hvad synes I om den FBI-fyr, der opsøgte os, som var han vores bedste ven?« sagde Nicole. »Han har jaget og plaget far i årevis, og nu tror han, at vi vil pladre ud med alle vores familiehemmeligheder til ham. Sikke et kryb.«

Cilke mærkede, at han rødmede. Den bemærkning havde han ikke fortjent.

»Han gør sin pligt, og det er ikke et nemt job, han har. Han har sendt en masse af den gamles venner bag tremmerne, så de ikke slipper ud lige med det samme,« sagde Valerius.

»Forrædere og stikkere,« sagde Nicole hånligt. »Og RICO-lovgivningen om organiseret kriminalitet, som de udnytter helt efter behag. Med de samme love kunne de sende halvdelen af vores politikere i spjældet og ledelsen af mange af de største virksomheder.«

»Nicole, du er erhvervsadvokat,« sagde Marcantonio. »Så spar os for det pis.«

Astorre sagde eftertænksomt: »Hvor får FBI-agenterne deres supersmarte tøj fra? Har de en ganske særlig skrædder?«

»Det er deres måde at gå med tøjet,« sagde Marcantonio. »Det er hele hemmeligheden. Men på tv kan vi aldrig få nogen til blot tilnærmelsesvis at ligne en fyr som Cilke. Som passer sit job, er ærligheden selv og en hædersmand i

enhver henseende. Og alligevel en, som man aldrig helt tør stole på.«

»Marc, glem dine fupserier på tv,« sagde Valens. »Der er fjender omkring os. Og der er to afgørende efterretningsaspekter ved situationen. Hvorfor og hvem? Hvorfor blev far myrdet? Og hvem kan overhovedet have gjort det? Alle siger, at han hverken havde fjender eller noget, som nogen andre ville have fat i.«

»Jeg har krævet indsigt i det dossier, som FBI har på far,« sagde Nicole. »Det kan måske give os et spor.«

»Jamen til hvilken nytte?« sagde Marcantonio. »Vi kan alligevel ikke gøre noget ved det. Far ville have ønsket, at vi glemte det. Sagen hører til hos myndighederne.«

Nicole sagde hånligt: »Du er med andre ord skideligeglad med, hvem der myrdede far? Hvad med dig, Astorre? Har du det også sådan?«

Astorre lød venlig og fornuftig. »Hvad kan vi gøre? Jeg elskede jeres far. Jeg er taknemmelig for, at han var så flot mod mig i sit testamente. Men lad os nu vente og se, hvad der sker. Jeg synes faktisk godt om ham Cilke. Hvis noget kan findes, finder han det. Vi har det alle sammen fedt og godt, så hvorfor sætte det på højkant?« Efter et kort ophold tilføjede han: »Og jeg har en aftale med en af mine leverandører, så jeg er nødt til at gå. Men I kan jo blive her og drøfte videre.«

Der opstod en lang tavshed, og Cilke kunne ikke lade være med at føle sympati for Astorre og modvilje mod de andre tre. Men samtidig var han tilfreds. De fire var ikke farlige. De ville ikke skaffe ham besværligheder.

»Jeg elsker Astorre,« sagde Nicoles stemme nu. »Han stod far nærmere end nogen af os. Men han er den skøreste kule. Marc, har han den fjerneste mulighed for succes med sin sang?«

Marcantonio lo. »Der er tusinder som ham i vores branche.

Han er som en fodboldstjerne i en lille high school. Han underholder, men har slet ikke det, der skal til, når det virkelig gælder. Men han har en god forretning, og han nyder at synge, så hvad fanden?»

»Han har kontrollen over en stribe banker i milliardklassen — alt, hvad vi ejer og har, og det, som virkelig interesserer ham, er at synge og ride,« sagde Nicole.

Med skæv humor sagde Valerius: »Ridedragten er perfekt. Men hans sæde er elendigt.«

»Hvor kunne far dog gøre det?» spurgte Nicole.

»Han har fået noget rigtig godt ud af den makaroniforretning,« sagde Valerius.

»Vi må beskytte Astorre,« sagde Nicole. »Han er et alt for pænt menneske til at lede banker og alt for godtroende til at have med mennesker som Cilke at gøre.«

Efter afspilningen af båndet så Cilke på Boxtan. »Hvad får du ud af det?» spurgte han.

»Jeg synes som Astorre, at du er et fortræffeligt menneske,« sagde Boxtan.

Cilke lo. »Nej, jeg mener, kan vi mistænke de mennesker for mord?»

»Nej,« svarede Boxtan. »For det første er de hans børn, og for det andet har de ikke den nødvendige ekspertise.«

»Men de er nu alligevel smarte,« sagde Cilke. »De stiller det rigtige spørgsmål. Hvorfor?»

»Men det er ikke vores spørgsmål,« sagde Boxtan. »Det er en lokal sag, som ikke hører under FBI. Eller mener du, at der er noget i den til os?»

»De internationale banker,« sagde Cilke. »Men der er ingen grund til at spille flere af Bureauets penge. Afblæs alle telefonaflytningerne.«

Kurt Cilke kunne godt lide hunde, for de kunne ikke lave snedige planer. De kunne heller ikke skjule deres fjendtlighed, og de var ikke snu. De lå ikke vågne om natten

og planlagde at udplyndre og myrde andre hunde. Der var intet forræderi i deres verden. Til beskyttelse for sit hus havde han to schæferhunde, og sammen med dem gik han aftentur i den nærliggende skov og følte sig totalt sikker.

Da han den aften kørte hjem, var han tilfreds. Der var ingen fare i situationen, i hvert fald ikke fra Don Apriles familie. Der ville ikke opstå nogen blodig vendetta.

Cilke boede i New Jersey sammen med sin hustru, som han elskede højt, og en datter på ti år, som han forgudede. Hans hus var sikret med et avanceret alarmsystem plus de to hunde. Staten betalte. Hans kone havde afvist at lade sig undervise i brugen af en pistol, så han satte sin lid til at være anonym. Naboerne troede, at han var advokat, hvad han sådan set også var, og det samme troede hans datter. Cilke sørgede altid for at låse sin pistol og dens ammunition inde sammen med sit id-kort fra FBI, når han var hjemme.

Om morgenen, når han skulle af sted ind til byen, kørte han aldrig til toget i sin bil. Tyve kunne hugge bilradioen, hvis han stillede den derhenne. Når han kom tilbage igen, ringede han efter sin kone på sin mobiltelefon, og hun kørte så til stationen efter ham. Derfra var der fem minutters kørsel hjem.

I aften gav Georgette ham et muntært kys på munden og en varm kropsberøring. Hans datter Vanessa, der var så utroligt spillevende, gav ham et knus, og de to hunde dansede omkring dem, men blev så dæmpet ned. De kunne alle sammen, mennesker og hunde, være i hans store Buick.

Det var den del af sin tilværelse, som Cilke satte over alt. Sammen med sin familie følte han sig sikker og i fred med verden. Hans kone elskede ham, vidste han. Hun beundrede hans karakter og dét, at han passede sit arbejde nøgternt og objektivt, uden ondskab og kneb, men med en klar sans for, at alle hans medmennesker havde krav på samme retfærdighed, hvor ondsindede de så end måtte være. Han beundrede til gengæld hendes intelligens og stolede tilstrækkeligt på hende til at tale med hende om sit arbejde.

Men han kunne naturligvis ikke fortælle hende alting. Desuden havde hun travlt med sit eget arbejde; hun skrev bøger om fortidens berømte kvinder, underviste i etik på et lokalt college og kæmpede for udvalgte sociale sager.

Nu betragtede Cilke sin kone, mens hun lavede mad. Hendes skønhed havde altid fortryllet ham. Han så Vanessa dække bord, mens hun samtidig forsøgte at efterligne sin mors graciøse og næsten balletagtige bevægelser. Allerede da Vanessa kun var seks år, redte hun selv sin seng, gjorde rent på sit værelse og hjalp sin mor med madlavningen. Som altid undrede Cilke sig over, hvorfor hans kone elskede ham, og følte det som en velsignelse, at hun gjorde det.

Senere, efter at de havde lagt Vanessa i seng (Cilke kontrollerede den klokke, som hun kunne ringe med, hvis hun fik brug for dem), gik de ind i deres eget soveværelse. Som altid følte Cilke en næsten religiøs glød, mens hans kone klædte sig af. Så blev hendes store grå og intelligente øjne tågede af kærlighed. Og mens de bagefter faldt i søvn, holdt hun hans hånd som for at følge ham gennem hans drømme.

Cilke havde truffet hende, mens han undersøgte ekstreme studenterorganisationer, som var mistænkt for mindre terroristaktioner. Hun var politisk aktivist og underviste i historie på et lille college i New Jersey. Hans undersøgelse viste, at hun ganske enkelt var frisindet og ikke havde den fjerneste forbindelse med nogen ekstremistgruppe. Og det skrev Cilke så i sin rapport.

Da han udspurgte hende under undersøgelsen, var han blevet forbavset over hendes totale mangel på fordomme og fjendtlighed mod ham som FBI-agent. Faktisk interesserede hans arbejde hende, og hun spurgte ham om, hvordan hans forhold var til det. Mærkeligt nok svarede han hende åbent og ærligt. Han var simpelthen en af vogterne i et samfund, der umuligt kunne eksistere, uden at man havde rimeligt styr på det, som foregik. Han tilføjede halvt

for spøg, at han var et skjold mellem folk som hun og dem, der ville trække hende ind i deres egne ismer.

De giftede sig ret hurtigt, i virkeligheden for at forhindre, at deres sunde fornuft satte en pind i hjulet, for de vidste begge to, at de i næsten enhver henseende var hinandens modsætninger. Han troede ikke på noget af det, som hun gik ind for. Set fra hans verden var hun naiv og godtroende. Hun delte absolut ikke hans ærbødighed for Bureauet. Men hun lyttede til hans beklagelser over karaktermordet på FBI's helgen, J. Edgar Hoover. »De fremstiller ham som skabsbøsse og lodret reaktionær. I virkeligheden var han en mand med et brændende kald, som simpelthen aldrig udviklede en liberal bevidsthed.« Han sagde: »Folk, der skriver om os, sætter os i bås med Gestapo og KGB. Men vi har aldrig brugt tortur, vi har aldrig hængt nogen op på falske beviser — modsat for eksempel politiet i New York. De studerende ville miste deres frihed, hvis det ikke var for os. Uden os ville højreaktivistene tilintetgøre dem, fordi de politisk set er så dumme.«

Hun smilede ad hans lidenskab, men den rørte hende.

»Vent ikke, at jeg vil ændre mig,« smilede hun. »Hvis det, som du siger, er sandt, så er der intet, som vi behøver at skændes om.«

»Jeg venter bestemt ikke, at du vil ændre dig,« sagde Cilke. »Og hvis FBI skader vores forhold, skaffer jeg mig simpelthen et andet job.« Han behøvede ikke at fortælle hende, hvor stort et offer det ville blive.

Men hvor mange mennesker vil kunne påstå, at de er et hundrede procent lykkelige, at de har et menneske, som de kan stole på uden mindste forbehold? Det betød alt for ham at være hendes beskytter og være tro mod både hendes ånd og hendes krop. Hvert sekund på dagen fornemmede hun, hvor vågent han sørgede for hendes sikkerhed.

Han savnede hende forfærdeligt, når han var på kursus andetsteds. Han lod sig aldrig friste af andre kvinder, for han drømte ikke om at være hende utro. Han glædede sig til sin hjemkomst, til hendes tillidsfulde, smil og hendes kærlige krop, når hun nøgen og sårbar modtog ham i deres soveværelse, altid uden modvilje mod ham for hans professions skyld, altid hans livs velsignelse.

Men hans lykke blev skæmmet af de hemmeligheder, som han ikke kunne røbe for hende, hans arbejdes komplikationer, hans viden om en verden, der drev af pus fra onde mænd og kvinder, der forsøgte at overføre deres smitte, også til ham. Uden Georgette ville hans liv miste enhver værdi.

Engang, meget tidligt i deres ægteskab, hvor han endnu dirrede af angst for sin lykke, havde han gjort noget, som han stadig skammede sig voldsomt over. Han havde ladet sit eget hjem aflytte, så alt, hvad hans kone sagde, blev båndoptaget, hvorefter han havde lyttet til båndene nede i kælderen. Han havde nøje vurderet hvert eneste tonefald, og hun havde bestået prøven. Hun var aldrig ondskabsfuld, aldrig småtskåren, gik aldrig bag hans ryg med noget. Et helt år havde det stået på.

At hun elskede ham trods hans mangler, hans snuhed, hans jagtiver efter sine medmennesker var et mirakel. Men han frygtede konstant, at hun ville opdage hans sande natur og derefter afsky ham. Altså holdt han sit arbejde så stramt som muligt inden for meget krævende grænser, og dermed vandt han sit ry for altid at være fair.

Georgette tvivlede aldrig på ham. Hun havde bevist det en aften, hvor de havde været middagsgæster hjemme hos FBI's direktør sammen med tyve andre til en halvofficiel middag, som det var en ære at blive inviteret med til.

I aftenens løb lykkedes det et kort øjeblik direktøren at blive ene med Cilke og hans kone. Han sagde til Georgette: »Jeg forstår, at du er involveret i mange frisindede sager. Og jeg respekterer naturligvis din ret til at være det. Men du

har muligvis ikke helt forstået, at det, som du gør, måske vil kunne skade Kurts karriere hos FBI?»

Georgette smilede til direktøren og sagde: »Det ved jeg godt, men det vil i så fald være Bureauets fejl og uheld. For hvis et sådant problem truer med at vokse sig alt for stort, tager min mand sin afsked.«

Direktøren så forbavset på Cilke. »Passer dét?» udbrød han. »Vil du så virkelig forlade os?»

Cilke tøvede ikke. »Ja. Jeg kan indgive min afskedsansøgning den dag i morgen, hvis du ønsker det.«

Direktøren lo. »Det gør jeg bestemt ikke,« sagde han. »Vi finder ikke ret tit en mand som dig.« Derefter betragtede han Georgette med sit stålhårde aristokratblik. »Ægteskabet er måske i virkeligheden den ærlige mands sidste tilflugtssted,« sagde han.

De lo alle tre ad den lidt tunge vittige bemærkning for at markere, at den både var ment og blev opfattet som en venlighed.

Kapitel 4

I fem måneder efter Don Apriles død var Astorre travlt optaget af samtaler med nogle af hans gamle kolleger, som nu havde trukket sig tilbage. Han etablerede den nødvendige beskyttelse af den myrdedes børn og undersøgte de nærmere omstændigheder ved mordet. Det nødvendigeste af alt var at finde årsagen til en så risikabel og oprørende forbrydelse. Hvem kunne finde på at give ordre til at dræbe den store Don Aprile? Han vidste, at han måtte være meget forsigtig.

Astorre mødtes for første gang i sit liv med Bernito Craxxi i Chicago.

Craxxi havde trukket sig tilbage fra alle illegale operationer allerede ti år, inden Don Aprile gjorde det

samme. Han havde været den store consigliere for selve den Nationale Mafiakommission og havde et intimt kendskab til samtlige Familiestrukturer i De Forenede Stater. Han havde været den første, som fornemmede tilbagegangen for de store Familiers magt og forudså deres nedgang. Følgelig havde han indskrænket sig til at spekulere på børsen og havde fået den behagelige overraskelse, at dér kunne han uden ringeste strafisiko rage lige så grundigt til sig som han ville. Don Aprile havde opgivet Craxxis navn til Astorre og sagt, at han var en af de mænd, som han skulle rådføre sig med, hvis det blev nødvendigt.

Craxxi, som nu var halvfjerds, havde to livvagter og en chauffør og dertil en ung italiensk kvinde, der lavede mad og passede hans hus, og rygtet sagde, at hun også var hans sengevarmer. Han var frisk som en havørn, for han havde altid levet mådeholdent. Han spiste aldrig for meget og drak kun sjældent. Som morgenmad fik han en skål frugt og ost, til frokost en omelet eller en grønsagssuppe helst med lidt bønner og en krussalat, til aften lidt oksekød eller en lammekotelet og en stor skål salat med løg og tomater. Han røg kun én cigar om dagen, umiddelbart efter aftensmaden, mens han sad ved sin kaffe og anislikør. Han brugte sine penge gavmildt og klogt og var meget forsigtig med, hvem han rådgav. For en mand, som giver det forkerte råd, bliver hadet så meget som nogen fjende.

Men mod Astorre var han hjælpsomheden selv, for Craxxi var en af de mange, som stod i stor gæld til Don Aprile. Det var ham, som havde beskyttet Craxxi, mens han trak sig tilbage, hvad der altid er en farlig manøvre i Apriles og Craxxis særlige fag.

Det var et møde ved morgenmaden, og der var skåle med frugt — blanke gule pærer, vinteræbler, en skålfuld jordbær, der næsten var så store som citroner, grønne druer og mørkerøde kirsebær. På et skærebræt lå en gigantisk ost og

lignede en klippeblok, der var gennemtrukket med guldårer. Husholdersken serverede kaffe og anislikør for dem og forsvandt derefter.

»Så, unge mand,« sagde Craxxi. »Du er altså den, som Don Aprile har udvalgt som sin families beskytter.«

»Ja,« sagde Astorre.

»Jeg ved, at han har oplært og uddannet dig til det,« sagde Craxxi. »Min gamle ven havde altid et blik på fremtiden. Vi rådførte os med hinanden om det. Jeg ved, at du er kvalificeret. Så er spørgsmålet blot, om du har viljen til det?«

Astorres smil var indtagende, hans ansigt var åbent. »Don Aprile reddede mit liv og gav mig alt, hvad jeg har,« sagde han. »Jeg er den, han har gjort mig til. Og jeg lovede højt og helligt at beskytte familien. Hvis Nicole alligevel ikke bliver optaget som partner i advokatfirmaet, hvis Marcantonios tv-selskab står fejl, hvis der sker Valerius noget, så har de stadig bankerne. Jeg har haft et lykkeligt liv. Jeg sørger over årsagen til, at jeg nu har det hverv. Men jeg gav Don Aprile mit ord, og det må jeg holde. For hvad skal jeg ellers kunne tro på i hele resten af mit liv?«

I det øjeblik glimtede barndomsminder for Astorres indre syn. Han huskede jublende øjeblikke, hvor han gik tur med sin onkel i det sicilianske bjergterræn og lyttede til onklens historier. I det øjeblik drømte han om en helt anden tid, hvor retfærdigheden altid skete fyldest, loyalitet blev belønnet, og stordåd blev udført af venlige og mægtige mænd. Og i det øjeblik savnede han både Don Aprile og Sicilien.

»Godt,« sagde Craxxi, afbrød Astorres drømmerier og hentede ham tilbage til nutiden. »Du var der, da det skete. Beskriv det alt sammen for mig.«

Det gjorde Astorre så.

»Og du er sikker på, at begge skytter var kejthåndede?« spurgte Craxxi.

»Den ene var det, og det så ud, som om den anden også var det,« svarede Astorre.

Craxxi nikkede langsomt og sad lidt, fordybet i sine tanker. Efter et par øjeblikke, der forekom meget lange, så han direkte på Astorre og sagde: »Jeg tror, at jeg ved, hvem de to er. Men hastværk er lastværk. Det er vigtigere at finde ud af, hvem der hyrede dem og hvorfor. Nu skal du passe godt på. Men jeg har tænkt meget over sagen. Den, som det er mest sandsynligt at mistænke, er Timmona Portella. Men hvorfor og til glæde for hvem? Nu har Timmona altid været overilet, men et drab på Don Aprile ville uundgåeligt blive en ufatteligt farlig aktion. Selv Timmona frygtede ham, også efter han havde trukket sig tilbage.

Her er mine tanker om de to skytter. De er brødre og bor i Los Angeles og er langt de bedst kvalificerede i landet. De siger aldrig noget til nogen. Kun få ved, at de er tvillinger. De er modige, og de er de fødte krigere. De vil have betragtet faren som en kærkommen udfordring, og hyren må have været meget stor. De må også have fået visse garantier — for at myndighederne ikke ville grave alt for energisk i sagen. Det er mere end mærkeligt, at der hverken var overvågning fra politiet eller FBI under konfirmationen i katedralen. Når alt kommer til alt, var Don Aprile fortsat i FBI's søgelys, selv efter at han havde trukket sig tilbage.

Vær nu klar over, at det, som jeg siger, kun er en teori. Du er nødt til at undersøge mine mistanker og få dem bekræftet. Og hvis det så viser sig, at jeg har set rigtigt, skal du slå til så hårdt, som du overhovedet kan.«

»En ting til,« sagde Astorre. »Er Don Apriles børn i nogen fare?«

Craxxi trak på skuldrene. Han var travlt optaget af at skrælle en gylden pære. »Det ved jeg ikke,« sagde han. »Men vær ikke for stolt til at bede dem om hjælp. Det er givet, at du er i fare. Så jeg har et sidste forslag til dig. Hent

din mr. Pryor herover fra London og lad ham drive dine banker. Han er højt kvalificeret i enhver tænkelig retning.«

»Og Bianco på Sicilien?« spurgte Astorre.

»Lad ham foreløbig blive der,« sagde Craxxi. »Når du er nået videre, snakkes vi ved igen.«

Craxxi hældte anislikør i Astorres kaffe, og Astorre sukkede. »Det føles så mærkeligt,« sagde han. »Jeg havde aldrig drømt om, at jeg skulle handle for den store Don Aprile.«

»Sådan kan det gå,« sagde Craxxi. »Livet er ondt og hårdt mod de unge.«

I tyve år havde Valerius levet i den militære efterretningsverden og ikke i en fiktionernes verden som hans brors. Han forudså tilsyneladende hele tiden, hvad Astorre ville sige, og reagerede uden at blive det mindste forbavset.

»Jeg har brug for din hjælp,« sagde Astorre. »Og du kan blive nødt til at bryde et par af dine strenge adfærdsregler.«

»Omsider viser du dig som den, du er. Jeg spekulerede på, hvor længe det ville vare, inden det skete,« sagde Valerius.

»Jeg forstår ikke, hvad du mener,« sagde Astorre let forbløffet. »Jeg tror, at der stod en sammensværgelse bag drabet på din far, og at både New Yorks politi og FBI var med i den. Du tror måske, at nu fantaserer jeg, men det er, hvad jeg hører.«

»Det er ikke umuligt,« sagde Valens. »Men mit job her giver mig ikke adgang til hemmelige dokumenter.«

»Men du må have venner,« sagde Astorre. »I efterretningsvæsenet. Der er visse ting, som du kan spørge dem om.«

»Jeg behøver ikke spørge,« smilede Valerius. »De sladrer som en flok skader. Alt det om kun at få det at vide, som man absolut skal vide, er rent sludder. Ved du overhovedet, hvad du søger efter?«

»Alle tænkelige informationer om din fars mordere,« sagde Astorre.

Valerius lænede sig tilbage og puffede på sin cigar, hvad der var hans eneste last. »Lad mig slippe for dit øregas, Astorre,« sagde han. »Og lad mig i stedet fortælle dig noget. Jeg har analyseret sagen. Det kan have været en hævn eller gengældelse fra gangsterverdenen. I mine overvejelser var også, at det er dig, der har fået kontrollen over bankerne. Min far havde altid en plan. Han gjorde dig til familiens patruljefører. Og hvordan skal dét så forstås? Det betyder, at du er optrænet til jobbet, at du var hans muldvarp, hans skjulte agent, som først skulle aktiveres i det afgørende øjeblik. Der er elleve år i dit liv, som vi intet ved om, og din dækidentitet er lidt for god til at være sand — amatørsanger, sportsrytter? Også guldkæden, som du altid har om halsen, er mistænkelig.« Han tav, trak vejret dybt og spurgte: »Hvad mener du om den analyse?«

»Glimrende,« sagde Astorre. »Jeg håber, at du har holdt den for dig selv.«

»Naturligvis,« sagde Valerius. »Men deraf følger, at du er en farlig mand. Og at du planlægger en ekstrem aktion. Men lad mig give dig et tip. Din dækidentitet er tynd og vil meget snart blive gennemskuet. Og hvad min mulige hjælp angår, så er jeg tilfreds med min tilværelse og lodret mod alt, hvad jeg tror, at du står for. Så foreløbig er mit svar et nej. Jeg vil ikke hjælpe dig. Hvis tingene ændrer sig, vil jeg kontakte dig.«

En kvinde kom ud for at følge Astorre til Nicoles kontor. Nicole gav ham et knus og et kys. Hun holdt fortsat af ham, deres teenageraffære havde ikke efterladt bitre ar.

»Jeg skal tale privat med dig,« sagde Astorre.

Nicole så på sin livvagt. »Helene, lad os være alene. Der sker mig ikke noget, mens han er her.«

Helene sendte Astorre et langt blik og forsøgte dermed at gøre opmærksom på, at hun ville blive i nærheden. Budskabet blev opfattet. Som Cilke bemærkede Astorre hendes ekstreme selvtillid — den selvtillid, som ses hos en kortspiller, der har alle trumferne på hånden, eller hos en,

der har et skjult våben på sig. Han så efter, hvor det kunne befinde sig. Hendes stramme jakke og slacks sluttede tæt om hendes imponerende fysik — ingen skyder dér. Så opdagede han slidsen i buksebenene. Hun gik med ankelhylster, og det var i virkeligheden ikke ret smart. Han smilede til hende med hele sin charme, og hun betragtede ham udtryksløst.

»Hvem rekrutterede hende?« spurgte Astorre.

»Min far,« svarede Nicole. »Og det fungerer fint. Hun er helt forbløffende mod nærgående gadebøller.«

»Utvivlsomt,« sagde Astorre. »Fik du fat i den gamles dossier hos FBI?«

»Ja,« sagde Nicole. »Og det er en liste med de rædsomste beskyldninger, som jeg nogensinde har læst. Jeg tror simpelthen ikke på noget af det, og de har heller ikke kunnet bevise den mindste smule.«

Astorre vidste, at Don Aprile ville have ønsket, at han skulle benægte sandheden. »Må jeg låne det dossier et par dage?« spurgte han.

Nicole sendte ham et tillukket advokatblik. »Jeg tror ikke, at du bør se det lige nu. Jeg vil først skrive en analyse af det, understrege det væsentlige og så give dig det. Der er ikke noget i det, som kan hjælpe dig. Måske bør hverken du eller mine brødre nogensinde se det.«

Astorre betragtede hende eftertænksomt og smilede så. »Er det så slemt?«

»Lad mig nu først se nærmere på det,« sagde Nicole. »FBI er en værre samling skiderikker.«

»Hvad du så end vil, så passer det mig fint. Når bare du husker, at situationen ikke er farefri. Pas godt på dig selv.«

»Det gør jeg,« sagde Nicole. »Jeg har Helene.«

»Og jeg er her, hvis du skulle få brug for mig.« Astorre lagde en beroligende hånd på Nicoles arm, og et kort øjeblik betragtede hun ham med en sådan længsel, at det næsten skræmte ham. »Bare ring.«

Nicole smilede. »Det gør jeg. Men jeg er okay.« Faktisk glædede hun sig til sin aften sammen med en utroligt charmerende og tiltrækkende diplomat.

I sit rigt udstyrede kontor med seks tv-skærme holdt Marcantonio Aprile møde med chefen for det største og betydningsfuldeste reklamebureau i New York. Richard Harrison var en høj aristokratisk mand, ulasteligt klædt, med et udseende som en forhenværende fotomodel, men med en faldskærmsoldats intensitet.

På skødet havde han en lille æske med videobånd. Ubegrænset selvsikker og uden at bede om lov gik han hen til et tv og stak en af sine videoer ind i det.

»Se på det,« sagde han. »Han er ikke en af mine klienter, men det er simpelthen forbløffende.«

Videoen viste en reklame for et amerikansk pizzafirma, og dens hovedperson var Mikhail Gorbatsjov, forhenværende præsident for Sovjetunionen. Gorbatsjov optrådte med stilfærdig værdighed og sagde ikke et ord, men nøjedes med at servere pizza for sine børnebørn, mens de tilstedeværende udtrykte deres beundring.

Marcantonio smilede til Harrison. »En sejr for den frie verden,« sagde han. »Og hvad så?«

»Den forhenværende leder af Sovjetunionen klovner nu på en reklamespot for et amerikansk pizzafirma. Det er da forbavsende, ikke? Og jeg hørte, at de kun betalte ham en halv million.«

»Okay,« sagde Marcantonio. »Men hvorfor viser du mig det?«

»Hvorfor gør nogen noget, der er så ydmygende?« sagde Harrison. »Han må have helt fortvivlet brug for pengene.«

Og pludselig tænkte Marcantonio på sin far. Don Aprile ville have følt ubegrænset foragt for en mand, der havde regeret en stor nation og ikke havde sørget for økonomisk sikkerhed for sin familie. Don Aprile ville have ment, at han var fjolset over alle fjolser.

»En nydelig lektion i både historie og psykologi,« sagde Marcantonio. »Og igen: hvad så?«

Harrison bankede på sin videoæske. »Jeg har flere, og jeg imødeser en vis modstand. De videoer her er lidt mere ømtålelige. Du og jeg har gjort forretninger med hinanden i meget lang tid. Nu vil jeg sikre mig, at du vil lade de reklamespots køre på dine sendeflader. Resten ordner sig af sig selv.«

»Jeg er ikke med,« sagde Marcantonio.

Harrison stak en anden video i afspilleren og forklarede. »Vi har købt retten til at bruge afdøde berømt heder i vores reklamespots. Det er jo et urimeligt spild, at fortidens store navne ikke længere har nogen funktion i vores samfund. Det vil vi ændre og hente dem tilbage til deres glemte glans.«

Båndet startede og viste en række billeder med Moder Teresa, som tog sig af de fattige og syge i Calcutta og lagde en flig af sin nonnedragt over en døende. På et efterfølgende billede modtog hun nobelprisen, hendes beskedne ansigt strålede, hendes helgenagtige ydmyghed var virkelig rørende. Derefter så man hende øse suppe fra en gigantisk gryde op til de fattige på gaden.

Pludselig strålede skærmen af farver. En velklædt mand kommer hen til en gryde med en tom skål og siger til en meget smuk ung kvinde: »Må jeg få lidt suppe? Jeg hører, at den suppe er så vidunderlig.« Den unge kvinde sender ham et strålende smil og øser suppe op i hans skål. Han smager på den og smiler ekstatiske.

Derefter overtones til et supermarked og en hel hylde med dåsesupper, alle med firmanavnet »Calcutta« på etiketten. En speakerstemme siger: »Calcutta Suppe er livgivende både for rige og fattige. Alle har råd til de tyve forskellige slags velsmagende supper efter opskrifter af Moder Teresa.«

»Efter min mening er det gjort meget smagfuldt,« sagde Harrison.

Marcantonio hævede øjenbrynene.

Harrison satte en anden video i. Nu sås et flot skud af prinsesse Diana i brudekjole fulgt af andre billeder, der viste hende i forskellige situationer på Buckingham Palace. Derefter dansede hun med prins Charles omgivet af den royale inderkreds i livlig bevægelse.

En speakerstemme begyndte: »Enhver prinsesse fortjener en prins. Men denne prinsesse havde en hemmelighed.« En ung fotomodel løfter en elegant parfumeflakon op mod kameraet, så etiketten på den er tydeligt aflæselig. Stemmen fortsætter: »Med blot et lille stænk Princess Parfume kan også du fange din prins — og er samtidig fri for bekymringer over uønskede dufte.«

Marcantonio trykkede på en knap på sit skrivebord, og skærmen blev sort.

»Vent nu lidt, jeg har flere,« sagde Harrison.

Marcantonio rystede på hovedet. »Richard, du er forbløffende opfindsom — og ditto ufølsom. De spots vil aldrig blive vist på mit netværk.«

Harrison protesterede. »Men noget af indtægten går til velgørenhed — og de er alle af den bedst tænkelige slags. Jeg havde håbet, at du ville føre an. Trods alt er vi jo gode venner, ikke?«

»Det er vi,« bekræftede Marcantonio. »Men svaret er fortsat nej.«

Harrison rystede på hovedet og lagde langsomt sine videoer tilbage i æsken.

Marcantonio smilede og spurgte: »For resten, hvordan virkede den Gorbatsjov- spot?«

Harrison trak på skuldrene. »Ad H til. Den stakkels fyr kunne ikke engang sælge pizzaer.«

Marcantonio ryddede resten af dagens arbejde af vejen og forberedte sig til sine aftenpligter. I aften skulle han være til stede ved Emmy-uddelingen. Hans netværk havde tre store borde til dets ledende medarbejdere og stjerner og adskillige, der var nomineret. Hans ledsager var Matilda Johnson, en velkendt nyhedsvært.

Hans kontorsuite havde også et soveværelse med badeværelse og et skab, der var proppet med tøj. Han blev tit på kontoret natten over, når han havde været nødt til at arbejde sent.

Under ceremonien fremhævede nogle af hans pristagere ham som en af dem, der havde haft størst betydning for deres succes. Det var altid rart. Men mens han klappede og kindkyssede, tænkte han på alle de prisuddelinger og middage, som han måtte deltage i: oscaruddelingerne, People's Choice Awards, priserne fra det amerikanske filmakademi og diverse særlige priser til aldrende stjerner, producere og instruktører. Han følte sig som en skolelærer, der uddelte flidspræmier til børn i underskolen, der ville spæne hjem og vise dem frem derhjemme. Et øjeblik var han lidt flov over sin spydige tankegang — de mennesker fortjente deres æresbevisninger og havde lige så hårdt brug for bifaldet som for pengene.

Efter ceremonien morede han sig med at betragte de skuespillere, som endnu var et stykke vej fra toppen og forsøgte at gøre indtryk på folk som ham selv, der havde indflydelse, og chefredaktøren for et succesrigt magasin, der blev ombejlet af en stribe freelance-skribenter — han bemærkede hendes årvågne udtryk og kølige tilbageholdenhed, som var hun en anden Penelope, der ventede på en bedre frier.

Desuden var der sværvægterne, de kendte programværter, mænd og kvinder med både talent og intelligens, som havde den spændende opgave at skulle vælge mellem de stjerner, som de ønskede at interviewe, mens de samtidig holdt sig på forsigtig afstand fra dem, der endnu ikke var helt betydningsfulde nok.

Stjerneskespillerne lyste af håb og nye ønsker. De havde allerede haft succes nok til at forsøge springet fra tv til filmværredek for aldrig at vende tilbage — troede de.

Omsider havde Marcantonio fået nok. At skulle stå med et konstant begejstringssmil på læberne og bruge sin

muntreste stemme til taberne og glæde sig synligt over sine vinderes overstrømmende udbrud var totalt udmattende.

Matilda hviskede: »Kommer du hen til mig i aften, lidt senere?«

»Jeg er træt,« sagde Marcantonio. »Hård dag, hård aften.«

»Det er okay,« sagde hun venligt. De havde begge to meget stramme døgnprogrammer. »Jeg bliver her i byen den næste uge.«

De var gode venner, fordi de ikke behøvede at søge fordele hos hinanden.

Matildas position var stensikker. Hun havde hverken brug for en lærer eller en velynder. Og Marcantonio deltog aldrig i forhandlingerne med nye talenter til nyhedsprogrammerne. Det sorterede under chefen for erhvervssektionen. Den tilværelse, som var deres, umuliggjorde alle tanker om ægteskab. Matilda var ustandselig på rejse, og han arbejdede femten timer i døgnet. Men de var kammerater, som indimellem tilbragte natten sammen. De elskede, snakkede fag og mødte tit op sammen ved selskabelige lejligheder. Men det var underforstået, at deres forhold var sekundært. De få gange, hvor Matilda forelskede sig i en ny mand, ophørte de natlige sammenkomster. Marcantonio forelskede sig aldrig, så det var intet problem for ham.

Netop nu i aften følte han en vis afsmag for den verden, som var hans. Så han blev næsten glad, da han så Astorre stå og vente på sig i forhallen i det boligkompleks, hvor han boede.

»Hej, hyggeligt at se dig,« sagde Marcantonio. »Hvor har du været?«

»Jeg har haft travlt,« sagde Astorre. »Inviterer du mig med op til en drink?«

»Naturligvis,« sagde Marcantonio. »Men hvorfor denne kappe-og-kårde stil? Du kunne nemt være kommet til at vente i timevis. Jeg skulle faktisk have været videre til et party.«

»Intet problem,« sagde Astorre, der havde haft sin fætter overvåget hele aftenen.

Oppe i lejligheden fiksede Marcantonio drinks til dem begge.

Astorre virkede lidt forlegen. »Du kan starte projekter på dit netværk, ikke?«

»Det er det, jeg er der for,« sagde Marcantonio.

»Jeg har et til dig,« sagde Astorre. »Som har at gøre med drabet på din far.«

»Nej,« sagde Marcantonio. Det var hans berømte professionelle nej, som afskar enhver diskussion. Men det lod ikke til at tage modet fra Astorre.

»Sådan må du ikke sige nej til mig,« sagde Astorre. »Jeg er ikke ude på at sælge noget til dig. Det berører din søsters og din brors sikkerhed. Og din.« Han smilede bredt. »Og min.«

»Sig frem,« sagde Marcantonio og så sin fætter i et forbavsende nyt lys. Var der alligevel noget i den ubekymrede og altid sorgløse unge mand?

»Jeg ønsker, at du skal lave en dokumentarfilm om FBI,« sagde Astorre. »Som navnlig viser, hvordan det lykkedes Kurt Cilke at smadre de fleste af mafiafamilierne. Den vil trække seere i massevis, ikke?«

Marcantonio nikkede. »Hvad er du ude på?«

»Jeg kan simpelthen ikke skaffe mig nogen som helst data på Cilke,« sagde Astorre. »Det vil være alt for farligt bare at forsøge på det. Men hvis du lægger op til en dokumentarserie, vil hverken FBI eller andre myndigheder drømme om at træde dig over tæerne. Du kan finde ud af, hvor han bor, hans baggrund, hans arbejdsmetoder, og hvor han står i Bureauets magtstruktur. Jeg har brug for al den info.«

»Hverken FBI eller Cilke vil drømme om at samarbejde,« sagde Marcantonio. »Det vil gøre optagelserne meget vanskelige.« Han tav et øjeblik. »Det er ikke som i gamle

dage, da Hoover var direktør. De nye fyre holder deres kort meget tæt til kroppen.«

»Du kan gøre det,« sagde Astorre. »Og det er nødvendigt for mig, at du gør det. Du har en hær af producere og reportere. Jeg skal vide alt om ham. Simpelthen alt. For jeg tror, at han er med i en sammensværgelse mod din far og vores familie.«

»Det er da en skrupskør teori,« sagde Marcantonio.

»Ja,« sagde Astorre, »den er måske helt i skoven. Men jeg ved, at det ikke var et almindeligt gangsterdrab. Og Cilkes undersøgelse af sagen er højst besynderlig. Næsten som om han dækker over sporene i stedet for at finde dem.«

»Okay, jeg skaffer dig de oplysninger. Og hvad kan du så gøre?«

Astorre slog ud med hænderne og smilede. »Hvad jeg kan gøre, Marc? Jamen, jeg vil bare vide det. Så kan jeg måske få slået en handel af. Og det er nok, hvis jeg bare må se dokumentationen. Jeg behøver ingen kopi. Du bliver ikke kompromitteret.«

Marcantonio stirrede på ham. Nu måtte han se på Astorres venlige og charmerende ansigt fra en helt anden synsvinkel. Han sagde eftertænksomt: »Astorre, du gør mig nysgerrig. Den gamle efterlod dig hele kontrollen af det alt sammen. Hvorfor? Du er makaroniimportør. Jeg har altid opfattet dig som en charmerende excentriker med din røde ridejakke og din lille musikgruppe. Men far ville aldrig have satset på den mand, som du foregav at være.«

»Jeg synger ikke mere,« smilede Astorre. »Og jeg rider heller ikke ret meget. Men Don Aprile havde et sikkert øje. Han stoled på mig. Det bør du også gøre.« Han tav et øjeblik og tilføjede så meget seriøst: »Han udvalgte mig, så hans børn undgik skraldet. Han udvalgte mig og oplærte mig. Han elskede mig, men jeg kunne ofres. Så enkelt er det.«

»Og du kan tage slagsmålet?« spurgte Marcantonio.

»Sagtens,« sagde Astorre, lænede sig tilbage og smilede til sin fætter. Det var et meget uhyggeligt smil som hos en tv-skuespiller, der agerer en meget ond skurk, men smilet var samtidig en så munter parodi, at Marcantonio lo.

»Og det er kun dét, som jeg skal gøre? Jeg bliver ikke yderligere involveret?« sagde han.

»Du er ikke kvalificeret til mere,« sagde Astorre.

»Må jeg tænke over det et par dage?«

»Nej,« sagde Astorre. »Hvis du siger nej, bliver det mig mod dem.«

Marcantonio nikkede. »Jeg holder af dig, Astorre. Men jeg kan ikke gøre det. Det er alt for risikabelt.«

Mødet med Kurt Cilke på Nicoles kontor blev en overraskelse for Astorre. Cilke havde taget Bill Broxton med og insisterede på, at Nicole også skulle være til stede. Han gik også lige til sagen.

»Jeg har ladet mig fortælle, at Timmona Portella forsøger at etablere en dollarfond i milliardklassen i jeres banker. Er det sandt?« spurgte Cilke.

»Det er privat information,« sagde Nicole. »Så hvorfor skulle vi fortælle dig det?«

»Jeg ved, at han tilbød din far det samme,« sagde Cilke. »Og at din far afslog.«

»Hvad interesse kan alt det have for FBI?« spurgte Nicole med sin rend-mig-i- røven stemme.

Cilke lod sig ikke irritere. »Vi tror, at han hvidvasker narkopenge,« sagde han til Astorre. »Vi ønsker, at I skal samarbejde med ham, så vi kan holde øje med hans transaktioner. Og at I skal ansætte nogle af vores revisorer i jeres bank.« Han åbnede sin mappe. »Jeg har et par papirer her, som I skal underskrive, og som vil beskytte både jer og os.«

Nicole tog de to papirer ud af hånden på ham og gennemlæste dem hurtigt.

»Du skal ikke skrive under,« advarede hun Astorre. »Der er tavshedspligt mod bankkunder. Hvis de vil undersøge Portella, bør de komme med en retskendelse.«

Astorre tog papirerne og læste dem, hvorefter han smilede til Cilke. »Jeg stoler på dig,« sagde han, underskrev papirerne og rakte dem tilbage til Cilke.

»Hvad får vi for det?« spurgte Nicole.

»Bevidstheden om, at I har gjort jeres pligt som gode samfundsborgere,« sagde Cilke. »Et anbefalingsbrev fra præsidenten. Desuden undgår I en gennemgang af alle jeres banker, som kunne koste jer adskillige bekymringer, hvis I ikke er rene som sne.«

»Hvad med et par oplysninger om mordet på min onkel?« spurgte Astorre.

»Gerne,« sagde Cilke. »Fyr løs.«

»Hvorfor var der ingen politiovervågning ved den konfirmation?« spurgte Astorre.

»Det blev besluttet af chefen for kriminalpolitiet Paul Di Benedetto,« sagde Cilke. »Og af hans næstkommanderende, en kvindelig kriminalassistent, som hedder Aspinella Washington.«

»Og hvorfor var der ingen observatører fra FBI?« spurgte Astorre.

»Det er mit ansvar, er jeg bange for,« sagde Cilke. »Jeg mente ikke, at der var behov for overvågning.«

Astorre rystede på hovedet. »Jeg tror ikke, at jeg kan gå ind på jeres forslag. Jeg må have et par uger til at tænke over det.«

»Du har allerede underskrevet papirerne,« påpegede Cilke. »Den information er dermed klassificeret. Du kan blive stillet for retten, hvis du røber vores samtale.«

»Jamen, hvorfor skulle jeg dog gøre det?« spurgte Astorre. »Jeg har bare ikke lyst til at drive bankforretninger sammen med FBI og Portella.«

»Tænk over det,« sagde Cilke.

Så snart de to fra FBI var gået, vendte Nicole sig rasende om mod Astorre. »Hvordan helvede kan du dog finde på at affeje min afgørelse og underskrive de papirer? Det var simpelthen snotdumt.«

Astorre så hårdt på hende, og for første gang nogensinde skimtede hun et tilløb til vrede i hans blik. »Med min underskrift på det papir føler han sig sikker,« sagde Astorre. »Og det er præcis meningen.«

Kapitel 5

Marriano Rubio havde en finger med i mange spil, hvor der var guld at hente. Han var generalkonsul for Peru og tilbragte det meste af sin tid i New York. Han repræsenterede mange internationale kapitalinteresser samt Kommunistkina og var også nær ven med Inzio Tulippa, lederen af det førende narkokartel i Colombia.

Han var lige så heldig i sit privatliv som i forretningsverdenen. Han var femogfyrre, ungkarl og en respektabel kvindejæger. Han holdt kun én elskerinde ad gangen, alle med nydelig social status, og understøttede dem gavmildt, når de var blevet udskiftet med en yngre skønhed. Han så godt ud, var en interessant samtalepartner og en forrygende danser. Han havde en berømt vinkælder og en trestjernet køkkenchef.

Men som mange andre heldige mænd kunne Rubio lide at pufte til skæbnen. Han nød at afprøve sin egen snedighed mod notorisk farlige mænd. Han kunne ikke undvære risikoen, som gav det ekstra pift til den eksotiske ret, som var hans liv. Han var involveret i ulovlig eksport af teknologi til Kina, han havde etableret et kommunikationsnetværk på højeste plan for narkobaronerne, og han var den mellemmand, som bestak amerikanske forskere til at emigrere til Sydamerika. Han gjorde endog forretninger med

Timmona Portella, der var lige så uberegneligt livsfarlig som Inzio Tulippa.

Som alle højriskospillere havde Rubio et sikkert kort i baghånden. Hans diplomatiske immunitet værnede ham mod lovens hånd, men han vidste, at der også var andre farer, og over for dem var han forsigtigheden selv.

Hans indtægter var enorme, og han ødslede med dem. Det var en fortryllende magt at kunne købe lige, hvad han fik lyst til, herunder også kvinders kærlighed. Han nød at støtte sine ekskærester, der fortsatte som højt værdsatte veninder. Han var en rundhåndet arbejdsgiver, der kløgtigt påskønnede værdien af trofaste medarbejdere.

I sin lejlighed i New York, der heldigt for ham var en del af Det Peruvianske Konsulat, klædte Rubio sig nu om til en middagsaftale med Nicole Aprile. Forholdet til hende var som sædvanlig dels business, dels fornøjelse. Han havde truffet Nicole ved en stor middag i Washington, der blev afholdt af en af hendes betydningsfuldeste klienter, og ved første blik var han blevet indfanget af hendes ikke helt regelmæssige skønhed, af det skarpe beslutsomme ansigt med de intelligente øjne og den bestemte mund. Han nød synet af hendes spinkle, men sanselige skikkelse, og så var hun jo datter af den store mafiachef Don Raymonde Aprile.

Rubio havde charmeret hende, men det havde kostet tid og anstrengelser, og det havde imponeret ham. Han beundrede romantisk intelligens hos en kvinde. Hendes respekt skulle vindes med handlinger, ikke med ord. Og det tog han med det samme fat på ved at bede hende repræsentere en af hans forbindelser i en ganske særlig gylden forhandling. Han opdagede, at hun gjorde en stor og ulønnet indsats mod dødsstraffen og endog havde forsvaret et antal berygtede og dødsdømte mordere mod at blive henrettet. Set med hans øjne var hun den ideelle moderne kvinde, smuk, succesrig og dertil tilsyneladende yderst lidenskabelig. Så hvis han og hun kunne finde hinanden i

sengen, ville hun kunne blive en særdeles tilfredsstillende partner et års tid eller to.

Disse forpostfægtninger foregik inden Don Apriles død.

Men lige nu lagde han navnlig an på hende for at finde ud af, om hun og hendes to brødre ville stille deres banker til rådighed for Portella og Tulippa. Hvis ikke ville det ikke tjene noget formål at dræbe Astorre Viola.

Inzio Tulippa havde ventet længe nok. Der var gået over ni måneder siden drabet på Raymonde Aprile, og han havde stadig ikke opnået noget arrangement med arvingerne til mafiabossens banker. Han havde allerede postet penge ud. Han havde givet Timmona Portella millioner af dollars til bestikkelse af FBI og politiet i New York og til at hyre brødrene Sturzo, men endnu havde han ikke kunnet nå videre med sine planer.

Tulippa var ikke vulgær, som mange forestiller sig, en stor narkohandler må være. Han var søn af en respekteret og velhavende familie og havde endog spillet polo for sit fædreland Argentina. Nu boede han i Costa Rica og havde diplomatpas derfra, hvad der gjorde ham immun mod retsforfølgelse i alle lande undtagen hans eget.

Han dirigerede forbindelsen mellem narkokartellerne i Colombia, avlerne i Tyrkiet og raffinaderierne i Italien. Han sørgede for transporten og administrerede bestikkelsen af de relevante myndighedspersoner, både høje og lave. Han planlagde gigantiske narkoindsmuglinger til De Forenede Stater, og det var også ham, som lokkede amerikanske atomforskere til Sydamerika og finansierede deres forskning. I alle henseender var han en kløgtig, forsigtig og højt kvalificeret leder, og han havde samlet sig en enorm formue.

Men samtidig var han revolutionær. Han forsvarede narkosalget lidenskabeligt. Stofferne var menneskesjælens frelsere, tilflugten for alle dem, der var dømt til fortvivlelse af fattigdom og mentale mangler. De var den lægende medicin for ulykkeligt elskovssyge og fortabte sjæle i vores

åndløse verden. For når alt kom til alt — når man hverken tror på Gud, på samfundet eller sig selv, hvad skal man så gøre? Begå selvmord? Narko holdt folk i live i en verden af drømme og håb. Det eneste nødvendige var et rimeligt mådehold. Og helt ærligt, dræbte narkoen måske lige så mange mennesker som alkohol og cigaretter, fattigdom og fortvivelse? Nej. Hvad moralen angik, følte Tulippa sig på meget sikker grund.

Hele verden over havde Inzio Tulippa et ganske bestemt øgenavn. Han var kendt som »Vaccinatoren«. Udenlandske industrialister og investorer med enorme kapitalanbringelser i Sydamerika, hvad enten det var i oliefelter, fabrikker eller eksportlandbrug, var nødt til at sende topchefer derved. Mange af dem kom fra De Forenede Stater. Ulykken var, at udstationerede topledere risikerede at blive kidnappet, hvorefter der skulle betales millioner i løsepenge.

Inzio Tulippa ledede et firma, som forsikrede disse udsendte topledere mod kidnapning, og hvert år besøgte han USA for at forhandle med de store virksomheder, som havde folk udenlands. Han gjorde det ikke blot for gevinstens skyld, men også fordi han ønskede at kunne benytte sig af disse koncerners industrielle og videnskabelige ressourcer. Dermed havde han oprettet en vaccinationstjeneste, som var både nyttig og særdeles indbringende for ham.

Men han var også excentrisk på en langt farligere måde. Han opfattede den internationale forfølgelse af den illegale narkoindustri som en hellig krig mod ham personligt og var fast besluttet på at forsvare sit imperium. Det havde givet ham en aldeles latterlig ambition. Han ville kunne fremstille atombomber, hvis alt skulle tegne til at gå helt galt for ham. Han ville ikke bruge sin bombe undtagen i alleryderste nødsfald, men i den situation ville den være et godt grundlag for en forhandlingsløsning. Den groteske ambition ville kunne få enhver til at trække på smilebåndet. Altså med undtagelse af ledende specialagent hos FBI: Kurt Cilke.

Midtvejs i sin karriere var Cilke blevet sendt til en af FBI's antiterroristiskoler. At han blev udvalgt som deltager i netop dette kursus, havde været et tydeligt bevis på, hvor højt Bureauets direktør værdsatte ham. I kursusperioden havde han haft adgang — helt eller delvis vidste han ikke — til meget højt klassificerede memoranda og scenarioer om muligheden for, at terrorister fra små lande kunne forsøge at skaffe sig atomvåben. Dossiererne redegjorde nøje for hvilke lande, der havde atombomber. Det var almindelig kendt, at det havde Rusland, Frankrig, England og muligvis Indien og Pakistan. Det formodedes, at Israel kunne fremstille atombomber. Kurt læste fascineret beskrivelser af, hvordan Israel ville anvende atombomber, hvis landet var på nippet til at blive rendt over ende af en arabisk blok.

For De Forenede Stater var der to mulige løsninger på netop dette problem. Den første var, at i så fald ville USA sætte ind på Israels side, inden det blev nødvendigt for Israel at bruge atombomber. Men hvis det strammede til, så det var umuligt at redde Israel, ville USA blive nødt til at smadre Israels atominstallationer.

Hverken England eller Frankrig blev opfattet som problemer. De ville aldrig kunne risikere en atomkrig. Indien havde ingen ambitioner i så henseende, og Pakistan kunne omgående udslettes. Kina ville ikke turde. På kort sigt havde landet heller ikke den nødvendige industrielle kapacitet.

Den mest aktuelle fare var fra små lande som Irak, Iran og Libyen, hvis ledere var dumdristige og hensynsløse, og her var vurderingerne enstemmige. De skulle i givet fald omgående udslettes totalt med atomvåben.

Den største fare på kort sigt var, at terrororganisationer, som blev hemmeligt finansieret og støttet af en udenlandsk magt, ville smugle et atomvåben ind i De Forenede Stater og affyre det i en storby, sandsynligvis Washington, D.C. eller New York. Den risiko var der. Den løsning, som blev

foreslået, var at lade efterretningstjenesten etablere særlige indsatsgrupper og indføre ekstreme straffe mod disse terrorister og alle, der støttede dem. Det ville kræve særlove, som ville gå ud over amerikanernes borgerrettigheder. Forslaget erkendte, at sådanne love umuligt ville kunne gennemføres, før det omsider lykkedes en eller anden at atomrasere størstedelen af en amerikansk storby. Så ville det blive nemt at få de love vedtaget. Indtil da, som det henkastet blev bemærket i forslaget, var det et spørgsmål om hvem, »der var først på aftrækkeren«.

Der var kun få scenarier om muligheden for, at forbryderverdenen skulle få atomare ambitioner. Det blev anset for at være totalt utænkeligt på grund af de tekniske produktionskrav og fremskaffelsen af de nødvendige materialer. Desuden ville et sådant projekt kræve en større arbejdsstyrke, hvad der uvægerligt ville skabe stikkere. En løsning var, at Højesteret ville gå med til at acceptere en dødsdom uden forudgående retslig proces mod sådanne superforbrydere, men det var en ønskedrøm, tænkte Kurt Cilke. Rent fantasi. Nationen måtte vente, indtil der virkelig skete noget.

Men nu, år senere, gik det op for Cilke, at netop dét gjorde der nu. Inzio Tulippa ville skaffe sig en lille privat atombombe. Han lokkede amerikanske forskere til Sydamerika, byggede laboratorier til dem og finansierede deres forskning. Og det var Tulippa, der ville skaffe sig adgang til Don Apriles banker for at opbygge en krigskasse med milliarder af dollars til yderligere indkøb af materiel — det havde Cilke fundet ud af med sine undersøgelser på egen hånd. Så hvad skulle de gøre nu?

Det ville han drøfte på sin næste tur til FBI's hovedkvarter i Washington. Men det var tvivlsomt, om de kunne løse problemet dér. Og en mand som Inzio Tulippa gav aldrig op. Inzio Tulippa ankom til De Forenede Stater for at mødes med Timmona Portella og

sætte sig på Don Apriles banker. Samtidig ankom overhovedet for cosca'en i Corleone på Sicilien, Michael Grazziella, til New York for sammen med Tulippa og Portella at drøfte detaljerne i den verdensomspændende distribution af narkotika. Deres ankomst formede sig meget forskelligt.

Tulippa ankom til New York i sin private jet, der desuden medbragte halvtreds af hans tilhængere og livvagter. De var i en slags uniform: hvide habitter, blå skjorter og lyserøde slips, og de havde bredskyggede panamahatte på deres hoveder. De så ud, som var de medlemmer af et sydamerikansk rumbaorkester. Tulippa og alle hans folk havde costaricanske pas, og Tulippa havde jo også diplomatisk immunitet sammesteds fra.

Tulippa og hans mænd tog ind på et lille privat hotel, som tilhørte Det Peruvianske Konsulat. Og Tulippa sneg sig ikke rundt som en lyssky pusher. Når alt kom til alt, var han jo Vaccinatoren, og repræsentanter for de amerikanske storkoncerner, som var hans klienter, gjorde deres bedste for at gøre hans ophold i byen så behageligt som muligt. Han blev inviteret til musicalpremierer på Broadway, han så balletten i Lincoln Center, han var i Metropolitanoperaen og til koncerter med berømte sydamerikanske kunstnere. Han deltog endog i et par tv-talkshows som præsident for det sydamerikanske landarbejderforbund og benyttede lejligheden til at slå et slag for brugen af ulovlige narkotika. Et af de interviews — med Charlie Rose på PBS — vakte betydelig opsigt.

Tulippa påstod, at det var nedværdigende kolonialisme, når De Forenede Stater verden over kæmpede mod brugen af kokain, heroin og hash. Det var narkoafgrøderne, som holdt de sydamerikanske arbejdere i live. Hvem kunne bebrejde en mand, hvis fattigdom forfulgte ham i drømme, at han købte sig nogle få timers glemsel med stoffer? Det var en umenneskelig indstilling. Og hvad med tobak og alkohol, som begge gjorde langt større skade?

Indlægget fremkaldte et larmende bifald fra samtlige de halvtreds ledsagere, som var til stede i studiet, hvor de sad med de store hatte på skødet. Da Charlie Rose udspurgte ham om de skader, som narkoen forårsagede, blev Tulippa ganske særligt oprigtig. Hans organisation brugte enorme summer på forskning med det formål at fjerne de skadelige aspekter, så narko ville blive officielt anerkendt receptmedicin. Programmet ville blive ledet af fremstående læger og ikke af stråmænd fra Den Amerikanske Lægeforening, der var så bitre modstandere af narkotika og levede i stadig angst for det amerikanske narkopoliti. Nej, narkotika kunne blive menneskehedens næste store velsignelse. De halvtreds gule panamahatte susede i vejret.

På en ganske anden måde ankom imens Michael Grazziella fra Corleone til De Forenede Stater. Han smuttede ubemærket ind i landet med kun to livvagter. Han var en radmager og knoklet mand med et hoved som en faun og et knivsars tværs over munden. Han gik med stok, for en kugle havde ødelagt hans ene ben, mens han var en ungnpicciotto i mafiaen i Palermo. Han havde ry for diabolisk snedighed — og man sagde, at det var ham, der havde planlagt mordet på Siciliens to mest effektive mafiajægere.

Grazziella var under opholdet gæst på Portellas ejendom. Han nærrede ingen bekymring for sin sikkerhed dér, for hele Portellas narkodistribution afhang i den sidste ende af ham.

Konferencen skulle planlægge en strategi, der skulle skaffe dens deltagere kontrol over Don Apriles banker. Det var afgørende nødvendigt for at kunne hvidvaske milliarderne af dollars fra narkopengene og for at få den nødvendige indflydelse i New Yorks finansverden. Og Inzio Tulippa skulle ikke blot hvidvaske sine narkopenge, men også skaffe finansiering til sit atomarsenal. Samtidig ville det sikre hans rolle som Vaccinator.

De mødtes alle i Det Peruvianske Konsulat, som var beskyttet på kryds og tværs, og som gav konferencen diplomatisk urørlighed. Som vært var generalkonsulen,

Marriano Rubio, en flottenheimer, og da han fik procenter af samtlige sine gæsters indtægter og yderligere var deres juridiske repræsentant i Staterne, kunne de på alle punkter regne med hans aktive velvilje.

Som de sad der omkring det ovale bord, udgjorde de en interessant scene.

I sit blanke sorte sæt tøj og ditto slips lignede Grazziella en bedemand. Han bar stadig sorg for sin mor, der var død for et halvt år siden. Han talte lavmælt med let klagende stemme og en tyk accent, men hvert af hans ord blev nøje forstået. Det var svært at fatte, at denne generte og høflige mand havde ansvaret for hundrede sicilianske øvrighedspersoners død.

Timmona Portella var den eneste af de fire, der havde engelsk som sit modersmål. Han råbte op, som var de andre døde. Også hans påklædning skreg. Han var i en grå skræddersyet habit og en limegrøn skjorte med et skinnende blankt blåt silkeslips. Hans velsyede jakke ville nemt have kunnet kamuflere hans store mave, men han havde ladet den være uknappet for at kunne fremvise sine blå seler.

Hvad udseendet angik var Inzio Tulippa den klassiske sydamerikaner med en hvid løstsiddende silkeskjorte og et skarlagensrødt tørklæde om halsen. Han holdt høfligt sin gule panamahat i hånden, talte et syngende engelsk med en stemme, der var så charmerende som nattergalesang. Men netop nu var der afvisende rynker på hans pande, for han var langt fra tilfreds med verden, som den var.

Marriano Rubio var den eneste, som tilsyneladende var i godt humør. Hans indtagende væsen charmerede dem alle. Han talte med engelsk overklasseaccent og var iført enpantoufle, som han kaldte det, det vil sige en grøn silkepyjamas og en mørk skovgrøn badekåbe. På fødderne havde han lammeuldsforede tøfler, Huset var jo hans, så han havde ret til optræde afslappet.

Tulippa åbnede diskussionen ved med dødbringende høflighed at henvende sig direkte til Portella: »Timmona, min ven,« sagde han. »Jeg betalte store penge for at få Don Aprile likvideret, men endnu ejer vi ikke de banker. Efter at have ventet næsten et år.«

Generalkonsulen gød olie på bølgerne. »Min kære Inzio,« sagde han. »Jeg har forsøgt at købe de banker. Portella har forsøgt at købe dem. Men der er en hindring, som vi ikke havde forudset. Denne Astorre Viola, Don Apriles nevø. Han har fået kontrollen over bankerne og afslår at sælge.«

»Virkelig?« sagde Inzio. »Hvorfor er han stadig i live?«

Portella udstødte et latterbrøl. »Fordi han ikke er så nem at slå ihjel,« sagde han. »Jeg lod et team på fire mand overvåge hans hus, og de er forsvundet. Nu ved jeg ikke, hvor helvede han er, og han har en sky af livvagter om sig, hvor han så end er.«

»Ingen er så svær at dræbe,« sagde Tulippa, og hans melodiske stemme fik ordene til at lyde som refrainet i en skønsang.

For første gang sagde Grazziella noget. »Vi kendte Astorre hjemme på Sicilien, men for år siden. Han er en meget heldig mand, men på den anden side er han også ekstremt kvalificeret. Vi skød ham på Sicilien og troede, at vi havde knaldet ham. Hvis vi forsøger os igen, må vi være helt sikre. Han er en farlig mand.«

Tulippa sagde til Portella: »Du påstår, at du har en FBI-agent på din lønningsliste? Så brug ham, i Herrens navn.«

»Så langt er han ikke til salg,« sagde Portella. »FBI er finere på den end New Yorks politi. De påtager sig aldrig et regulært hit.«

»Okay,« sagde Tulippa. »Så snup et af Don Apriles børn og brug dem som gidsel mod Astorre. Marriano, du kender hans datter.« Han blinkede til generalkonsulen. »Du kan få hende i fælden.«

Det forslag brød Rubio sig ikke om. Han puffede på sin tynde morgencigar og udbrød vredt og uden mindste spor af

høflighed: »Nej!« Han tav et øjeblik. »Jeg kan lide pigen. Det vil jeg ikke udsætte hende for. Og jeg forbyder, at nogen af jer gør det.«

De tre andre hævede øjenbrynene. Generalkonsulen havde langt mindre magt end de. Han bemærkede deres reaktion, smilede til dem og blev atter sit charmerende selv.

»Jeg ved, at jeg har den svaghed. Jeg forelsker mig. Men bær over med mig. Jeg står på stærk og politisk korrekt grund. Inzio, jeg ved, at kidnapning er dit speciale, men metoden virker ikke ret godt heroppe. Navnlig ikke, hvis den kidnappede er en kvinde. Men hvis du snupper en af brødrene og slår en hurtig handel af med Astorre, har du en chance.«

»Ikke Valerius,« sagde Portella. »Han er i hærens efterretningstjeneste og har venner hos CIA. Vi vil ikke have den bande bisser i håret.«

»Så må det blive Marcantonio,« sagde generalkonsulen. »Og jeg kan jo så forhandle med Astorre.«

»Tilbyd mere for bankerne,« sagde Grazziella stilfærdigt. »Undgå vold. Tro mig, jeg har før været i den situation. Jeg har brugt skydere i stedet for penge, og hver gang har det bare kostet mig endnu mere.«

De så forbløffede på ham. Grazziella havde et skræmmende ry for vold.

»Michael,« sagde generalkonsulen. »Det er milliarder af dollars, som du taler om. Og Astorre vil alligevel ikke sælge.«

Grazziella trak på skuldrene. »Okay, hvis absolut nødvendigt, så gør det. Men pas godt på hvordan. Hvis I kan få ham ud i det fri under forhandlingen, så kan vi ordne ham.«

Tulippa sendte de tre andre sit bredeste smil. »Dét kan jeg lide at høre. Og Marriano,« sagde han. »Væn dig af med alle de forelskelser. De er en meget farlig last.«

Det lykkedes omsider Marriano Rubio at overtale Nicole og hendes brødre til at drøfte salget af bankerne med hans syndikat. Astorre skulle naturligvis også være med til mødet. Men det kunne Nicole ikke uden videre love.

Inden mødet forklarede Astorre Nicole og hendes brødre, hvad de skulle sige, og meget nøjagtigt, hvordan de skulle opføre sig. De forstod hans strategi. Syndikatet skulle tro, at han var dets eneste modstander.

Mødet blev afholdt i et mødelokale i Det Peruvianske Konsulat. Der var intet serveringspersonale til stede, men der var en buffet, og Rubio skænkede selv for dem. For at alle skulle kunne være med, havde det været nødvendigt at sætte mødet til klokken ti om aftenen.

Rubio foretog præsentationerne og var mødeleder. Han rakte Nicole et chartek. »Det er vores detaljerede forslag. Men for at sige det kort, så tilbyder vi halvtreds procent over markedsprisen. Selv om vi får fuld kontrol, vil Aprile-interesserne modtage ti procent af vores indtægter i de næste tyve år. I kan blive rige alle sammen og nyde livet uden det rædsomme stress, som ansvaret for en bank uundgåeligt medfører.«

De ventede, mens Nicole hurtig lod blikket løbe hen over papirerne. Omsider så hun op og sagde: »Det lyder jo overdådigt, men hvorfor et så flot tilbud?«

Rubio smilede kærligt til hende. »Synergi,« sagde han. »Nu om stunder er al forretning synergi. Som mellem computere og flyvning, bøger og forlagsvirksomhed, musik og narko, sport og tv. Med Aprile-banker får vi synergi i den internationale finansverden, vi vil kontrollere byggevirksomheden i mange byer og de lokale valg. Vores syndikat er globalt, og vi har brug for jeres banker, derfor kommer vi med et så fint tilbud.«

Nicole så på de andre to medlemmer af syndikatet. »Og I er alle fire lige partnere?«

Tulippa var helt besnæret af Nicoles mørke skønhed og forretningsmæssige facon, så han udfoldede al sin charme,

da han svarede: »I dette køb er vi juridisk set lige, men lad mig forsikre dig, at jeg betragter det som en stor ære at blive associeret med navnet Aprile. Ingen beundrede din far mere end jeg.«

Med stenansigt sagde Valerius køligt direkte til Tulippa: »Misforstå mig ikke, jeg vil gerne sælge. Men jeg foretrækker et totalt salg uden de procenter. Jeg ville overhovedet ikke beholde nogen forbindelse med bankerne og alt dét.«

»Men du er altså villig til at sælge?« spurgte Tulippa.

»I høj grad,« svarede Valerius. »Jeg vil gerne ud af det hele.«

Portella ville sige noget, men Rubio kom ham i forkøbet.

»Marcantonio,« sagde han. »Hvad siger du til vores tilbud? Er du interesseret?«

Marcantonio sagde resigneret: »Jeg mener som Val. Lad os gøre den forretning helt uden procenter. Og derefter kan vi alle sammen sige farvel og held og lykke med det.«

»Okay, så gør vi det på den måde,« sagde Rubio.

Nicole sagde køligt: »Men så må I naturligvis affinde jer med en højere engangspris. Kan I klare dét?«

»Intet problem,« sagde Tulippa og sendte hende et overdådigt smil.

Grazziellas ansigt var bekymret, men han sagde meget høfligt: »Og hvad med vores kære ven Astorre Viola? Er han også indforstået?«

Astorre lo forlegent. »Ved I hvad, jeg er blevet helt glad for tanken om en bankkarriere. Og Don Aprile fik mig til at love, at jeg aldrig ville sælge bankerne. Jeg er ked af at skulle modsige hele min familie her, men jeg er nødt til at sige nej. Og jeg kontrollerer majoriteten af de stemmeberettigede aktier.«

»Men Don Apriles børn har vel også noget at skulle have sagt,« sagde generalkonsulen. »De kan jo sagsøge dig.«

Astorre lo højt.

Nicole sagde anspændt: »Det vil vi aldrig gøre.«

Valerius smilede syrligt, og Marcantonio fandt tydeligvis også ideen om et sagsanlæg komisk.

»Til helvede med det!« mumlede Portella og rejste sig for at gå.

»Hav lidt tålmodighed. Jeg bliver måske træt af at være bankdirektør. Om et par måneder kan vi mødes igen,« sagde Astorre forsonligt.

»Meget gerne,« sagde Rubio. »Men vi kan måske ikke holde tilbuddet svævende så længe. Så til den tid får du måske en lavere pris.«

Der blev ikke givet hånd, da mødedeltagerne skiltes. Efter at de tre søskende og Astorre var gået, sagde Michael Grazziella: »Han trækker bare tiden ud. Han vil aldrig sælge.«

Tulippa sukkede. »Han var ellers så sympatisk. Han og jeg burde kunne blive fine venner. Skal jeg ikke hellere invitere ham ned til min plantage i Costa Rica og gøre det festligt for ham?«

De andre lo, og Portella udbrød hæst: »Han tager ikke på bryllupsrejse med dig, Inzio. Jeg bliver nødt til at ordne ham her.«

»Og mere effektivt denne gang, håber jeg,« sagde Tulippa.

»Jeg undervurderede ham,« sagde Portella. »Men hvor skulle jeg vide dét fra? En fyr, som synger til bryllupper? Jeg klarede jo Don Aprile fint. Uden mindste brok bagefter.«

Generalkonsulens kønne ansigt strålede af beundring. »Et pragtfuldt job, Timmona. Vi har fuld tillid til dig. Men dette nye job bør ordnes snarest muligt.«

Bagefter spiste de tre søskende og Astorre natmad i Restaurant Partinico, der havde privatkabinetter og tilhørte en gammel ven af Don Aprile.

»Jeg synes, at I alle tre gjorde det flot,« sagde Astorre. »I overbeviste dem om, at I er mod mig.«

»Det er vi også,« sagde Val.

»Hvorfor skal vi overhovedet spille den komedie?«
spurgte Nicole. »Det synes jeg helt ærligt ikke om.«

»De tre er muligvis involveret i din fars død,« sagde Astorre. »Jeg vil ikke give dem lov til at tro, at de kan opnå noget ved at ramme en af jer.«

»Og du er sikker på, at du kan håndtere situationen, hvis de langer ud efter dig?« spurgte Marcantonio.

»Slet ikke,« protesterede Astorre. »Men jeg kan gå under jorden uden at få min tilværelse spoleret. For fanden, jeg kan stikke af til Dakota, og dér finder de mig aldrig.« Hans smil var så bredt og så overbevisende, at det ville have narret alle andre end lige akkurat Don Apriles tre børn. »Men giv mig foreløbig besked, hvis de kontakter en af jer direkte.«

»Jeg har haft en stribe opringninger fra kriminalkommissær Di Benedetto,« sagde Valerius.

»Hvad helvede ringer han til dig for?« udbrød Astorre forbavset.

Valerius smilede til ham. »Da jeg var i feltefterretning, fik vi det, som vi kaldte 'Hvad ved du?'-opringninger. Af denne eller hin med informationer eller et tilbud om hjælp med et eller andet. Hvad de i virkeligheden ville, var at forsøge at finde ud af, hvor langt vi var med det, der var på tapetet. På samme måde ringer Di Benedetto, officielt for at holde mig ajour med undersøgelsen af mordet på far. Hvorefter han pumper mig for info om dig, Astorre. Du interesserer ham øjensynlig stærkt.«

»Det er meget smigrende,« sagde Astorre med et bredt smil. »Han må have hørt mig synge et eller andet sted.«

»Næppe,« sagde Marcantonio tørt. »Han har også ringet til mig. Han siger, at han har en idé til en strisserserie. Der er altid plads til en ny strisserserie på tv, så jeg har opmuntret ham. Men det stof, han sender mig, er det rene gas. Han mener det ikke alvorligt. Han forsøger bare at holde øje med os.«

»Fint,« sagde Astorre.

»Astorre, du vil altså gøre dig til mål for dem i stedet for os?« spurgte Nicole. »Er det ikke for farligt? Den fyr til Grazziella giver mig myrekryb.«

»Ham er jeg helt klar over,« sagde Astorre. »Han er en fornuftig mand. Og din generalkonsul er en sand diplomat og kan styre Tulippa. Den eneste, som jeg behøver at bekymre mig om lige nu, er Portella. Han er fjollet nok til måske at ville starte en større ballade.« Han sagde det, som om hans overvejelse drejede sig om en tilfældig hverdagssituation.

»Hvor længe skal alt dette her stå på?« spurgte Nicole.

»Giv mig et par måneder til,« svarede Astorre. »Og så, lover jeg jer, bliver vi alle sammen enige.«

Valerius så skeptisk på ham. »Astorre, du har altid været optimist. Hvis du var efterretningsofficer under mig, ville jeg omgående overføre dig til infanteriet for at få dig vækket.«

Det blev ingen hyggelig natmad. Nicole blev ved at stirre forskende på Astorre som i en forsøg på at gennemskue en hemmelighed. Det var tydeligt, at Valerius ikke havde større tillid til Astorre, og Marcantonio var reserveret. Omsider hævede Astorre sit glas og sagde: »I er en dyster bande, men det kan jeg leve med. Det skal nok blive sjovt. En skål for jeres far.«

»Den store Don Aprile,« sagde Nicole syrligt.

Astorre smilede til hende og sagde: »Netop. Den store Don Aprile.«

Astorre tog sig altid en ridetur sent på eftermiddagen. Det fik ham til at slappe af og gav ham god appetit til aftensmaden. Hvis han dyrkede et kvindebekendtskab, inviterede han altid damen med ud på en ridetur. Hvis hun ikke kunne ride, forsøgte han at lære hende det. Hvis hun ikke kunne lide heste, lod han bekendtskabet løbe ud.

Han havde fået lagt en ridedsti gennem skoven på sin ejendom. Han nød fuglenes kvidren, de små dyrs raslen i underskoven og undertiden et kort glimt af et rådyr. Men han elskede navnlig at trække i fuldt ridetøj. Rød jakke,

brune ridestøvler og en pisk i hånden, som han aldrig brugte. Dertil den sorte ridehjelm. Han smilede til sit spejlbillede og så sig selv som landstedets engelske lord.

Han gik ned til stalden, hvor han havde sine seks heste, og så til sin glæde, at træneren, Aldo Monza, allerede havde sadlet en af dem op. Han steg til hest og red i kort galop ud til ridestien gennem skoven. Under det let lasede løvtag af røde og

gyldne blade, der var som et kniplingsgardin mod solnedgangen, red han hurtigere af sted, og kun de nedfaldne gyldne blade markerede ridestien. Hestens hove sparkede lugten af visne blade op, og han så en duftende dyngede fede hestepærer, sporede hesten forbi den og nåede til et sted, hvor ridestien delte sig og gav ham mulighed for at ride en anden vej hjem igen. Her var der ingen guldblade på stien.

Han holdt hesten an, og i netop det øjeblik kom to mænd til syne foran ham. De var klædt som landarbejdere. Men de havde masker på, og metal glimtede i deres hænder. Astorre sporede hesten og dukkede hovedet ned langs dens flanke. Glimtene af skuddene og lyden af kugler, der eksploderede, fyldte skoven. Mændene var meget tæt på ham, og Astorre mærkede, at kuglerne ramte ham på den ene side og i ryggen. Der gik panik i hesten, som satte i vild galop, og nu kom to andre mænd til syne. Astorre mistede bevidstheden og gled fra hesten ned i armene på dem.

Inden der var gået en time, fik Kurt Cilke en rapport fra det overvågningsteam, som havde reddet Astorre. Det, som virkelig forbavsede agenten var, at Astorre under sit lapsede ridetøj havde en skudsikker vest på, der rakte helt ned til underkanten af ridejakken. Og det var ikke en ganske almindelig kevlarvest, men en, der var håndsyet til Astorre. Hvorfor optrådte en fyr som Astorre nærmest i rustning? En makaroniimportør, en natklubsanger, en amatørrytter. Ganske vist havde kuglerne slået ham bevidstløs, men de

var ikke trængt igennem. Og Astorre var allerede blevet udskrevet fra skadestuen.

Cilke skrev et notat om at få Astorres liv nøje undersøgt helt fra barndommen. Manden var måske nøglen til det alt sammen. Og ét var Cilke sikker på. Han vidste, hvem det var, der havde forsøgt at myrde Astorre Viola.

Astorre mødtes med de tre søskende hjemme hos Valerius. Han fortalte dem om forsøget på at skyde ham. »Jeg bad jer om hjælp,« sagde han. »I afslog, og det forstod jeg godt. Men nu tror jeg, at I bør ombestemme jer. For nu er der lidt af en trussel mod jer alle tre. Jeg tror, at den kan standses ved at sælge bankerne. Så vinder begge parter. Alle får, hvad de er ude efter. Eller vi kan vælge en situation, hvor den ene part taber, og den anden vinder. Vi beholder bankerne og bekæmper og tilintetgør vores fjender, hvem de så end er. Så er der den situation, hvor begge taber. Den må vi gøre alt for at undgå. Nemlig den, at vi vinder over vores fjender, hvorefter myndighederne alligevel får ram på os.«

»Det er et nemt valg,« sagde Valerius. »Sælg bankerne, så begge parter vinder.«

Marcantonio sagde: »Vi er ikke sicilianere, vi ønsker ikke at kaste alt fra os for hævnens skyld.«

»Hvis vi sælger bankerne, har vi ingen fremtid,« sagde Nicole roligt. »Marc, en skønne dag vil du have dit helt eget tv-selskab. Val, med tilstrækkeligt store politiske donationer kan du blive ambassadør eller forsvarsminister. Astorre, du vil kunne købe dig lov til at synge med Rolling Stones.« Hun smilede til ham. »Okay, det er jo nok lidt af en overdrivelse,« tilføjede hun og skiftede tonefald. »Glem vittighederne. Betyder mordet på vores far ikke noget for os? Vil vi belønne dem for det? Jeg mener, at vi bør hjælpe Astorre så meget, vi kan.«

»Ved du, hvad du siger?« spurgte Valerius.

»Ja,« svarede Nicole blidt.

»Jeres far lærte mig, at man ikke må lade andre få deres vilje med en, for så er livet ikke værd at leve. Og netop derfor får man en krig, ikke, Val?« sagde Astorre stilfærdigt.

»Krig et det valg, hvor ingen af parterne vinder,« sagde Nicole skarpt.

»Hvad så end de professionelle fredsvenner siger, så er en krig en situation med en taber og en vinder. Det bedste er at vinde en krig. At tabe den er for frygteligt at forestille sig,« udbrød Valerius irriteret.

»Jeres far havde en fortid,« sagde Astorre. »Og nu rækker den hånden ud efter os alle sammen. Altså gentager jeg min anmodning til jer om hjælp. Jeg har en urokelig ordre fra jeres far, og mit job er at beskytte familien, hvad der betyder, at jeg skal holde fast på bankerne.«

»Jeg har nogle informationer til dig om senest en måned,« sagde Valerius.

»Marc?« sagde Astorre.

»Jeg går omgående i gang med den strisserserie. Giv mig to måneder, måske tre.« sagde Marcantonio.

Astorre så på Nicole. »Nicole, er du blevet færdig med din analyse af FBI's dossier på din far?«

»Ikke helt.« Hun virkede, som om hun var ved at miste ligevægten. »Bør vi ikke bede Cilke om hjælp?«

Astorre smilede. »Cilke er en af dem, som jeg mistænker,« sagde han. »Når vi har samlet alle informationer, kan vi beslutte, hvad der skal gøres.«

Inden måneden var gået, kom Valerius med sine oplysninger — som var både uventede og uvelkomne. Via sine kontakter hos CIA havde han skaffet sig sandheden om Tulippa. Han havde kontakter i Tyrkiet, Indien, Pakistan, Colombia og i andre latinamerikanske lande. Han havde endog et samarbejdsforhold med Corleonesi- cosca'en på Sicilien og var mere end deres lige.

Ifølge Valerius var det Tulippa, der finansierede visse atomforskninger i Sydamerika og desperat stræbte efter at etablere en gigantisk fond i Amerika til indkøb af udstyr og

materialer. I sine storhedsdrømme tragtede han efter at besidde det frygteligst tænkelige forsvarsvåben mod myndighederne, hvis alt truede med at gå galt for ham. Af dette fulgte, at Timmona Portella var agent for Tulippa. Det var en glædelig nyhed for Astorre. Dermed var der yderligere en deltager i spillet, en front til, hvor der skulle kæmpes.

»Er det, som Tulippa planlægger, muligt?« spurgte Astorre.

»Han tror i hvert fald fuldt og fast på, at det er det,« svarede Valerius. »Og myndighederne beskytter ham dér, hvor han har installeret sine laboratorier.«

»Tak for hjælpen, Val,« sagde Astorre og gav sin fætter et kærligt skulderklap.

»Jeg be'r,« sagde Valerius. »Men det er al den hjælp, du får af mig.«

Det tog Marcantonio seks uger at skabe en profil af Kurt Cilke. Han rakte egenhændigt en enorm sagsmappe til Astorre, der beholdt den i fireogtyve timer, hvorefter han gav den tilbage.

Det var kun Nicole, som bekymrede ham. Hun havde lånt ham en fotokopi af FBI's dossier på Don Aprile, men et helt afsnit var grundigt overstreget. Da han udspurgte hende herom, sagde hun: »Sådan så det ud, da jeg fik det.«

Astorre havde studeret dossieret meget nøje. Det ulæselige afsnit handlede øjensynlig om en periode, hvor han selv kun var to år gammel. »Det er okay,« sagde han til Nicole. »Det er for længe siden til at betyde noget nu.«

Nu behøvede Astorre ikke at vente længere. Han havde tilstrækkelige informationer til at begynde sin krig. Nicole var blevet blændet af Marriano Rubio og hans tilbedelse. Hun havde aldrig helt overvundet det slag, som det havde været, da Astorre i hendes tidlige ungdom havde forrådt hende og havde valgt at adlyde hendes far. Siden da

havde hun haft et par forsigtige forhold til stærke mænd og vidste nu, at mænd aldrig var til at stole på.

Men Rubio var tilsyneladende en undtagelse. Han blev aldrig vred, når hendes arbejde kom i vejen for deres samvær. Han forstod, at karrieren havde første prioritet for hende. Og han tillod sig aldrig at fornærme hende med den latterlige jalousi, hvormed mange mænd troede, de kunne demonstrere deres sande kærlighed.

Det hjalp også, at han var gavmild, men endnu mere betydningsfuldt var det, at hun fandt ham interessant og holdt af at lytte til hans snak om litteratur og teater. Men det allerbedste ved ham var, at han var en ildfuld elsker, en ekspert i sengen, og at han derudover ikke spildte for meget af hendes tid.

En aften havde han taget hende med til middag på Le Cirque sammen med et par af sine venner: en verdensberømt sydamerikansk romanforfatter, der charmerede Nicole med sit underfundige vid, en lige så berømt operasanger, der indledte hver ret med at nynne en arie af fryd, hvorefter han proppede i sig, som om han var på vej til den elektriske stol, samt en konservativ klummeskribent fra The New York Times, der var avisens udenrigspolitiske orakel og stolt af at være hadet lige meget af både republikanere og demokrater.

Efter middagen tog Rubio Nicole med sig hjem til sin overdådige lejlighed i Det Peruvianske Konsulat. Her elskede han lidenskabeligt med hende både fysisk og med kærligt hviskede ord, og bagefter løftede han den nøgne Nicole op fra sengen og dansede med hende, mens han reciterede spansk poesi. Nicole havde det aldeles dejligt, navnlig i de stille øjeblikke, hvor han skænkede champagne for dem og overbevisende oprigtigt sagde: »Jeg elsker dig.« Med sin flotte næse og smukke pande lyste han af ærlighed. Hvor var mænd dog skamløse. Nicole følte en stilfærdig tilfredshed med, at hun havde forrådt ham. Hendes far ville

have været stolt af hende. Hun havde handlet som en sand mafioso.

Som chef for FBI's kontor i New York havde Kurt Cilke langt mere betydningsfulde sager end mordet på Don Raymonde Aprile. En af dem var en bred undersøgelse af seks storkoncerner, som samarbejdede om eksport til Kommunistkina af hightechmaskiner, herunder computere, hvilket der var forbud imod. En anden var de store tobaksfirmaers fælles beslutning om at lyve over for Kongressens undersøgelseskomité. En tredje drejede sig om forskere af rimelig høj klasse, som havde fundet på pludselig at udvandre til lande som Brasilien, Peru og Colombia. FBI's direktør havde forlangt at blive orienteret om de tre sager.

Under flyveturen til Washington sagde Boxton: »Vi har det nødvendige om tobaksfyrene. Det samme gælder afskibningerne til Kina — vi har interne dokumenter og vidneforklaringer fra meddelere, der vil redde deres røv. Vi mangler at få opklaret det om de forskere. Du bliver sikkert vicedirektør efter det her. Dine præstationer taler for sig selv.«

»Det afgøres af direktøren,« sagde Cilke. Han vidste, hvad de forskere foretog sig i Sydamerika, men korrigerede ikke Boxton. Boxton skulle ikke deltage i selve mødet i Hooverbygningen.

Der var nu gået elleve måneder siden mordet på Don Aprile. Cilke havde alle sine notater klar. Aprile-sagen var lagt på hylden, men han havde bedre nyheder om langt mere betydningsfulde sager. Og denne gang var der en håndgribelig mulighed for, at han virkelig ville blive tilbudt nøglejobbet som en af Bureauets vicedirektører. Han havde gjort sig bemærket med sin effektive indsats og havde ventet længe nok på forfremmelsen.

Direktøren var en høj og elegant mand, hvis forfædre var kommet til Amerika med Mayflower. Han var født rig og havde anset det som sin borgerpligt at være aktiv i politik.

Fra sin første dag som direktør havde han understreget de strenge regler, som styrede alt, hvad FBI foretog sig. »Ingen fiduser her,« sagde han jovialt med sin udprægede yankeeaccent. »Alt foregår efter reglerne. Ingen overtrædelser af borgerrettighederne. En FBI-agent er altid høflig, altid fair. Og altid korrekt i sit privatliv.« Den mindste smule skandale — tæv til konen, druk, et for venskabeligt forhold til en lokal politimand, tilløb til tredjegrads forhør — så fik man sparket, om så ens onkel var senator. Sådan havde reglerne været de sidste ti år. Og blev man for synlig i medierne — også hvis det var rosende — var man i næste nu på vej til et job med at overvåge igloer i det nordligste Alaska.

Direktøren lod Cilke sætte sig på en særdeles umagelig stol foran sit massive egetræsskrivebord.

»Agent Cilke,« sagde han. »Jeg har tilkaldt dig af flere forskellige grunde. Nummer et: Jeg har påført dit personlige dossier en ganske særlig rekommandation for din indsats mod mafiaen i New York. Takket være dig har vi knækket ryggen på dem. Min gratulation.« Han bøjede sig frem over skrivebordet for at trykke Cilkes hånd. »Foreløbig offentliggør vi intet om din indsats, for Bureauet tager æren for de enkelte agents indsats. Desuden ville det også kunne blive farligt for dig.«

»Kun fra folk, der alligevel er splittergale,« sagde Cilke. »Den organiserede kriminalitet ved, at de ikke kan tillade sig at gøre en agent noget.«

»Antyder du dermed, at Bureauet gennemfører personlige vendettaer?« spurgte direktøren.

»Slet ikke,« sagde Cilke. »Kun, at så er vi endnu mere opmærksomme.«

Direktøren lod den forklaring passere. Der var grænser. Dyden måtte altid balancere på en meget tynd line. »Det er ikke fair at lade dig blive i spændingen,« sagde direktøren. »Jeg har besluttet ikke at udnævne dig til en af mine vicedirektører

her i Washington. Ikke lige nu. Af følgende grunde. Et: Du er en førsteklases mand i yderste frontlinje, og mafiaen, af mangel på et bedre ord, er fortsat operativ. To:

Du har en meddeler, hvis navn du endog hemmeligholder for den øverste ledelse af Bureauets personelkontrol.

Uofficielt har du fortalt os, hvem det er, og oplysningen er klassificeret, og dermed er du dækket. Tre: Dit forhold til en bestemt kriminalkommissær i New York er lidt for tæt og personligt.«

Direktøren og Cilke havde andre emner på deres dagsorden. »Hvordan går det med vores operation 'Omerta'?« spurgte direktøren. »Her må vi navnlig sørge for at have fuld juridisk dækning.«

»Naturligvis,« sagde Cilke uden at fortrække en mine. Direktøren vidste forbandet godt, at genveje var uundgåelige. »Der har været et par forhindringer. Raymonde afslog at samarbejde med os. Men den forhindring eksisterer jo ikke mere.«

»Mr. Aprile omkom i rette øjeblik,« sagde direktøren sarkastisk. »Jeg vil ikke fornærme dig ved at spørge, om du havde forhåndsviden om det. Men hvad med din ven Portella?«

»Det ved vi ikke noget om,« svarede Cilke. »Italienerne går aldrig til myndighederne. Vi må nøjes med at tælle ligene. Som aftalt har jeg kontaktet Astorre Viola. Han skrev under på tavshedsløftet, men nægter at samarbejde. Han vil ikke samarbejde med Portella, og han vil heller ikke sælge bankerne.«

»Hvad gør vi så nu?« spurgte direktøren. »Du ved, hvor betydningsfuld den sag er. Hvis vi kan sigte bankerne under RICO-lovgivningen, vil myndighederne kunne sætte sig på dem. Og de ti milliarder vil blive overført til kampen mod kriminaliteten. Det ville blive et enormt kup for Bureauet, og samtidig kan din kontakt med Portella så ophøre. For så har vi ikke længere nogen nytte af ham. Kurt, vi befinder os i en

meget delikat situation. Kun mine vicedirektører og jeg selv er bekendt med dit samarbejde med Portella. Vi ved, at du modtager penge fra ham, og at han tror, du er hans partner. Måske er dit liv i fare.«

»Han vil aldrig turde gøre en FBI-agent noget,« sagde Cilke. »Nok er han skør, men han er ikke så skør.«

»I hvert fald skal han ned med nakken under denne operation,« sagde direktøren. »Hvad går dine planer ud på?«

»Astorre Viola er ikke så uskyldig, som alle påstår,« sagde Cilke. »Jeg er ved at få hans fortid undersøgt. Imens vil jeg anmode Apriles børn om at underkende ham. Men kan RICO anvendes med ti års tilbagevirkning for noget, som de foretager sig nu?«

»Det er justitsministerens bord,« sagde direktøren. »Vi skal bare sætte en fod i døren, så strømmer hele advokathorden til. Og så skal der nok komme noget frem, som domstolene vil acceptere.«

»Hvad angår min hemmelige konto på Caymanøerne, som Portella overfører penge til,« sagde Cilke, »mener jeg, at du bør få hævet på den, så han tror, at jeg bruger pengene.«

»Det får jeg arrangeret,« sagde direktøren. »Det slår mig, at din Timmona Portella ikke ligefrem er gavmild.«

»Han tror fuldt og fast på, at jeg er hoppet over.« Cilke smilede.

»Pas nu alligevel på,« sagde direktøren. »Giv dem ikke den mindste mulighed for at gøre dig til en virkelig samarbejdspartner og medskyldig i kriminalitet.«

»Har forstået det,« sagde Cilke og tænkte: lettere sagt end gjort.

»Og løb ingen unødvendig risiko,« sagde direktøren. »Husk, at Portella samarbejder med narkogangstere både i Sydamerika og på Sicilien, og de er hensynsløse.«

»Skal jeg holde dig løbende orienteret mundtligt eller skriftligt?«

»Ingen af delene,« sagde direktøren. »Jeg har ubegrænset tillid til din integritet. Og desuden vil jeg ikke risikere at skulle blive nødt til at lyve for en kongreskomité. Du må sørge for helt at frigøre dig fra disse forhold, inden du kan blive forfremmet.« Han så afventende på Cilke.

Cilke turde aldrig tænke sine virkelige tanker så nær ved direktøren. Det var, som om han frygtede, at manden uden videre kunne læse dem. Men alligevel glimtede en gnist af oprør i ham. Hvad helvede troede manden, at han var? Den Amerikanske — Forening for Borgerrettigheder? Med sine ustandselige memoer om, at mafiaen ikke var italiensk, at muslimer ikke var terrorister, og at ghettodrengene ikke var kriminelle. Hvem helvede troede han ellers begik alle forbrydelserne?

Men han sagde stilfærdigt: »Sir, hvis du ønsker min afskedsbegæring, så har jeg opsparet tilstrækkelig afspadsering til at gå tidligt på pension.«

»Nej, besvar mit spørgsmål,« sagde direktøren. »Kan du frigøre dig effektivt fra alle de forhold?«

»Jeg har opgivet navnene på samtlige mine meddelere til Bureauet,« sagde Cilke. »Hvad mulige genveje angår, er de et fortolkningsspørgsmål. Og et personligt venskab med det lokale politi er pr for Bureauet.«

»Dine resultater taler for sig selv,« sagde direktøren. »Lad os forsøge et år til på samme måde.« Han gjorde et langt ophold og sukede. Derefter spurgte han nærmest utålmodigt: »Har vi efter din vurdering nok på de tobaksdirektører til at få dem dømt for falsk vidneforklaring?«

»Rigeligt,« sagde Cilke og undrede sig over spørgsmålet. Direktøren havde jo samtlige sagsakter.

»Men de tror måske virkelig det, som de påstår,« sagde direktøren. »Og vi har opinionsundersøgelser, der viser, at det gør halvdelen af offentligheden også.«

»Det kommer ikke sagen ved,« sagde Cilke. »De, som har været med i opinionsundersøgelserne, har ikke aflagt falsk vidnesbyrd for nogen kongreskomité. Vi har bånd og interne dokumenter, som beviser, at tobaksdirektørerne både løj og konspirerede.«

»Du har ret,« sagde direktøren med et suk. »Men justitsministeren har slået en handel af. Ingen kriminel sigtelse, ingen fængselsdomme. I stedet skal de betale milliarder i bøde. Så stands den undersøgelse. Den er ikke længere i vores hænder.«

»Fint, sir,« sagde Cilke. »Jeg kan altid bruge den ekstra arbejdskraft til andre ting.«

»Tillykke med det,« sagde direktøren. »Så kan jeg endog gøre dig endnu gladere. Den illegale eksport af forbudt teknologi til Kina er en meget alvorlig sag.«

»Ja, og den står fast,« sagde Cilke. »De firmaer brød med fuldt overlæg en føderal lov udelukkende for at tjene penge på det, og dermed skadede de samtidig De Forenede Staters sikkerhed. De firmaers chefer konspirerede.«

»Vi har beviserne mod dem,« sagde direktøren. »Men du ved jo godt, at konspiration er et meget bredt begreb. Alle og enhver konspirerer. Men du kan også lukke den sag og dermed spare endnu mere arbejdskraft.«

»Sir, siger du, at der også er slået en handel af på den sag?« udbrød Cilke vantro.

Direktøren lænede sig tilbage i sin stol og rynkede uvilkårligt panden ad Cilkes diskrete uforskammethed, men bar over med ham. »Cilke, du er Bureauets bedste feltagent. Men du har ingen politisk sans. Hør nu på mig og glem det ikke: Man kan ikke sende seks milliardærer i fængsel. Ikke i et demokrati.«

»Og det afgør så den sag?« spurgte Cilke.

»De økonomiske sanktioner bliver meget tunge,« sagde direktøren. »Og nu til andre sager, hvoraf en er særdeles konfidentiel. Vi agter at udveksle en føderal

straffefange for en af vores meddelere, der holdes som gidsel i Colombia, en mand, der er et afgørende aktiv i vores kamp mod narkotikahandelen. Du kender sagen.« Han hentydede til en episode for fire år siden, hvor en pusher tog fem gidsler, en kvinde og fire børn. Han dræbte dem og dræbte også en FBI-agent. Han blev idømt livsvarigt fængsel uden benådningsmulighed. »Jeg husker, at du dengang stod meget fast på et krav om dødsstraf,« sagde direktøren. »Men nu lader vi ham altså ryge og rejse, og jeg ved godt, at det vil du ikke synes om. Husk nu, at alt dette er hemmeligt. Men aviserne får formentlig alligevel fat i det, og så bliver der et frygteligt postyr. Hverken du eller dit kontor vil kommentere sagen. Er det forstået?«

»Vi kan ikke tillade, at nogen dræber vores agenter og slipper godt fra det,« sagde Cilke.

»Den holdning kan ikke accepteres hos en overordnet FBI-agent,« sagde direktøren.

Cilke gjorde sit bedste for ikke at vise sin vrede. »Så er alle vores agenter i livsfare,« sagde han. »Sådan er det nu engang på gaderne. Agenten blev dræbt, da han forsøgte at befri en flok gidsler. Det var en koldblodig henrettelse. At slippe dræberen fri er en fornærmelse mod den agents liv.«

»Bureauet accepterer ingen vendettamentalitet,« sagde direktøren. »For så er vi ikke bedre end dem. Og hvad har du så om de forskere, der emigrerede?«

I det øjeblik gik det op for Cilke, at han ikke kunne stole på sin direktør. »Intet nyt,« løj han og besluttede, at fra det øjeblik ville han ikke længere deltage i Bureauets politiske kompromiser. I stedet ville han arbejde på egen hånd.

»Men nu har du jo altså den nødvendige arbejdskraft, så se at komme videre,« sagde direktøren. »Og når du har knaldet Timmona Portella, vil jeg anbefale, at du forfremmes til vicedirektør.«

»Mange tak,« sagde Cilke. »Men jeg har besluttet, at når jeg har ordnet Portella, tager jeg min afsked.«

Direktøren sukkede dybt. »Overvej det en gang til. Jeg ved godt, at alle disse underhåndsarrangementer skærer dig i hjertet. Men husk dette: Bureauet er ikke blot forpligtet til at beskytte samfundet mod dem, der bryder loven, men vi må også påtage os aktioner, som i det lange løb vil blive til gavn for hele vores samfund.«

»Det husker jeg fra min skoletid,« sagde Cilke. »Hensigten helliger midlet.«

Direktøren trak på skuldrene. »Undertiden. Overvej nu i alle tilfælde det med at tage din afsked en gang til. Jeg lægger et anbefalingsbrev i dit dossier, så hvad enten du går eller bliver, vil du modtage en medalje fra De Forenede Staters præsident.«

»Mange tak, sir,« sagde Cilke. Direktøren gav ham hånden og fulgte ham til dørs. Men han havde et sidste spørgsmål. »Hvad sker der i den Aprile-sag? Der er gået måneder nu, og tilsyneladende er der ikke gjort noget ved den.«

»Den sorterer under politiet i New York, ikke under os,« sagde Cilke. »Men jeg har naturligvis kigget lidt på den. Ingen spor. Jeg tror ikke, at der er nogen chance for at få den opklaret.«

Den aften spiste Cilke middag sammen med Bill Boxtton.

»Gode nyheder,« fortalte han. »Tobaks- og Kinasagerne er lukket. Justitsministeren går efter finansielle sanktioner, ikke strafferetslige. Det frigiver en masse arbejdskraft.«

»Det var som satan,« udbrød Boxtton. »Jeg har ellers altid troet, at vores direktør var en ærlig mand. Vil han træde tilbage?«

»Der er dem, som er et hundrede procent ærlige. Og så er der dem, hvor procenten ikke er helt så høj,« sagde Cilke.

»Ellers noget?« spurgte Boxtton.

»Når jeg har vippet Portella, bliver jeg vicedirektør. Med garanti. Men jeg bliver samtidig pensionist.«

»Ja så,« sagde Boxtton. »Så anbefal mig til jobbet.«

»Du har ingen chancer. Direktøren ved, at du bruger grimme ord.« Han lo.

»Lort,« sagde Boxton og spillede dybt skuffet. »Eller er det pis?«

Næste aften spadserede Cilke hjem fra jernbanestationen. Georgette og Vanessa var på besøg i Florida hos Georgettes forældre og skulle være der en uge, og han kunne ikke fordrage at tage en taxi. Det forbavsede ham, at hundene ikke gøede, da han spadserede ind ad indkørslen. Han råbte på dem, men intet skete. De løb måske rundt i nabolaget eller ude i den nære skov.

Han savnede kone og barn, navnlig ved spisetid. Han havde for tit spist til aften alene eller sammen med andre agenter i for mange byer rundt omkring i hele Amerika og havde hver gang været anspændt på vagt mod mulige farer. Han lavede et simpelt måltid til sig selv, en grøntsagssalat og en lille kotelet. Ingen kaffe, kun én cognac i et fingerbølgglas. Så gik han op ovenpå for at ringe til sin kone og derefter tage sig et styrtebad, gå i seng og ligge og læse sig i søvn. Han holdt af bøger og blev altid ked af det, når FBI blev portrætteret som de værste skurke i kriminalromanerne. Hvad helvede vidste de forfatterfyre om noget?

Da han åbnede døren til soveværelset, mærkede han med det samme blodlugten, og et kort øjeblik var hans hjerne ét kaos, fordi al den skjulte angst i hans tilværelse væltede ind over ham.

De to schæfere lå på hans seng. Deres brune og hvide pelse var overstænket med blod, deres ben var bundet sammen, deres snuder var omviklet med gaze. Deres hjerter var skåret ud og lå på deres maver.

Med en kæmpeanstrengelse genvandt han sindsligevægten. Instinktivt ringede han omgående til sin kone for at være sikker på, at hun var okay. Han fortalte hende intet. Derefter ringede han til vagthavende hos FBI

efter et hold kriminalteknikere og en oprydningsgruppe, som skulle fjerne sengetøjet, madrasserne og gulvtæppet. Han foretog ingen anmeldelse til de lokale myndigheder.

Seks timer senere forlod mandskabet fra FBI huset, hvorefter han skrev en rapport til direktøren. Så skænkede han sig et glas cognac af normal størrelse og forsøgte at analysere situationen.

Et øjeblik overvejede han at lyve for Georgette og finde på en røverhistorie om, at hundene var stukket af. Men det forsvundne sengetøj og tæppet skulle jo også forklares. Og desuden ville det ikke være fair at lyve for hende. Hun måtte træffe et valg. Og værst af alt, hun ville aldrig tilgive ham, hvis han løj. Han var nødt til at fortælle hende sandheden.

Næste dag fløj Cilke først til Washington for at konferere med direktøren, derefter videre ned til Florida, til sin kone og datter.

Efter familiefrokosten inviterede han Georgette på en spadseretur på stranden. Mens de så ud over det glitrende blå vand, fortalte hende om drabet på de to hunde og forklarede, at det var en gammel siciliansk mafiaadvarsel, der blev brugt som skræmmemiddel.

»Efter hvad aviserne skriver, er det ude med mafiaen her i landet,« sagde Georgette eftertænksomt.

»Sådan da,« sagde Cilke. »Der er et par narkoorganisationer tilbage, og jeg er temmelig overbevist om, at jeg ved, hvem der gjorde dette her.«

»Stakkels hunde,« sagde Georgette. »Hvordan kan folk dog være så onde? Har du talt med direktøren om det?«

Cilke mærkede en hurtig irritation over, at det var hundene, hun først havde beklaget. »Direktøren gav mig tre muligheder,« sagde han. »At jeg tager min afsked og flytter et andet sted hen. At jeg flytter min familie andetsteds hen under Bureauets beskyttelse, indtil denne sag er overstået. Den tredje mulighed er, at du bliver i huset, som om der intet er sket. I så fald får vi sikkerhedsovervågning døgnet

rundt, en kvindelig agent flytter ind til dig i huset, og uden for det vil du og Vanessa blive ledsaget af to livvagter, hvor I end bevæger jer hen. Desuden vil der blive opstillet sikkerhedsinstallationer omkring huset med alt det mest avancerede alarmudstyr. Hvad mener du om det? Det er alt sammen overstået om seks måneder.»

»Du tror altså, at det med hundene er bluff?« spurgte Georgette.

»Ja. De vover ikke at gøre en agent eller hans familie noget. Det vil være selvmord for dem.«

Georgette så ud over den stille blå havflade og greb hårdere om hans hånd.

»Jeg bliver,« sagde hun. »Ellers vil jeg komme til at savne dig alt for meget, og jeg ved, at du ikke vil slippe den sag. Hvordan kan du være sikker på, at det alt sammen er overstået om seks måneder?«

»Det er jeg,« sagde Cilke.

Georgette rystede på hovedet. »Jeg kan ikke lide, at du er så sikker. Lad nu være med at gøre noget forfærdeligt. Og jeg kræver et løfte af dig. Når denne sag er overstået, tager du din afsked fra FBI. Start en advokatpraksis eller undervis. Jeg kan ikke leve resten af mit liv på den måde.« Det var tydeligt, at det mente hun meget alvorligt.

Den sætning, som blev hængende i Cilkes hoved, var, at hun ville komme til at savne ham alt for meget, og som så ofte før undrede han sig over, hvordan en kvinde som hun dog kunne elske en mand som ham. Men han havde altid vidst, at hun en skønne dag ville stille netop dét krav. »Det lover jeg.«

De fortsatte deres spadseretur hen ad stranden og satte sig til sidst i en lille grøn park, hvor der var skygge for solen. En kølig brise ude fra bugten pjuskede Georgettes hår og fik hende til at se ung og lykkelig ud. Cilke vidste, at han aldrig ville kunne bryde sit løfte til hende. Og han var endda stolt over hendes kløgt, der havde fået hende til at aftvinge ham løftet i præcis det rette øjeblik, hvor hun satte sit liv på spil

ved at blive ved hans side. For når alt kom til alt, hvem ville bryde sig om at blive elsket af en uintelligent kvinde? Samtidig vidste agent Cilke, at hans kone ville blive rædselsslagen og føle sig dybt ydmyget, hvis hun havde kunnet læse hans tanker. Hendes snedighed var sandsynligvis totalt ubevidst. Og havde netop han nogen ret til at fordømme den? Hun havde aldrig sat sig til dommer over ham, havde aldrig haft mistanke om hans ikke nær så uskyldige snedighed.

Kapitel 6

Franky og Stace Sturzo ejede en meget stor sportsforretning i Los Angeles og et hus i Santa Monica, der kun lå fem minutter fra Malibu strand. Begge havde været gift en enkelt gang, men deres ægteskaber havde ikke slået an, så nu boede de sammen.

De havde aldrig fortalt nogen af deres venner, at de var tvillinger, skønt de begge havde samme afslappede selvtillid og atletiske smidighed. Franky var den mest charmerende af dem og også den mest temperamentsfulde. Stace var mere sindig, men begge var de kendt for deres elskværdige charme.

De var medlemmer af et af de utallige overklasse helsestudier, som det vrimler med i Los Angeles. Det var veludstyret med digitale træningsapparater og wide-screen tv på væggene til underholdning under træningen. Desuden var der en basketballbane, en swimmingpool og endog en boksering. Trænerne var velskabte flotte mænd og smukke og indtagende unge kvinder, så stedet var et førsteklases jagtterræn for mænd som dem, for her var de altid omgivet af håbefulde filmskuespillerinder, der trænede for skønhedens skyld, og forsømte hustruer fra de højere filmkredse, der kedede sig.

Men mest af alt nød Franky og Stace improviserede basketballkampe. Der kom mange gode spillere i studiet, undertiden endog en reservespiller fra Los Angeles Lakers. Franky og Stace havde spillet mod ham og havde klaret sig godt. Og det havde genoplivet de glade minder om dengang, da de var deres high school stjerner. Men de havde ingen illusioner om, at de ville have klaret sig lige så godt i et virkeligt spil. De havde sat alt ind, og ham fra Lakers havde bare muntret sig med dem.

I stedets sundhedsrestaurant gjorde de sig gode venner med de kvindelige trænere, de andre medlemmer og indimellem en og anden berømt. De befandt sig altid godt dér, men helsestudiet var alligevel kun rammen om en meget lille del af deres tilværelse. Franky var træner for et lokalt gymnasiums basketballhold og tog det job meget alvorligt. Han håbede konstant at finde en dreng med evnerne til at udvikle sig til en stjerne, og han udstrålede en streng elskværdighed, som fik drengene til at elske ham. Han havde en yndlingsmetode som træner. »Okay,« plejede han at sige. »I er tyve point bagude, og spillet er ved at være slut. I sætter alt ind og scorer de første ti point. Så har I dem, hvor I skal have dem — og så kan I vinde. Det er kun et spørgsmål om gåpåmod og selvtillid. I kan altid vinde. I er ti point under, så fem, så står I lige. Og så vinder I!«

Det blev naturligvis aldrig helt, som han håbede. Drengenes fysik var endnu ikke tilstrækkeligt udviklet, og deres mentalitet var endnu ikke blevet sej. De var foreløbig bare drenge. Men Franky vidste, at de af knægtene, der virkelig havde talent, aldrig ville glemme den lektion, og at den ville hjælpe dem senere hen.

Stace koncentrerede sig om at bestyre butikken, og det var også ham, der traf den endelige afgørelse om, hvilke lejemord de ville påtage sig. Han krævede minimal risiko og maksimal pris. Stace gik ind for størst mulige profit på alting og havde et ret dystert sind. Den store fordel for de to brødre var, at de kun meget sjældent var uenige om noget

som helst. De havde samme smag, og de stod nogenlunde lige i al slags sport. Undertiden boksede de mod hinanden i bokseringen eller konkurrerede enmod-en på basketballbanen, og det styrkede deres gode forhold yderligere. De stolede ubetinget på hinanden.

De var nu blevet treogfyrre, og den tilværelse, som de førte, passede dem godt. Alligevel talte de ofte om igen at forsøge at gifte sig og få børn. Franky holdt en elskerinde i San Francisco, og Stace havde en veninde i Las Vegas, en showgirl. Ingen af de to piger havde vist den mindste tilbøjelighed til ægteskab, og brødrene følte, at lige nu trådte de bare vande og håbede på, at noget skulle dukke op.

Fordi de var så muntert udadvendte, havde de nemt ved at få venner, og de dyrkede samværet med dem. Men i det år, der gik efter drabet på Don Aprile, kunne de alligevel ikke sige sig fri for en vis ængstelse. Det var ikke risikofrit at dræbe en mand som ham.

I november ringede Stace som aftalt til Heskow om afhentning af de næste og sidste fem hundrede superstærke af honoraret. Telefonsamtalen var kort og sagde ikke ret meget.

»Hej,« sagde Stace. »Vi kommer om cirka en måned fra nu. Alt okay?«

Det lød, som om Heskow blev glad for at høre fra ham. »Alt er perfekt,« sagde han. »Alt klart. Men kan du ikke sige tiden en smule mere præcist? Det vil jo være lidt upraktisk, hvis jeg ikke er i byen.«

Stace lo og sagde skødesløst: »Vi finder dig. Okay? Altså om cirkus en måned.« Han lagde på.

Det var aldrig helt risikofrit at hente pengene for et job som dette. Der var undertiden dem, der hadede at betale for noget, der allerede var gjort. Den slags fandtes i al slags forretning. Og nogen kunne få storhedsvanvid og tro, at de var lige så gode som de professionelle. Der var dog kun minimal fare ved Heskow — han havde altid været en

pålidelig mellemmand. Men drabet på Don Aprile var ud over det sædvanlige, og det samme var honoraret. Altså var det bedst, at Heskow ikke var alt for præcist orienteret om deres planer.

I det forløbne år var brødrene begyndt at spille tennis, men det viste sig at være den eneste sport, som de ikke rigtigt kunne få krammet på. De var så gode til al slags sport, at de ikke ville acceptere nederlaget, skønt de fik forklaret, at tennis var et spil, hvor man fra begyndelsen skulle oplæres i grundslagene af en professionel træner, at spillet afhang af en mekanisk indlæring i en særlig teknik, som når man lærer et sprog. Altså skrev de sig ind til et tre ugers kursus i den elementære slagteknik på en tennisranch i Scottsdale, Arizona, hvorefter de ville fortsætte til New York for at træffe Heskow. Og under deres ophold på ranchen ville de naturligvis også bruge et par aftener i Las Vegas, som var mindre end en time med fly fra Scottsdale. Tennisranchen var superluksuriøs. Franky og Stace blev indlogeret i en lille hytte af soltørrede mursten og forsynet med aircondition, en indiansk udstyret spisestue, et opholdsværelse med balkon og et lille køkken. Der var en vidunderlig udsigt til bjergene, og der var en indbygget hjemmebar, et stort køleskab og et gigantisk tv.

Men de tre uger startede surt. En af instruktørerne var hård mod Franky. Han var ellers klart den bedste af samtlige begyndere på ranchen og var ganske særlig stolt af sin serve, der var totalt uortodoks og vild. Og navnlig den irriterede træneren, en fyr, som hed Leslie.

En morgen præsterede Franky en serve, som træneren umuligt kunne nå. Og han udbrød stolt: »Det var en førsteklases serve, ikke?«

»Nej,« svarede Leslie koldt. »Der var en fodfejl. Dm tåspids var over servelinjen. Prøv igen og gør det ordentligt denne gang. Få nu bare bolden rigtigt ind. Du er en udmærket spiller af en klokke at være. Kom så.«

Franky var fornærmet, men styrede sig. »Find en modstander til mig, som ikke er en klokker,« sagde han. »Lad os så se, hvordan jeg klarer mig.« Han tav et øjeblik. »Hvordan med dig?«

Leslie betragtede ham med væmmelse. »Jeg spiller ikke med klokkere,« sagde han.

Han pegede på en ung kvinde i slutningen af tyverne eller begyndelsen af trediverne. »Rosie,« sagde han. »Spil et sæt med mr. Sturzo.«

Pigen var netop kommet ud til banerne. Hun havde smukke solbrændte ben, som stak ud af hvide shorts, dertil en lyserød bluse med ranchens logo. Hun havde et kønt, drilsk ansigt og havde redt sit hår bagud i en hestehale.

»Du kommer til at give mig et handicap,« sagde Franky afvæbnende. »Du ser for godt ud. Er du træner?«

»Nej,« sagde Rosie. »Jeg er her bare for at træne min serve. Leslie er alle tiders træner til det.«

»Giv ham et handicap,« sagde Leslie. »Han er langt under din standard.«

»Hvad med to partier i hvert sæt på fire?« sagde Franky hurtigt. Længere ville han ikke ned.

Rosie smilede hurtigt og smittende til ham. »Nej,« sagde hun. »Det hjælper dig ikke. Det, som du skal forlange, er to point i hvert parti. Så har du en chance. Og hvis vi ender på lige, skal jeg vinde med fire i stedet for med to.«

Franky gav hende hånden. »Det gør vi,« sagde han. De stod tæt ved siden af hinanden, og han bemærkede den søde duft af hendes krop. Hun hviskede: »Skal jeg lade dig vinde?«

Hun var uimodståelig. »Nej,« sagde han. »Med det handicap kan jeg selv.«

Så spillede de med Leslie som tavs tilskuer, og Franky vandt de to første partier, hvorefter Rosie tromlede ham totalt ned. Hendes grundslag var perfekte, og hun havde ikke mindste besvær med hans serve. Hun stod altid dér,

hvor hun havde tvunget Franky til at slå bolden hen, og skønt han et par gange nåede op på lige, slog hun ham 6-2.

»Du er jo flot af en klokke at være,« sagde Rosie. »Men du begyndte ikke at spille tennis, før efter du var fyldt tyve, vel?«

»Nej,« indrømmede Franky og hadede ordet klokke.

»Man skal lære både grundslagene og serveren allerede som barn,« sagde hun.

»Tror du det?« sagde Franky selvsikkert. »Men jeg slår dig, inden vi rejser herfra.«

Rosie smilede bredt. Hun havde en stor og indbydende mund i sit lille ansigt. »Sikkert,« sagde hun. »Hvis du får dit livs bedste dag, og jeg min dårligste.« Franky lo.

Stace kom nu hen til dem og præsenterede sig for Rosie, hvorefter han sagde: »Hvad med at spise til middag sammen med os i aften? Franky vil ikke invitere dig, fordi du slog ham. Men han kommer alligevel.«

»Jamen, det passer ikke,« sagde Rosie. »Han skulle netop til at invitere mig. Er klokken otte okay?«

»Storslået,« sagde Stace og daskede til Franky med sin ketsjer.

»Jeg kommer,« sagde Franky.

De spiste til aften sammen i ranchens restaurant, et enormt højloftet lokale med vægge af glas og udsigt til ørkenen og bjergene. Rosie viste sig at være et fund, som Franky senere betroede Stace. Hun flirtede med dem begge to, snakkede om alle slags sport og vidste, hvad hun talte om — de store mesterskabsturneringer, verdensspillerne og de forrygende øjeblikke. Og hun var en god tilhører og fik dem til at snakke. Franky fortalte hende alt om sit trænerarbejde for skoledrengene og om, hvordan hans butik forsynede dem med det bedst tænkelige udstyr, og Rosie sagde varmt: »Nej, hvor er det fint, rigtigt godt.« Derefter fortalte de hende, at de havde været skolens basketballstjerner, da de gik i gymnasiet.

Rosie havde også en god appetit, og det mente de, at en kvinde burde have. Hun spiste langsomt og udvalgte hver bid og havde et trick med at bøje hovedet og lægge det lidt på skrå med en næsten parodisk generthed, mens hun talte om sig selv. Hun var ph.d.-studerende på New York University. Hun var fra en moderat velhavende familie og havde allerede været på den store rundtur i Europa. Hun havde været tennisstjerne i gymnasiet og sagde det alt sammen så beskedent, at det charmerede dem endnu mere, og hun blev ved med at røre ved deres hænder for at holde kontakt med dem, mens hun talte.

»Jeg ved endnu ikke, hvad jeg skal tage mig til efter eksamen,« sagde hun. »Trods al min boglærdom har jeg det største besvær med at bedømme dem, som jeg træffer i det virkelige liv. Som I to. I fortæller mig jeres historie, I er et par charmerende starutter, men jeg aner ikke, hvad der får jer til at tikke.«

»Tænk ikke på dét,« sagde Stace. »Du får dét, som du ser.«

»Spørg ikke mig,« sagde Franky. »Lige nu går hele mit liv ud på at slå dig i tennis.«

Efter middagen fulgte de to brødre Rosie hen til hendes røde lerhytte. Hun gav hver af dem et hurtigt kys på kinden, og derefter stod de alene i ørkenluften. Det sidste synsbillede, de fik med sig, var af Rosies drilske ansigt, der lyste mod dem i måneskinnet.

»Hun er enestående,« sagde Stace.

»Mere end det,« sagde Franky.

I resten af Rosies to uger på ranchen blev hun deres faste kammerat. Sidst på eftermiddagene, efter at de havde spillet tennis, gik de en golfrunde sammen. Hun var også dygtig til golf, men ikke så dygtig som de to brødre. De kunne slå bolden rigtig langt og havde nerver af stål på greenen. En midaldrende gæst på ranchen fulgte med dem på golfbanen, så de blev en foursome, og han ville absolut være makker med Rosie og spille om ti dollars pr. hul, og

skønt han var dygtig, tabte han. Derefter ville han spise til aften sammen med dem, men til tvillingernes fryd sagde Rosie nej. »Jeg forsøger at få en af de to fyre til at fri til mig,« forklarede hun.

Det blev Stace, som fik Rosie med sig i seng i slutningen af den første uge. Franky var den aften taget til Vegas for at spille og for at give Stace fri bane, og da han vendte tilbage, var Stace ikke i deres hytte. Da han næste morgen viste sig dér, spurgte Franky: »Hvordan var hun så?«

»Enestående,« sagde Stace.

»Har du noget imod, at jeg også forsøger mig?« spurgte Frankie.

Det var usædvanligt. De havde aldrig før delt en kvinde, og kvinder var det eneste punkt, hvor deres smag var forskellig. Stace overvejede det. Rosie var den perfekte pige til dem begge to. Men det var umuligt, at de tre fortsat kunne holde sammen, hvis Stace havde Rosie, mens Franky ikke havde hende. Medmindre han havde en anden pige med — men det ville ødelægge deres glade trekant.

»Det er okay,« sagde Stace.

Næste aften tog Stace så til Vegas, og Franky forsøgte sig hos Rosie. Det gik glat, og hun var vidunderlig i sengen, ingen skæve tricks, kun hyggelig sjov og fornøjelse. Og tilsyneladende generede situationen hende overhovedet ikke.

Men da de næste morgen spiste morgenmad sammen alle tre, vidste de to brødre ikke rigtigt, hvordan de skulle forholde sig. De var pludselig blevet en smule for formelle og høflige. Næsten ærbødige. Den perfekte harmoni var væk. Rosie spiste sit æg og sin bacon med ristet brød til, hvorefter hun lænede sig tilbage og muntert sagde: »Skal jeg nu have brok med jer to? Jeg troede, at vi var kammerater.«

»Problemet er, at vi begge to er helt tossede med dig, og nu ved vi ikke rigtigt, hvordan vi skal håndtere den situation,« sagde Stace ligeud.

Rosie lo. »Så lad mig om dét. Jeg er vældig glad for jer begge to. Vi har det jo rart sammen og skal heller ikke giftes med hinanden, og efter at vi er rejst herfra, ses vi sandsynligvis aldrig mere. Jeg rejser hjem til New York, og I vender tilbage til L.A.

Så lad os ikke spolere det nu, medmindre en af jer har det med at blive jaloux. Så springer vi den fornøjelse over.«

Det lettede. »Ikke på vilkår,« sagde Stace.

»Vi er ikke jaloux, og jeg agter at slå dig i tennis mindst én gang, inden vi rejser,« sagde Franky.

»Du har ikke slagene til det,« sagde Rosie overbevist, men derefter strakte hun armene frem og tog begges hænder.

»Lad os få det afgjort i dag,« sagde Franky.

»Jeg satser hundrede stærke på Rosie,« sagde Stace.

Franky smilede som en ulv til dem begge. Han kunne umuligt tabe til Rosie med et handicap på tre point. Han sagde til Stace: »Nej, hæv det til fem.«

Rosie smilede drilsk. »Og hvis jeg vinder, får Stace i nat sammen med mig.«

Begge brødre lo højt. Det glædede dem, at Rosie ikke var så perfekt, men havde et anstrøg af drilleri i sig.

Intet kunne redde Franky på tennisbanen — hverken hans hvirvelvindsserve eller hans akrobatiske redninger. Rosie skruede bolden på en måde, som kom totalt bag på ham, og hun lagde ham ned 6-0. Bagefter gav hun ham et kys og hviskede: »Jeg giver dig genoprejsning i morgen aften.« Som lovet gik hun i seng med Stace, efter at de havde spist til aften sammen, og resten af ugen skiftede hun mellem dem.

Den dag, hvor hun skulle af sted, kørte de hende ud til lufthavnen. »Husk at slå på tråden til mig, hvis I nogensinde kommer til New York,« sagde hun. De havde allerede for længst lovet hende, at hvis hun kom til L.A., kunne hun bo hos dem. Derefter forbavsede hun dem. Hun rakte to små pakker i gavepapir hen mod dem. »Farvelgaver,« sagde hun og smilede lykkeligt. Tvillingerne åbnede de små æsker og

fandt hver sin navajoring med en blå sten. »Til minde om mig.«

Da de to senere gik på indkøb inde i byen, så de netop den type ringe til salg for tre hundrede dollars stykket.

»Hun kunne have købt et slips til en halvtredser til hver af os,« sagde Franky. Gaverne havde glædet dem begge to enormt.

De havde en uge tilbage på ranchen, men holdt sig nu stort set fra tennisbanerne. I stedet spillede de golf og fløj til Vegas hver aften. Men de gjorde det til en fast regel aldrig at overnatte dér. For dér kunne man komme frygteligt galt af sted ud på de små timer, når ens energi var sluppet op, og ens situationsvurdering glippede.

Efter at have spist til aften snakkede de om Rosie. Ingen af dem ville sige et kritisk ord om hende, skønt de inderst inde havde mistet noget af agtelsen for hende, fordi hun havde bollet med dem begge to.

»Hun nød det jo virkelig,« sagde Franky. »Og hun blev aldrig sur eller vanskelig bagefter.«

»Nemlig,« sagde Stace. »Hun var enestående. Jeg tror, at vi har fundet den perfekte chick.«

»Men det holder aldrig,« sagde Franky.

»Ringer vi til hende, når vi er kommet til New York?«

»Jeg gør,« sagde Franky.

En uge efter at de havde forladt Scottsdale, tog de ind på Sherry-Netherland Hotel på Manhattan. Næste morgen lejede de en bil og kørte ud til John Heskows hus på Long Island. Da de svingede ind ad indkørslen, så de ham stå og feje et tyndt lag sne af basketballbanen. Han løftede hånden til en velkomsthilsen, hvorefter han dirigerede dem ind i sin garage, der var sammenbygget med huset. Hans egen bil stod parkeret udenfor. Franky sprang ud, allerede inden Stace havde standset bilen, dels for at give Heskow hånden, men navnlig for at have ham på nært hold, hvis noget skulle ske.

Heskow låste døren til huset op og viste dem ind.

»Alt ligger parat til jer,« meddelte han, fulgte dem op til den store kuffert i sit soveværelse og låste den op. I den lå tykke seddelbundter samt en sammenfoldet lædertaske, der var næsten lige så stor som en kuffert. Stace smed seddelbundterne ud på sengen, hvorefter brødrene bladede dem igennem bundt for bundt for at sikre sig, at alle sedler var på hundrede dollars, og at ingen af dem var falske. De talte kun sedlerne i et af bundterne, hvorefter de gangede sammentællingen med hundrede. Så proppede de alle bundterne ned i lædertasken, og bagefter så de op på Heskow, der smilede til dem. »Hvad med en kop kaffe, inden I stikker af igen?« spurgte han. »Eller I skal måske på toilettet?«

»Nej tak,« sagde Stace. »Er der noget, som vi bør vide? Nogen problemer?

»Nul,« svarede Heskow. »Alt er fint. Men lad være med at flagre for meget med pengene.«

»De er til vores alderdom,« sagde Franky, og begge brødre lo.

»Hvad med hans børn?« spurgte Franky. »Larmede de overhovedet ikke?«

»De har haft en ganske normal opdragelse,« sagde Heskow. »De er ikke sicilianere. De har alle sammen gjort stor karriere på et helt andet felt. De tror på loven. Og der er ingen, der drømmer om at mistænke dem.«

Tvillingerne lo, og Heskow smilede. Førsteklasses vittighed.

»Det er alligevel forbløffende,« sagde Stace. »Så stor en mand og så lidt ballade.«

»Der er jo i hvert fald gået et år nu, og ikke et pip,« sagde Heskow.

De to brødre drak deres kaffe og gav derefter Heskow hånden.

»Hav det godt,« sagde Heskow. »Jeg lader måske høre fra mig igen.«

»Gør endelig dét,« sagde Franky.

Så snart brødrene igen var tilbage i byen, deponerede de omgående hver sin halvdel af pengene i hver sin sikkerhedsboks. De tog end ikke lommepenge fra til sig selv. I stedet kørte de tilbage til deres hotel og ringede til Rosie.

Hun blev begejstret og forbavset over at høre så hurtigt fra dem. Ivrigt bad hun dem om med det samme at skynde sig hen til hendes lejlighed. Hun ville vise dem New York, og det var hende, der gav. Allerede samme aften ankom de hos hende, og hun serverede drinks, hvorefter de alle tre kørte ud for at spise til middag, og bagefter skulle de i teatret.

Rosie tog dem med på Le Cirque, som, forklarede hun, var New Yorks fineste restaurant. Maden var glimrende, og da Franky bad om det, lavede de hans livs bedste tallerken spaghetti til ham, skønt retten ikke stod på menukortet. Det overvældede tvillingerne, at en så fornem restaurant også kunne servere den slags mad, som de holdt så meget af. De bemærkede også, at restaurantens inspektør behandlede Rosie med den mest udsøgte ærbødighed, og det gjorde ligeledes indtryk på dem. Som sædvanlig havde de det herligt. Rosie lokkede for at få dem til at fortælle deres historie. Hun var særlig smuk den aften. Det var første gang, de så hende i elegant aftenkjole.

Mens de fik kaffen serveret, gav de Rosie deres gave. De havde samme eftermiddag købt den hos Tiffany og havde fået den anbragt i en rødbrun fløjlsæske. Den havde kostet fem tusser og var en ganske enkel guldkæde med et diamantbesat vedhæng af hvid platin.

»Fra mig og Stace,« sagde Franky. »Vi skillerede sammen.«

Rosie var overvældet. Hendes øjne glitrede fugtigt, og hun tog kæden på over hovedet, så vedhængen kom til at hænge midt mellem hendes bryster. Så bøjede hun sig frem over bordet og kyssede dem begge to. Det var et enkelt og sødt kys med læber, der smagte af honning.

Brødrene havde engang fortalt Rosie, at de aldrig havde set en Broadway-musical, så næste aften tog hun dem med til Les Misérables. Hun havde på forhånd lovet dem, at de ville synes om den, og det gjorde de også, men med et par forbehold. Da de senere var hjemme i hendes lejlighed, sagde Franky: »Jeg forstår ikke, at han ikke dræbte ham topstrisseren Javert, da han fik chancen.«

»Det er en musical,« sagde Stace. »Og der er ingen rigtig mening i musicals, heller ikke på film. Det er ikke dét, man har musicals til.«

Men Rosie var uenig. »Det viser, at Jean Valjean er blevet et godt menneske,« sagde hun. »Det er om at sone og blive frelst. Om en mand, der synder og stjæler og derefter slutter fred med samfundet.«

Den forklaring irriterede endog Stace. »Vent nu lige lidt,« sagde han. »Fyren begyndte som tyveknægt. En gang tyv, altid tyv. Ikke, Franky?«

Men nu flammede Rosie op. »Hvad ved et par fyre som jer om en mand som Valjean?« Det lukkede munden på brødrene, og Rosie smilede sit godmodige smil. »Hvem af jer bliver her i nat?« spurgte hun.

Men hun måtte vente på svaret, og til sidst sagde hun: »Jeg vil ikke være med til en trekant. I må skiftes.«

»Hvem vil du så have, der skal blive?« spurgte Franky.

»Begynd ikke på dét,« advarede Rosie. »Ellers bliver det ligesom på filmene, et smukt forhold og nul sex. Og det vil jeg ikke synes om,« sagde hun og smilede for at mildne bemærkningen. »Jeg elsker jer begge to.«

»Jeg kører hjem i aften,« sagde Franky, som ville vise hende, at hun ikke bestemte over ham.

Rosie kyssede Franky godnat, fulgte ham ud til døren og hviskede: »Så gør jeg mig ekstra umage i morgen.« Nu havde de seks dage tilbage sammen. Om dagen arbejdede Rosie på sin afhandling, men hun tilbragte aftenerne med dem.

En aften tog tvillingerne hende med til en Knicks-basketballkamp i Madison Square Garden, mens Lakers var i byen, og det frydede dem at se, at hun fattede alle de sværeste finesser i spillet. Bagefter besøgte de en mondæn café, og Rosie fortalte dem, at næste dag, dagen før juleaften, ville hun smutte fra byen en uges tid. Brødrene havde regnet med, at hun skulle tilbringe julen hos sin familie, men nu bemærkede de, at hun for første gang i deres bekendtskab virkede en smule nedtrykt.

»Nej, jeg holder jul helt alene i et hus, som min familie ejer oppe nordpå. Jeg vil slippe for alt det julehalløj, arbejde på min afhandling og se at få lidt hold på min tilværelse.«

»Hvorfor ikke holde jul sammen med os?« spurgte Franky. »Vi bytter vores flybilletter hjem til L.A. til en senere dato.«

»Det kan jeg ikke,« sagde Rosie. »Jeg skal arbejde, og huset deroppe er det bedste sted til det.«

»Helt alene?« spurgte Stace.

Rosie bøjede hovedet. »Ellers kan jeg ikke koncentrere mig.«

»Hvad om vi tager med bare et par dage?« spurgte Franky. »Vi skal nok forsvinde lige efter juledagene.«

»Nemlig,« sagde Stace. »Vi kan også trænge til et par dages ro og fred.«

Rosies ansigt glødede. »Vil I virkelig?« udbrød hun henrykt. »Jamen, hvor er det vidunderligt. Så kan vi stå på ski sammen i julen. Der er et skisportssted kun én halv time derfra. Og så laver jeg julemiddag til os alle tre.« Hun tav et øjeblik og sagde derefter ikke særligt indtrængende: »Men lov mig, at I rejser lige efter jul. Jeg skal altså have bestilt noget.«

»Vi skal også hjem til L.A.,« sagde Stace. »Vi har en forretning, der skal passes.«

»Hvor jeg dog elsker jer to,« sagde Rosie.

»Franky og jeg har fået os en snak,« sagde Stace let henkastet, »og som du ved, har vi aldrig været i Europa. Altså tænkte vi, at til sommer, når du er blevet færdig på

universitetet, så kunne vi jo alle tre tage en tur sammen derover. Du skal være vores fremmedfører, og det hele skal være superduper. Bare et par uger. Vi kunne få en skidegod tur, hvis du tager med os.«

»Nemlig,« sagde Franky. »Vi kan jo ikke rejse alene, vel?« De lo alle tre.

»Det er alle tiders vidunderlige idé,« sagde Rosie. »Så viser jeg jer London og Paris og Rom, og I vil elske Venedig. Måske vil I overhovedet ikke tilbage igen til Staterne. Men der er jo frygtelig længe til sommer, og jeg kender jer to. Til den tid er I i hælene på helt andre skørter.«

»Det er dig, vi vil have,« sagde Franky næsten vredt.

»Jeg skal nok være klar, når I kalder,« lovede Rosie. Om morgenen den 23. december ankom Rosie til tvillingernes hotel for at hente dem. Hun kørte i en gigantisk Cadillac, hvis bagagerum var proppet med hendes store håndkufferter og et par gaver i julepapir, og der var også lige akkurat plads til deres noget mindre gaver.

Stace satte sig ind bagi og lod Franky sætte sig på forsædet ved siden af Rosie. Radioen spillede, og i en time sagde ingen af dem et ord. Det var en af de ting, der var så fint ved Rosie.

Mens brødrene ventede på at blive hentet, havde de haft en snak over morgenmaden. Stace kunne se, at der var noget, som Franky ikke kunne få sig til at sige. Og de havde ellers altid frisprog overfor hinanden.

»Ud med det,« sagde Stace.

»Nu må du altså ikke misforstå det,« sagde Franky. »Jeg er ikke jaloux eller noget. Men kan du ikke lade være med at gøre det med Rosie, mens vi er deroppe?«

»Nemt,« sagde Stace. »Jeg kan jo sige, at jeg ragede mig en dryppert til i Vegas.« Franky smilede bredt. »Det er at gå så vidt igen. Jeg vil bare gerne prøve at have hende for mig selv. Ellers holder jeg mig fra hende, og så har du hende.«

»Du er en røv,« sagde Stace. »Nu ødelægger du det hele. Hør her, vi har ikke mast os ind på hende, vi fupper hende

ikke. Hun får det, som hun vil have det. Og det er da også fint for os to, ikke?»

»Naturligvis,« sagde Stace. »Men jeg er din storebror, så jeg må jo passe på dig.« Det var deres yndlingsjoke, og det virkede faktisk altid, som om Stace var nogle år ældre end Franky og ikke kun ti minutter.

»Men hun gennemskuer dig på to sekunder,« sagde Stace. »Rosie er smart. Hun vil omgående blive klar over, at du er forelsket i hende.«

Franky stirrede forbløffet på sin bror. »Jeg er hvad?« udbrød han. »Er det virkelig rigtigt? Det var som fanden i hede hule helvede!« De lo begge to.

Nu var bilen nået ud af byen og rullede gennem farmområdet i Westchester County. Franky brød stilheden. »Aldrig i hele mit liv har jeg set så meget sne,« sagde han. »Hvordan helvede kan nogen bo her?«

»Her er billigere,« sagde Rosie.

»Hvor langt er der igen?« spurgte Stace.

»Cirka halvanden time,« svarede Rosie. »Skal I to fyre af et øjeblik?«

»Nej,« sagde Franky. »Lad os nu bare komme derhen.«

»Medmindre du altså vil af,« sagde Stace til Rosie.

Hun rystede på hovedet og havde sin beslutsomme mine på. Hendes hænder greb hårdt om rattet, og hun stirrede intenst fremad gennem de langsomt dalende snefnug.

Omkring en time senere kørte de gennem en lille by, og Rosie sagde: »Så er der kun et kvarter tilbage.«

Bilen kørte op ad en stejl bakke, og øverst på en lille høj stod et hus, der var gråt som en elefant og omgivet af snedækkede marker. Til alle sider var sneen jomfrueligt ren, der var hverken fodspor eller bilspor i den.

Rosie standsede bilen foran verandaen, og de steg ud alle tre. Hun belæssede dem med kufferter og alle julegaverne. »Gå lige ind,« sagde hun. »Døren er åben. Heroppe låser vi aldrig.«

Franky og Stace gik op ad trinene, og sneen på dem knasede under deres fødder. De åbnede døren og trådte ind i en enorm opholdsstue med udstoppede dyrehoveder på væggene og et buldrende bål i en åben kamin, der var så stor som en hule.

Pludselig hørte de, at motoren på Cadillacen derude blev speedet op, og i samme øjeblik kom seks mænd til syne fra husets to indgangsdøre. De havde pistoler i hænderne, og de blev anført af en kæmpemæssig mand med et gigantisk overskæg, der sagde: »Rør jer ikke. Smid alle de pakker.« I næste nu blev pistolerne presset mod deres kroppe.

Stace fattede omgående situationen, men Franky var bekymret for Rosie. Det tog ham tredive sekunder at lægge to og to sammen — motorlyden og det, at Rosie ikke var der. Han fik sit livs værste fornemmelse, og sandheden gik op for ham. Rosie havde været madding.

Kapitel 7

Lillejuleaften var Astorre til et selskab hjemme hos Nicole. Hun havde inviteret juridiske kolleger og dem, hun arbejdede sammen med som frivillig, heriblandt dem fra Kampagnen mod Dødsstraf.

Astorre holdt af selskaber. Han elskede at sludre med mennesker, som han aldrig mere ville få at se igen, og som var så forskellige fra ham. Undertiden traf han på den måde interessante kvinder, som han fik et kortvarigt forhold med. Og han håbede altid på at blive forelsket. Han savnede den følelse. Netop nu i aften havde Nicole mindet ham om deres teenagerforhold, ikke på nogen koket eller flirtende måde, men muntert og godmodigt.

»Du knuste mit hjerte, da du adlød min far og rejste til Europa,« sagde hun.

»Indrømmet,« sagde Astorre. »Men det hindrede dig ikke i at komme sammen med andre fyre.«

Af en eller anden grund var Nicole særlig glad for ham den aften. Hun holdt ham i hånden som en skolepige, kyssede ham på læberne og klyngede sig til ham, som havde hun en forudanelse om, at han igen ville smutte fra hende.

Det forvirrede ham, for alle de gamle følelser blussede igen op i ham. Men han vidste, at en ny begyndelse med Nicole ville være en frygtelig fejltagelse, netop som sagerne stod nu med de beslutninger, som han ville blive nødt til at træffe. Omsider trak hun ham med sig hen til en gruppe af gæsterne og præsenterede ham for dem.

Der var et lille band, og Nicole bad Astorre synge med sin nu ret ru, men varmt melodiske stemme, og det var han altid glad for at blive bedt om. Så sang de en gammel italiensk kærlighedssang sammen.

Mens han sang serenade for Nicole, klyngede hun sig til ham og så ham i øjnene, som om hun søgte noget bestemt i hans sjæl. Men med et afsluttende og vemodigt kys slap hun ham så.

Bagefter havde hun en overraskelse til ham. Hun fulgte ham hen til en kvinde, som på en stilfærdig måde var meget smuk og havde store intelligente grå øjne. »Astorre,« sagde hun. »Hils på Georgette Cilke, som er formand for Kampagnen mod Dødsstraf. Hun og jeg samarbejder meget tit.«

Georgette gav ham hånden og komplementerede ham for hans sang. »Du minder mig om en ung Dean Martin,« sagde hun.

Astorre blev henrykt. »Mange tak,« sagde han. »Han er min helt, og jeg kan alle hans sange udenad.«

»Min mand er også en stor fan af ham,« sagde Georgette. »Jeg synes om hans sang, men ikke om hans opførsel mod kvinder.«

Astorre sukkede, for han vidste, at han var på den tabende side i den sag, men som mandens beundrer måtte han alligevel forsøge et forsvar. »Ja, men man skal skelne mellem kunstneren og mennesket.«

Astorres loyalitet morede Georgette. »Skal man nu også dét?« spurgte hun med et skævt smil. »Jeg mener ikke, at man bør acceptere en sådan opførsel.«

Astorre så, at Georgette ikke ville give sig, så i stedet begyndte han at synge nogle takter af en af Dinos berømteste italienske skønsange. Samtidig så han dybt ind i hendes grønne øjne, mens de svajede i takt med musikken, og hun begyndte at smile.

»Okay,« sagde hun. »Jeg indrømmer, at det er dejlige sange. Men det undskylder ham ikke.«

Hun rørte ham let på skulderen og gik så videre. Resten af tiden så Astorre kun hende. Hun var en kvinde, der intet gjorde for at fremhæve sin skønhed, men hun besad en medfødt ynde og en blid venlighed, som fjernede det faretruende, der kan anes over for stor skønhed. Og som alle de andre tilstedeværende blev Astorre en lille smule forelsket i hende. Men efter alt at dømme havde hun ingen anelse om den virkning, hun havde på sine omgivelser. Der var ikke et gram af en flirt i hende.

Astorre havde for længst læst Marcantonios notater om Cilke, den stædige ilder, som altid var på sporet efter menneskenes fejl og gjorde sit arbejde med kold effektivitet. Og han havde også læst, at Cilkes kone virkelig elskede ham. Og det var det virkelige mysterium.

Hen på aftenen kom Nicole hen til Astorre og hviskede, at Aldo Monza var ude i lejlighedens indgangshall.

»Det gør mig ondt, Nicole,« sagde han. »Men så bliver jeg nødt til at stikke af.«

»Okay,« sagde Nicole. »Jeg håbede ellers, at du kunne nå at lære Georgette nærmere at kende. For hun er ubetinget

den mest intelligente og helt og holdent bedste kvinde, jeg nogensinde har truffet.«

»Hun er i hvert fald smuk,« sagde Astorre og sagde samtidig til sig selv, at han stadig var lige tåbelig, når det angik kvinder — allerede nu havde det tilfældige møde med Georgette sat hans fantasi i sving.

Ude i hallen fandt han Aldo Monza, som sad ubekvemt på en af Nicoles elegante, men skrøbelige antikke stole. Monza rejste sig og sagde sagte: »Vi har tvillingerne. De afventer din afgørelse.«

Astorre følte sig et øjeblik modløs. Nu begyndte det altså. Nu ville han igen blive prøvet. »Hvor længe tager det at køre derop?« spurgte han.

»Mindst tre timer. Der er snestorm lige nu.«

Astorre så på sit ur. Klokken var halv elleve. »Lad os komme af sted,« sagde han.

Da de forlod huset, var luften hvid af sne, og de parkerede biler var allerede halvt begravet i snedriver. Monza var kommet i en stor mørk Buick.

Monza kørte med Astorre ved siden af sig. Det var meget koldt, og Monza tændte for varmen. Gradvist forvandlede bilen til en vogn, der stank af tobak og vin.

»Sov hellere,« sagde Monza. »Det bliver en lang køretur og en drøj nat.«

Astorre lod sin krop slappe af, og vage drømmevisioner trængte ind i hans tanker. Sneen gjorde vejen utydelig. Han huskede den brændende varme på Sicilien og de elleve år, hvor Don Aprile havde forberedt ham til denne afsluttende pligt. Og han vidste, hvor uundgåelig hans skæbne var. Astorre Viola var seksten, da Don Aprile sendte ham til London, hvor han skulle begynde på sin uddannelse. Astorre blev ikke forbavset. Don Aprile havde sendt alle sine børn til private skoler og havde ladet dem blive voksne på universitetet. Det var ikke kun, fordi han troede fast på værdien af en god uddannelse, men også for at isolere dem fra den forretning og det liv, der var hans.

I London boede Astorre hos et velhavende par, der for mange år siden var udvandret fra Sicilien og nu, så det ud til, havde en yderst behagelig tilværelse i England. De var midaldrende og havde ingen børn, og de havde taget navneforandring fra Priola til Pryor. De virkede ekstremt engelske, deres hud var bleget af det engelske klima, og deres påklædning og bevægelser var markant u-sicilianske. Mr. Pryor gik på arbejde med en bowlerhat på hovedet og en sammenfoldet paraply i den ene hånd. Mrs. Pryor gik i de blomstrede kjoler og med de store hatte, som den lavere middelklasser kvinder foretrak.

Men i privatlivet hjemme i deres lejlighed blev de igen sicilianere. Mr. Pryor gik med posede og lappede benklæder og sorte skjorter uden flip, mens Mrs. Pryor var i en løstsiddende sort kjole og lavede mad på den gamle italienske måde. Han kaldte hende Marizza, og hun kaldte ham Zu.

Mr. Pryor arbejdede som administrerende direktør for en bank, der var datterselskab af en gigantisk bank i Palermo. Han behandlede Astorre som en yndlingsnevø, men holdt samtidig en vis afstand. Mrs. Pryor forkælede ham med mad og moderlig omsorg, som var han hendes barnebarn.

Mr. Pryor gav Astorre en bil og et rigeligt månedligt beløb. Han var i forvejen blevet optaget på et lille universitet lige uden for London, som havde specialiseret sig i kurser i erhvervs- og bankvirksomhed, men det havde også et pænt ry for sine humanistiske og kunstneriske fakulteter. Astorre indskrev sig på de obligatoriske kurser, men sine virkelige interesser fandt han i sang- og dramatimerne. De og forelæsninger i historie kom til at fylde rigeligt i hans studieplan. Det var under dette ophold i London, at han forelskede sig i det maleriske ved de engelske rævejagter — ikke selve jagten og drabet, men skuespillet med de røde jakker, de brune hunde og de sorte heste.

På et af dramakurserne traf Astorre en jævnaldrende pige, Rosie Conner. Hun var påfaldende køn og udstrålede en

uskyld, der slog de unge mænd totalt omkuld og var en provokerende udfordring for ældre årgange. Hun havde desuden talent og spillede diverse hovedroller i de skuespil, som dramaskolens elever opførte. Derimod fik Astorre kun mindre roller. Han var flot nok at se til, men noget i hans personlighed hindrede ham i at åbne sig for tilskuerne. Dét problem eksisterede ikke for Rosie.

Det var, som om hun ligefrem æggede hver enkelt blandt tilskuerne til at forføre hende.

De gik også til sang sammen, og Rosie beundrede hans præstationer, hvad deres fælles sanglærer tydeligvis ikke gjorde. Tværtimod rådede han Astorre til at opgive sanguddannelsen. Han havde en ganske behagelig stemme, men så heller ikke mere, og hvad der var værre, han var hellere ikke overdrevent musikalsk.

Efter kun to uger fandt Astorre og Rosie sammen i sengen, mere på hendes initiativ end på hans, skønt han på det tidspunkt var blevet vildt forelsket i hende — så utæmmeligt forelsket, som nogen ung mand kan blive det. Nicole glemte han næsten helt. Rosie virkede snarere munter og fornøjet i situationen end lidenskabelig. Men hun var så dirrende fuld af liv, og hun tilbad ham, når de var sammen, hun var ivrig i sengen og altid varm, villig og gavmild, og en uge efter, at de havde fundet sammen, købte hun en kostbar gave til ham, nemlig en rød jagtjakke, en sort ridehjelm af ruskind og en fin læderpisk. Og hun afleverede gaven, som var den nærmest bare en joke.

Som alle unge elskende betroede de hinanden deres livs historie. Rosie fortalte ham, at hendes forældre ejede en gigantisk ranch i South Dakota, og at hun havde tilbragt sin barndom i en trøstesløst ensformig prærieby, hvorfra hun omsider undslap ved at kræve at få lov til at studere drama i London. Helt havde hendes barndom dog ikke været spildt. Hun havde lært at ride, gå på jagt og stå på ski, og i gymnasiet havde hun været stjerne både i dramaklubben og på tennisbanen.

Astorre åbnede sit hjerte for hende. Han fortalte hende om sin længsel efter at blive sanger, og hvor højt han elskede den engelske levevis med dens gamle middelalderbygninger, dets kongehus, polospillene og rævejagterne. Men han fortalte hende intet om sin onkel Don Raymonde Aprile eller sin barndoms mange ophold på Sicilien.

Hun fik ham til at trække i det flotte ridetøj, hvorefter hun klædte ham af. »Du er så smuk,« sagde hun. »Måske var du en engelsk lord i et tidligere liv.«

Det var det eneste ved hende, som foruroligede Astorre, Hun troede fuldt og fast på genfødsel. Men så elskede hun med ham, så han glemte alt andet. Han var sikker på, at han aldrig nogensinde før havde været så lykkelig. Undtagen på Sicilien.

Men efter at et år var gået, kaldte mr. Pryor ham ind til sig i sit arbejdsværelse. Som altid, når han var hjemme, var han klædt som en jævn sicilianer, og nu sagde han til Astorre: »Vi har været glade for at have dig som vores gæst, og min kone elsker at høre dig synge. Men desværre må vi nu sige farvel til hinanden. Don Raymonde har sendt ordre til, at du skal rejse til Sicilien og bo hos hans gode ven Bianco. Der er noget, som du skal lære dér. Han ønsker, at du skal vokse op som sicilianer. Og du ved jo, hvad dét betyder.«

Nyheden rystede Astorre, men han drømte ikke om ikke at lystre. Og skønt han længtes efter at vende tilbage til Sicilien, kunne han ikke bære den tanke, at han måske aldrig mere skulle gense Rosie. Til mr. Pryor sagde han: »Hvis jeg fremover besøger London en gang om måneden, kan jeg så bo her hos jer?«

»Jeg ville blive fornærmet, hvis du ikke gjorde det,« sagde mr. Pryor. »Men hvorfor?«

Astorre fortalte mr. Pryor om Rosie og sagde, at han elskede hende.

»Ja så,« sagde mr. Pryor og sukkede henrevet. »Hvor er det heldigt, at du nu bliver adskilt fra den kvinde, som du

elsker. Det er den sande ekstase. Og hvor vil den stakkels pige lide. Men rejs alligevel og spar dine bekymringer. Giv mig hendes navn og adresse, så jeg kan holde øje med hende.«

Astorre og Rosie sagde et tårevædet farvel til hinanden, og han lovede højt og helligt, at han hver måned ville flyve en tur tilbage til London og hende. Og hun svor på, at hun aldrig ville så meget som se på en anden mand. Det var en skøn afskedsstund, men Astorre havde sine bekymringer. Netop alt det dejlige ved hende, som han elskede hende for, hendes muntre væsen, hendes bedårende smil, var en konstant invitation til forførelse, og det havde han på intet tidspunkt været blind for. Som unge elskere altid gør det, troede han, at alle mænd i hele verden begærede den kvinde, han elskede, og uundgåeligt ville falde for hendes skønhed, hendes muntre intelligens og hendes boblende humør.

Allerede dagen efter sad Astorre i flyet til Palermo. Her blev han modtaget af Bianco, men en voldsomt forandret Bianco. Kæmpen var nu i en skræddersyet silkehabit og havde en bredskygget hvid hat på hovedet. Han var påklædt efter sin status, for nu sad hans cosca på størsteparten af entreprenør- og byggevirkksomheden i det krigshærgede Palermo. Det var en tilværelse med mere end rigelige indtægter, men også langt mere kompliceret end i de gode gamle dage. Nu var han nødt til at bestikke samtlige relevante embedsmænd i byen og en stribe af dem fra ministerierne i Rom, og samtidig skulle han forsvare sit territorium mod rivaliserende cosca'er som den mægtige Corleone.

Octavius Bianco omfavnede Astorre og mindedes kidnapningen for de mange år siden og orienterede ham derefter om instrukserne fra Don Raymonde. Astorre skulle oplæres som Biancos livvagter og uddannes i den kommercielle side af sagen.

Det ville tage mindst fem år, men når de var gået, ville Astorre være blevet en sand sicilianer og ville dermed være værdig til sin onkels tillid. Han havde allerede et godt grundlag. Efter sin barndoms besøg på Sicilien talte han den lokale dialekt som en indfødt.

Bianco boede i en enorm villa lige uden for Palermo. Den var proppet med tjenestefolk og blev bevogtet af væbnede vagter døgnet rundt. Biancos nuværende rigdom og magt gav ham nære forbindelser til hele toppen i Palermo. Om dagen blev Astorre undervist i skydning og brugen af eksplosiver og reb. Om aftenen tog Bianco ham med på besøg hos sine venner, eller de traf dem på diverse barer.

Undertiden

deltog de i store selskaber, hvor Bianco var de rige konservative enkers yndling, mens Astorre sang blide elskovssange for deres døtre.

Det, som mest af alt forbavsede Astorre, var, hvor åbenlyst højtstående embedsmænd fra Rom og andre højt placerede tog imod bestikkelse.

En søndag kom den nationale genopbygningsminister på besøg, og muntert og uden mindste skam modtog han en håndkuffert, der var fyldt med penge, og takkede dertil Bianco overstrømmende. Han forklarede næsten undskyldende, at han var nødt til at aflevere halvdelen til selveste den italienske statsminister. Da Astorre og Bianco var nået hjem igen, spurgte Astorre, om det virkelig var muligt?

Bianco trak på skuldrene. »Ikke halvdelen, men i hvert fald nogle af pengene, håber jeg. Det er en ære at kunne give Hans Excellence lidt lommepenge.«

Det følgende år besøgte Astorre Rosie i London og var der kun én dag og nat ad gangen, og de nætter var himmerige for ham.

Det år fik han også sin ilddåb. Der var blevet aftalt våbenstilstand mellem Biancos cosca og Corleone-cosca'en. En af den sidstnævnte cosca's ledere hed Tosci Limona.

Han var en lille mand med en rædsom hoste og havde en udpræget høgeprofil og dybtliggende øjne. Selv Bianco indrømmede, at han var lidt bange for ham.

Mødet mellem de to ledere skulle afholdes på neutralt område og under tilstedeværelse af en af Siciliens højeste øvrighedspersoner

Dommeren, kendt som Palermos Løve, var uhyre stolt af sin grænseløse korruption. Mafiamedlemmer, der var blevet dømt for mord, fik deres domme nedsat, og dommeren afskar anklageren fra yderligere appelmuligheder. Han gjorde ingen hemmelighed af sit venskab med de to cosca'er, den i Corleone og Biancos. Han havde en stor ejendom femten kilometer fra Palermo, og for at sikre deltagerne mod enhver voldsudøvelse under mødet, skulle det afholdes der.

De to ledere fik lov til hver at medbringe fire livvagter, og de betalte hver halvdelen af honoraret til dommeren for at arrangere og lede mødet og naturligvis for brugen af hans ejendom.

Med sin enorme hvide hårmanke, som næsten skjulte hans ansigt, var dommeren personificeringen af al respektabel retsvidenskab.

Astorre ledede Biancos hold af livvagter, og det varme venskab, som de to mænd så tydeligt viste hinanden, gjorde et dybt indtryk på ham. Limona og Bianco omfavnede og kindkyssede utallige gange hinanden, trykkede hinandens hænder og lo og hviskede intimt sammen over den overdådige middag, som Løven lod servere for dem.

Følgelig blev han forbavset, da Bianco efter mødet, da de var blevet alene med hinanden, sagde til ham: »Nu skal vi passe godt på. For den skiderik til Limona vil dræbe os alle sammen.«

Og Bianco fik ret.

En uge efter blev en politiinspektør, som stod på Biancos lønningsliste, dræbt, da han forlod sin elskerindes bopæl. To uger senere blev en fra overklassen i Palermo, der var

partner i Biancos byggevirksomhed, dræbt af en bande maskerede mænd, der trængte ind i hans hus og gennemhullede ham med kugler.

Som reaktion øgede Bianco antallet af sine livvagter og gjorde sig ganske særlig umage med at sikre de biler, som han lod sig transportere i, for Corleone-klanen var kendte sprængstofeksperter. Han forlod desuden kun meget nødtigt sin villa eller dens allernærmeste omgivelser.

Men en skønne dag var han nødt til at køre ind til Palermo for at bestikke to højtstående byrådsmedlemmer, og han besluttede så, at han ville spise til aften på sin yndlingsrestaurant derinde. Han valgte en Mercedes og sin bedste chauffør og livvagt. Astorre sad ved siden af ham på bagsædet, og en af hans biler kørte foran Mercedesen, en anden bag den, og i begge biler var der ud over chaufføren to bevæbnede mænd.

De kørte hen ad en af byens brede boulevarder, da en motorcykel med to på susede ud fra en sidegade. Passageren på bagsædet var bevæbnet med en Kalashnikov og fyrede mod Mercedesen. Men Astorre havde allerede skubbet Bianco ned på gulvet og gengældte ilden, mens motorcyklisterne zoomede væk. Motorcyklen drejede ned ad en sidegade og forsvandt.

Tre uger senere blev fem mænd taget til fange i nattens mulm og mørke og bragt ud til Biancos villa, hvor de blev bundet og skjult nede i kælderen. »De er Corleone- mænd,« sagde Bianco til Astorre. »Kom med mig derved.«

Mændene var bundet på Biancos gammeldags bondestil, arme og ben var snøret sammen. Bevæbnede mænd bevogtede dem. Bianco tog riflen fra en af vagterne, og uden at sige et ord satte han et skud i nakken på hver af fangerne.

»Smid dem ude på Palermos gader,« befalede han, hvorefter han vendte sig om mod Astorre. »Når man har

besluttet at dræbe en mand, skal man aldrig snakke med ham. For så bliver det pinligt for begge parter.«

»Er to af dem de to motorcyklister?« spurgte Astorre.

»Nej,« sagde Bianco. »Men de kunne også bruges.«

Og den fik han ret. Fra den nat herskede der fred mellem Palermo-cosca'en og den i Corleone.

I næsten to måneder havde Astorre ikke besøgt Rosie i London, og en meget tidlig morgen blev han ringet op af hende. Han havde fortalt hende sit telefonnummer, som kun måtte bruges i yderste nødsfald.

»Astorre,« sagde hun påfaldende roligt. »Kan du flyve herop med det samme? Jeg er i forfærdelige vanskeligheder.«

»Hvad drejer det sig om?« spurgte Astorre.

»Det kan jeg ikke sige dig her i telefonen,« sagde Rosie.

»Men hvis du virkelig elsker mig, kommer du.«

Da Astorre bad Bianco om tilladelse til at rejse, sagde Bianco: »Tag hellere rigeligt med penge med.« Og så gav han Astorre et gigantisk bundt engelske pund.

Da Astorre ankom til Rosies lejlighed, lukkede hun ham med det samme ind og låste derefter omhyggeligt døren. Hendes ansigt var kridhvidt, og hun havde svøbt sig i en stor badekåbe, som han aldrig før havde set. Hun gav ham et hurtigt og taknemmeligt kys. »Nu bliver du vred på mig,« sagde hun nedslået.

I det øjeblik troede Astorre, at hun var blevet gravid, og han sagde hurtigt: »Elskede, jeg kan aldrig blive vred på dig.«

Hun trykkede sig tæt ind til ham. »Du ved jo godt, at du har været borte i over et år. Jeg har virkelig gjort mit bedste for at være dig tro. Men det er meget lang tid.«

I samme nu havde Astorre gennemskuet situationen, og hans tanker var iskolde. Igen et forræderi. Men det var mere end dét her. Hvorfor havde hun forlangt, at han skulle komme så hurtigt? »Okay,« sagde han. »Hvad skal jeg så her?«

»Hjælpe mig,« sagde Rosie og tog ham med ind i sit soveværelse.

Der lå noget i sengen. Astorre kastede tæppet til side og så en midaldrende mand, som lå på ryggen og var splitternøgen, men alligevel virkede sært respektabel. Det skyldtes delvis det lille sølvgrå gedebukkeskæg og også og måske navnlig det fine rynkenet i hans ansigt. Han var spinkel og mager og havde en tæt måtte af hår på brystet og, mærkeligst af alt, han havde guldbriller på foran sine stadig åbne øjne.

Skønt hans hoved var for stort i forhold til hans krop, var han en smuk mand. Han var desuden også så død en mand, som Astorre nogensinde havde set, skønt der ikke var noget sår. Brillerne hang skævt, og Astorre bøjede sig ned og rettede på dem.

»Vi elskede, og så fik han den rædsomme krampe. Han må have fået et hjerteanfald,« hviskede Rosie.

»Hvornår skete det?« spurgte Astorre.

»I går nat,« svarede Rosie.

»Hvorfor ringede du ikke efter en læge?« spurgte Astorre.

»Det var jo ikke din skyld.«

»Han er gift, og måske er det min skyld. Vi brugte amylnitrat. Han havde svært ved at komme.« Hun sagde det uden mindste spor af forlegenhed.

Astorre var ægte forbløffet over hendes selvkontrol. Mens han betragtede liget, fik han en sær fornemmelse af, at han burde klæde manden på og tage brillerne af ham. Han var for gammel til at være nøgen, mindst halvtreds — det virkede helt forkert. Uden vrede, men med hele ungdommens vantro udbrød han: »Hvad så du dog i ham?«

»Han var min historieprofessor,« sagde Rosie. »Virkelig meget sød og rar. Det var noget, som bare skete. Og det var kun anden gang. Jeg var så ensom.« Hun tav et øjeblik, så ham lige i øjnene og sagde så: »Nu skal du hjælpe mig.«

»Vidste nogen, at han kom sammen med dig?« spurgte Astorre.

»Nej.«

»Jeg synes stadig, at du burde tilkalde politiet.«

»Nej,« sagde Rosie. »Hvis du ikke tør hjælpe mig, klarer jeg det selv.«

»Klæd dig på,« sagde Astorre strengt og trak tæppet tilbage over den døde.

En time senere var de henne hos mr. Pryor, der selv lukkede dem ind. Uden et ord fulgte han dem ind i sit arbejdsværelse og hørte på deres historie. Han var yderst venlig mod Rosie og klappede hende trøstende på hånden, hvad der fik hende til at briste i tårer. Mr. Pryor klukkede medlidende.

»Giv mig nøglerne til din lejlighed,« sagde han til Rosie. »Bliv her i nat. I morgen kan du køre hjem igen, og så er alting i orden. Din ven er væk. Og så bliver du her en uge, inden du rejser hjem til Amerika.«

Astorre glemte aldrig den nat. Han lå på sengen sammen med Rosie, trøstede hende og tørrede hendes tårer. »Det var kun anden gang,« hviskede hun. »Det betød ikke noget, og han og jeg var så gode venner. Jeg savnede dig. Jeg beundrede ham, fordi han var så klog og vidste så meget,

og en nat skete det altså bare. Han kunne ikke komme, og jeg bryder mig ikke om at sige det om ham, men han kunne heller ikke holde den stiv. Derfor brugte han nitrattet.«

Hun virkede så forsvarsløs, så såret, så knækket af tragedien, at det kun var med yderste besvær, at Astorre fik hende trøstet. Men én ting havde sat sig fast i hans tanker. Hun var blevet i sin lejlighed sammen med et lig i de fireogtyve timer, der gik, inden han ankom. Det var mystisk, og når der var ét mysterium, kunne der også være andre. Men han tørrede hendes tårer væk og kyssede hende på kinderne for at trøste hende.

»Vil du nogensinde mere være sammen med mig?« spurgte hun, trykkede sit ansigt mod hans skulder og lod ham mærke sin bløde krop.

»Naturligvis vil jeg det,« sagde Astorre. Men inderst inde var han ikke helt så sikker på det.

Næste morgen kom mr. Pryor til syne igen og sagde til Rosie, at nu kunne hun vende tilbage til sin lejlighed. Rosie gav ham et taknemmeligt knus, som han modtog varmt. Han havde sørget for, at der holdt en bil til hende nede på gaden.

Bagefter kørte mr. Pryor Astorre ud til lufthavnen, korrekt iført bowlerhat og med paraply. »Vær ikke bekymret for hende,« sagde han. »Vi tager os af det alt sammen.«

»Lad mig få at vide, hvordan det er gået.«

»Naturligvis. Hun er en vidunderlige pige, en rigtig mafiosokvinde. Du må tilgive hendes små sidespring.«

Kapitel 8

I årene på Sicilien blev Astorre optrænet som Kvalificeret Mand. Han anførte endog en gruppe på seks fra Biancos cosca ind i selve Corleone for at henrette deres bedste bombekaster, en mand, der havde sprængt en general fra

den italienske hær og to af de dygtigste mafiaanklagere på Sicilien i luften. Det var et dristigt lynangreb og fastslog hans ry blandt toppen af den cosca i Palermo, som Bianco ledede.

Astorre levede en udadvendt tilværelse og var en hyppig gæst i Palermos cafeer og natklubber — først og fremmest for at træffe smukke kvinder. Palermo vrimlede med unge mafia-picciotti eller fodsoldater fra forskellige cosca'er. De havde konstant meget travlt med at demonstrere deres mandighed, var meget ømme over deres ydre og gik i superelegant skræddersyet tøj, fik deres negle manicureret og havde håret strøget glat bagud som en slags hætte. Alle var på udkig efter at gøre sig bemærket, det vil sige blive elsket og frygtet. De yngste af dem var endnu ikke fyldt de tyve, men de snoede deres overskæg og deres læber var koralrøde. De var dumdristige og overilede og dræbte endog mænd fra deres verdens øverste rangklasse, hvormed de som regel sikrede sig omgående selv at blive dræbt. For at dræbe et mafiamedlem var en lige så slem forbrydelse som at forføre hans kone, og straffen for begge dele var døden. For at neutralisere deres ungdommelige hovmod viste Astorre dem altid venlig agtelse og var meget populær blandt dem. Det hjalp yderligere, da han halvt forelskede sig i en natklubdanserinde, der hed Buji, hvorved han undgik at blive opfattet som deres konkurrent på det romantiske område.

I adskillige år var Astorre Biancos højrehånd mod Corleone. Indimellem modtog han også instrukser fra Don Aprile, der havde opgivet sine årlige sommerophold på Sicilien.

Det afgørende stridspunkt mellem Corleone og Biancos cosca var deres uenighed om den langsigtede strategi. Corleone-cosca'en havde besluttet sig til en konstant terrorkampagne mod myndighederne og myrdede undersøgelsesdommere og sprængte de generaler i luften, der blev sendt til Sicilien for at sætte en stopper for

mafiaen. Bianco mente, at fremgangsmåden var skadelig i det lange løb, selv om den måske kunne give et par kortsigtede fordele. Men hans protester medførte, at et par af hans venner blev dræbt, hvorefter udviklingen tog et så blodigt forløb, at begge sider igen søgte våbenstilstand.

I sine år på Sicilien fik Astorre en meget nær ven. Nello Sparra var fem år ældre end han og spillede i et band i en natklub i Palermo, hvor værtinderne var meget smukke, og hvor nogle af dem også fungerede som udsøgte luksusprostituerede.

Nello manglede ikke penge — han havde tilsyneladende mange forskellige indkomstkilder. Han var altid flot klædt i Palermos bedste mafiosostil. Han var altid i højt humør og med på et eventyr, og pigerne i klubben elskede ham, fordi han gav dem små gaver på deres fødselsdage, og når de skulle på ferie. Men også fordi de mente at vide, at han var en af de hemmelige ejere af natklubben, som var et rart og sikkert arbejdssted takket være beskyttelsen fra den Palermo-cosca, der kontrollerede hele provinsens forlystelsesliv. Pigerne blev altid henrykte, når Nello og Astorre tog dem med til private selskaber eller på ture ud på landet.

Buji var en høj, meget smuk og sensuel brunette, der dansede i Nello Sparras natklub og var berømt for sit temperament, og fordi hun kun accepterede elskere, som hun selv havde valgt. Ingen picciotto blev nogensinde opmuntret; mænd, som ville være sammen med hende, skulle være både rige og mægtige. Hun havde ry for at være åbenlyst beregnende på en måde, der ansås for at være mafioso. Hun forventede kostbare gaver, men hendes skønhed og fyrighed gjorde Palermos rigmænd mere end ivrige efter at tilfredsstille hendes behov.

I årenes løb havde hun og Astorre etableret et forhold, der balancerede usikkert på den farlige kant til ægte kærlighed. Astorre var hendes yndling, men hun tøvede ikke med at

smutte, når en ekstraordinært indbringende weekend med en rig forretningsmand fra Palermo lokkede. Første gang hun på den måde svigtede Astorre, forsøgte han at bebrejde hende det, men hun lukkede hans mund med sin sunde fornuft.

»Jeg er enogtyve,« sagde hun. »Min skønhed er min kapital. Når jeg bliver tredive, er jeg måske husmor med en flok unger eller den rige og uafhængige ejer af en god lille butik. Vi har det skønt sammen, vist så, men før eller senere skal du igen tilbage til Amerika, hvad der ikke er mig — og du drømmer jo heller ikke om at tage mig med derover. Lad os nyde hinanden som frie mennesker. Og trods alt får du mit bedste, indtil jeg bliver træt af dig. Så hold op med det vrøvl. Jeg har en næringsvej, der skal passes.« Hun tilføjede underfundigt: »Og du er i en så farlig branche, at jeg aldrig ved, hvor længe jeg vil kunne regne med dig.«

Nello ejede en gigantisk strandvilla uden for Palermo. Den havde ti soveværelser, så der var rigelig plads derude til deres selskaber. I haven var der en swimmingpool, der havde samme form som Sicilien, og to grusbaner til tennis, som kun sjældent blev benyttet.

I weekenderne blev villaen fyldt med folk fra Nellos store og vidt spredte familie, som kom på besøg. De børn, som ikke kunne svømme, blev anbragt på tennisbanerne med deres legetøj og med gamle ketsjere og masser af gule tennisbolde, som de sparkede fodbold med, indtil de lå spredt overalt som små gule fugle.

Astorre blev optaget i dette familieliv og accepteret som en yndlingsnevø, og Nello blev som en bror for ham. Undertiden inviterede han ham endog op på bandets tribune i natklubben, hvorfra de sammen sang italienske kærlighedssange for gæsterne, som takkede med et stormende bifald, og også klubbens piger nød deres optræden.

Palermos Løve, den rekordkorrupte dommer, tilbød igen sit hus og sin tilstedeværelse til et møde mellem Bianco og

Limona. Igen måtte de hver medbringe fire livvagter, og Bianco var endog villig til at afgive en lille bid af sit byggeimperium i Palermo for at sikre freden.

Astorre agtede ikke at tage nogen chancer. Både han og de tre livvagter, som han anførte under mødet, var svært bevæbnede.

Limona og hans følge ventede allerede i dommerens villa, da Bianco, Astorre og livvagterne ankom. Der var dækket op til en fremragende middag med utallige retter. Ingen af livvagterne sad ved bordet, der sad kun dommeren, hvis hvide manke var bundet tilbage med et lyserødt bånd, og Bianco og Limona. Sidstnævnte spiste kun lidt, men var ekstremt elskværdig og synligt glad for alle Biancos venskabstilkendegivelser. Limona lovede, at det skulle være forbi med mord på myndighedspersoner, navnlig dem, som var i lommen på Bianco.

Da middagen nærmede sig sin afslutning, og alle tænkte på at forlægge residensen til dagligstuen til en afsluttende diskussion, rejste Palermos Løve sig og sagde, at han kom straks tilbage. Han smilede undskyldende og lod dem dermed forstå, at han trådte af på naturens vegne.

Limona trak en ny flaske vin op og fyldte Biancos glas. Astorre gik hen til et vindue og så ned over villaens brede indkørsel. En enlig bil holdt dernede, og mens han betragtede den, kom Palermos Løves store hvide hoved til syne dernede. Han satte sig ind i bilen, som hurtigt kørte væk.

Astorre tøvede ikke et sekund. Han havde øjeblikkelig fattet situationen. Hans pistol var næsten af sig selv i hans hånd, Limona og Bianco havde taget hinanden under armen og var ved at skåle. Astorre gik hurtigt tæt hen til dem, hævede sin pistol og fyrede den af i ansigtet på Limona. Kuglen ramte glassene, inden den borede sig ind gennem Limonas mund, og glasstumper blev glimtende som diamanter sprøjtet ud over bordet. Astorre havde allerede svunget sin pistol videre mod Limonas livvagter og fyrede i

samme nu. Hans egne mænd havde nu også trukket deres pistoler og fyrede ligeledes. Ligene drattede om på gulvet.

Bianco gloede lamslået på ham.

»Løven har forladt villaen,« sagde Astorre, og Bianco forstod omgående, at det havde været en fælde.

»Nu skal du være meget forsigtig,« sagde Bianco med en håndbevægelse mod Limonas lig. »Nu får du hans venner efter dig.«

En stædig mand kan godt være loyal, men har det ikke så nemt med at undgå at rode sig ind i besværligheder. Sådan gik det også med Pietro Fissolini. Efter at Don Raymonde for en meget sjælden gangs skyld havde været ham nådig, havde Fissolini aldrig forrådt ham. Men han forrådt sin egen familie. Han forførte sin nevø Aldo Monzas kone. Det skete mange år efter, at han havde givet Don Aprile sit løfte, og imens var han blevet tres.

Det var helt usædvanlig tåbeligt. Da Fissolini forførte sin nevøs kone, splintrede han sin cosca's ledelse. For at beholde magten i mafiaens adskilte grupper var det strengt nødvendigt at sætte familieforholdet over alt andet. Det, som gjorde situationen endnu farligere, var, at nevøens kone samtidig var Biancos niece. Bianco ville ikke tolerere nogen hævn mod hende fra hendes mand. Og manden var uundgåeligt forpligtet til at dræbe Fissolini, som var hans yndlingsonkel og cosca'ens leder. Det ville medføre krig mellem to provinser, og meget blod ville komme til at flyde. Astorre sendte den nødvendige orientering til Don Aprile og udbad sig hans instrukser.

Svaret kom: »Du reddede ham dengang. Så må du også træffe bestemmelsen nu.«

Aldo Monza var et af de højest værdsatte medlemmer af cosca'en og de familier, som hørte sammen med den. Han havde været en af de mænd, som Don Aprile havde skånet for de mange år siden. Så da Astorre kaldte ham til sig i Don Apriles landsby, kom han villigt. Astorre udelukkede Bianco

fra mødet med sin forsikring om, at han ville beskytte hans niece.

Monza var høj af en sicilianer at være, næsten en meter og firs. Han havde en flot skikkelse, der var formet og hærdet af hårdt arbejde lige siden den tidligste barndom. Men hans øjne sad dybt i øjenhulerne, og der var så sparsomt med kød under hovdets stramme hud, at det lignede et kranie. Det gav ham et ganske særligt utiltrækkende og faretruende og på en måde næsten tragisk udseende. Han var den mest intelligente og bedst uddannede i Fissolinis cosca. Han havde studeret til dyrlæge i Palermo og havde altid sin dyrlægetaske med sig. Han havde en medfødt sympati med dyr og var meget efterspurgt. Men han gik samtidig lige så fanatisk op i den sicilianske æreskode som nogen bonde. Næst efter Fissolini var han den, der havde størst magt i cosca'en.

Astorre havde truffet sin beslutning. »Jeg er ikke her for at argumentere for Fissolinis liv. Jeg forstår, at din cosca har tilladt din hævn. Jeg forstår også din sorg. Men jeg er her for at plædere for dine børns mor.«

Monza stirrede på ham. »Hun forrådte både mig og mine børn. Jeg kan ikke lade hende leve.«

»Hør nu på mig,« sagde Astorre. »Ingen vil søge hævn efter Fissolini. Men din kone er Biancos niece, og han vil hævne hendes død. Hans cosca er stærkere end din. Det bliver en blodig krig. Tænk på dine børn.«

Monza slog hånligt ud med hånden. »Hvem kan vide, om de overhovedet er mine? Hun er en hore.« Han tav et øjeblik. »Og hun skal dø en hores død.« Død lyste fra hans ansigt. Han var nået langt ud over selv den største vredes yderste grænse, en hel verdens undergang ville passe ham fint.

Astorre forsøgte at forestille sig mandens videre tilværelse i sin landsby, ingen kone længere og med hele sin

værdighed som menneske besudlet af sin onkels og sin kones forræderi.

»Hør så godt efter,« sagde Astorre. »For år tilbage skånedes Don Aprile dig, og nu beder han dig om denne tjeneste: Gør op med Fissolini, det ved vi, at du skal. Men skån din kone, så vil Bianco sørge for, at hun og børnene bliver sendt til slægtninge i Brasilien. Og hvad dig angår, har jeg dette tilbud til dig: Kom med mig som min særlige assistent og min ven. Du vil få en rig og interessant tilværelse. Du vil blive sparet for skammen ved at skulle bo i din landsby. Og du vil også være sikret mod hævnen fra Fissolinis venner.«

Det glædede Astorre, at Monza hverken reagerede med vrede eller forbavselse. I fem minutter var han tavs, mens han tænkte sig grundigt om. Derefter sagde han: »Vil I så fortsætte betalingerne til min families cosca? Så vil min bror lede dem.«

»Naturligvis,« sagde Astorre. »De er værdifulde for os.«

»Så vil jeg følge med dig, når jeg har dræbt Fissolini. Det kan hverken du eller Bianco på nogen måde blande jer i. Og min kone rejser ikke til Brasilien, før hun har set min onkels døde krop.«

»Indforstået,« sagde Astorre. Samtidig huskede han Fissolinis glade gavetyvefjæs og mærkede et stik i hjertet. »Hvornår skal det ske?«

»På søndag,« sagde Monza. »Jeg kommer hen til dig på mandag. Og må så Gud brænde Sicilien og min kone i tusinde evige helveder.«

»Jeg følger med dig tilbage til din landsby,« sagde Astorre. »Jeg tager din kone under min beskyttelse. Jeg frygter, at du ellers vil miste besindelsen.«

Monza trak på skuldrene. »Jeg kan ikke lade min skæbne blive afgjort af dét, som en kvinde stikker i sin kusse.« Den søndag mødtes Fissolinis cosca meget tidligt. Nevøerne og svigersønnerne skulle afgøre, om de også skulle dræbe Fissolinis yngre bror for at undgå hans hævn. Han måtte

ganske givet have kendt til forførelsen, og ved ikke at sige noget havde han også godkendt den. Den diskussion deltog Astorre ikke i. Han nøjedes med simpelthen tydeligt at understrege, at hverken hustruen eller børnene måtte røres. Men disse mænds grusomme ubarmhjertighed over et sidespring, der ikke forekom ham at være en så gravalvorlig affære, var isnende. Nu fattede han, hvor barmhjertig Don Aprile havde været for hans skyld.

Han forstod, at det ikke var selve det seksuelle, som var det afgørende. Men når en hustru er sin mand utro, lukker hun en mulig trojansk hest ind i cosca'ens politiske struktur. For så kan hun forråde hemmeligheder og svække cosca'ens forsvar. Hun giver sin elsker magt over sin mands familie. Hun er spion i en krig. Kærlighed undskylder ikke et sådant forræderi.

Altså forsamledes cosca'en. søndag morgen til et morgenmåltid i Aldo Monzas hjem, mens kvinderne gik til messe sammen med børnene. Tre af mændene tvang Fissolinis bror til at følge med dem ud i markerne — til sin død. De andre lyttede til Fissolini, der holdt hof med resten af sin cosca omkring sig. Kun Aldo Monza lo ikke ad hans vittigheder. Astorre, der var til stede som en højtæret gæst, sad ved Fissolinis side.

»Aldo,« sagde Fissolini med et gavtyvesmil til sin nevø, »du er snart ved at blive lige så sur, som du ser ud.«

Monza så hårdt på sin onkel. »Jeg kan umuligt være lige så munter som dig, onkel. For du deler jo ikke din kone med mig, vel?«

Samtidig greb tre af cosca'ens mænd fat i Fissolini og holdt ham fast på hans stol. Monza gik ind i køkkenet efter sin dyrlægetaske. »Onkel,« sagde han. »Nu skal jeg lære dig noget, som du har glemt.«

Astorre så bort.

I den tidlige søndag morgens klare solskin kom en stor hvid hest i langsomt trav hen ad jordvejen til den Hellige Jomfrus berømte kirke. På hestens ryg sad Fissolini, der med ståltråd

var fastgjort til sadlen med et stort trækors som rygstød. Det kunne næsten se ud, som om han stadig var i live. Men på hovedet lå som en slags tornekrone et redelignende fletværk af kviste, der var fyldt med græs, og på reden lå Fissolinis penis og testikler. Fra dem sivede smalle blodstrømme ned over hans pande og tegnede røde streger på den.

Aldo Monza og hans smukke unge hustru stod som tilskuere på trinene ned fra kirken. Hun ville korse sig, men Monza slog hendes arm ned, greb fat om hendes hoved og forhindrede hende i at se bort. Derefter skubbede han hende ned på vejen og tvang hende til at følge efter liget.

Astorre fulgte efter hende og trak hende med sig hen til sin bil for at køre hende til Palermo og i sikkerhed.

Monza tog et skridt hen mod Astorre og kvinden, og hans ansigt var en hadets maske. Astorre så fast på ham og løftede en advarende finger. Så lod Monza dem gå.

Seks måneder efter drabet på Limona inviterede Nello Astorre på weekend i sin villa sammen med to af klubbens kønneste dansepiger, Buji og Stella. De skulle spille tennis og bade. Senere ventede en udsøgt middag med en hovedret af de fantastisk velsmagende lokale fisk, og undtagelsesvis ville villaen ikke være fyldt med Nellos talrige familie, for de skulle alle sammen til et gigantisk familiebryllup langt ude på landet.

Det var det skønneste sicilianske vejr med lette skyer, der forhindrede solens varme i at blive uudholdelig og lå som en baldakin over dem. Astorre og Nello spillede tennis med pigerne, der aldrig før havde set en tennisketsjer, men slog muntert løs med dem og sendte boldene langt ud over banens indhegninger. Til sidst foreslog Nello en spadseretur på stranden og en svømmetur i havet.

De fem livvagter nød livet i verandaens skygge, og tjenestefolkene kom med mad og drikke til dem. Det mindskede ikke deres årvågenhed, for de nød synet af de smidige pigeskikkelser i deres badedragter og drøftede,

hvem af dem der mon var bedst i en seng og enedes enstemmigt om Buji, hvis muntre snak og latter virkede mest æggende. Nu indstillede de sig godmodigt på spadsereturen på stranden og rullede endog buksebenene op.

Men Astorre vinkede dem af. »Vi bliver inden for synsvidde,« sagde han. »Så nyd bare jeres drinks.«

De fire slentrede så hen ad stranden lige uden for bølgesprøjtets rækkevidde, Astorre og Nello forrest, de to piger bag dem. Efter et halvt hundrede skridt begyndte pigerne at trække badedragterne af. Buji vippede skulderstropperne ned for at fremvise sine bryster, som hun løftede opad mod solskinnet med de hule hænder.

Derefter løb de alle ud i bølgerne, som ikke var store, og vandet var herligt. Nello var en fremragende svømmer og dykkede under og kom op igen mellem Stellas ben, så hun red på hans skuldre, da han rejste sig helt op. Til Astorre råbte han: »Kom helt herud!«, og Astorre vadede så langt ud, at han kunne smide sig ned og svømme, og bagfra holdt Buji sig fast til ham. Han skubbede hende ned under vandet og fulgte selv med ned i dybet, og Buji lod sig ikke forskrække, men forsøgte at hale hans shorts af ham.

Det dunkede i hans ører. Og han så Bujis hvide bryster i det grønne vand og hendes smilende ansigt, som var meget nær ved hans. Så dunkede det for alvor i hans ører, og han svømmede op til overfladen, og Buji slog armene om hans nøgne hofter.

Det første, han så, var en motorbrølende speedbåd, der styrede direkte mod ham og piskede vandet op bag sig. Både Nello og Stella var nu inde på stranden. Hvordan var de nået så hurtigt derind? Langt bagude så han livvagterne styrte ned mod stranden med oprullede bukseben, og han skubbede igen Buji ned under vandet og væk fra sig og forsøgte at vade ind mod stranden. Men det var for sent. Speedbåden var nu meget nær, og i den sås en mand med

en riffel, som sigtede omhyggeligt på ham. Lyden af skuddene druknede totalt i motorlarmen fra båden.

Den første kugle snurrede Astorre rundt, så han blev et bredt mål for riffelskytten. Han følte det, som om han hoppede helt op af vandet, hvorefter han plaskede ned igen og gik til bunds. Han kunne høre båden fjerne sig, og derefter mærkede han, at Buji greb fat i ham, slæbte ham med sig og prøvede at få ham op på stranden.

Da livvagterne nåede frem, så de Astorre ligge i vandkanten med ansigtet nedad, og ved siden af ham sad Buji og græd.

Det tog Astorre fire måneder at komme sig efter sårene. Bianco skjulte ham på en privatklinik i Palermo, hvor han kunne bevogtes, og hvor han fik den bedst tænkelige behandling. Bianco besøgte ham hver dag, og Buji kom, når hun havde fri fra klubben.

Hen mod slutningen af Astorres klinikophold gav Buji ham en fem centimeter bred guldkæde med en guldmedaljon, hvori der var raderet et billede af Jomfru Maria. Hun lagde den om hans hals som en flip og anbragte medaljonen, så den dækkede hans sår. Den var gjort klæbrig, så den limede sig fast til huden. Medaljonen var ikke større end en sølvdollar, men den dækkede såret helt og var som et smykke uden at virke feminint.

»Så er det fint,« sagde Buji kærligt. »Jeg kunne ikke bære at se på det.« Hun kyssede ham blidt.

»Du skal bare vaske limen af en gang om dagen,« sagde Bianco.

»Nu får jeg halsen skåret over af en, der er ude efter guld,« sagde Astorre med et skævt smil. »Er det virkelig nødvendigt at gå med den?«

»Ja,« fastslog Bianco. »En Respekteret Mand fremviser ikke sår fra en fjende. Desuden har Buji ret. Ingen kan døje det syn.«

Det, som Astorre virkelig opfattede, var, at Bianco havde kaldt ham en Respekteret Mand. Octavius Bianco, den fuldblods mafioso, havde vist ham den ære. Han var både forbavset og smigret.

Efter at Buji var gået — hun havde en weekendaftale med Palermos rigeste vinhandler — holdt Bianco et spejl op foran Astorre. Guldkæden var et smukt stykke kunsthåndværk, og Madonnaen, tænkte Astorre, var overalt på Sicilien, i de små altre ved landevejene, i biler og huse, på børns legetøj.

»Hvorfor er det Jomfru Maria, som I sicilianere tilbeder? Og ikke Jesus?« spurgte han.

Bianco trak på skuldrene. »Når alt kommer til alt, var Jesus en mand og derfor ikke helt til at stole på. Men glem nu alt det. Sket er sket. Inden du rejser hjem til Amerika, skal du nu være et år i London hos mr. Pryor for at lære om bankforretninger. Ordre fra din onkel. Så er der en ting til. Nello må dræbes.«

Astorre havde utallige gange vendt og drejet episoden i tankerne og vidste, at det var Nello, der var den skyldige. Men hvorfor? De havde været gode venner så længe, og det havde været et ægte venskab. Men så blev de corleoner dræbt. På en eller anden måde måtte Nello være tæt forbundet med deres cosca, og så havde han ikke haft noget valg.

Dertil kom, at Nello ikke havde besøgt ham på hospitalet, han var simpelthen forsvundet fra Palermo og spillede ikke mere i klubben. Alligevel blev Astorre ved med at håbe, at det ikke havde været Nello.

»Er du helt sikker på, at det var Nello?« spurgte han.
»Han var min bedste ven.«

»Hvem kunne de ellers have brugt?« sagde Bianco. »Dm værste fjende? Nej, din ven, naturligvis. Under alle omstændigheder må du selv straffe ham som Respekteret Mand. Så sørg nu for at blive rask.«

Under Biancos næste besøg sagde Astorre: »Vi har intet bevis mod Nello. Lad den sag fare og slut fred med corleonerne. Og sig, at jeg er død.«

Den løsning protesterede Bianco voldsomt mod, men til sidst indså han dens visdom. På den måde kunne han slutte fred med Corleone-cosca'en, og dermed ville de to parter stå lige. Og hvad Nello angik, var han jo bare en spillebrik, og det var ikke ulejligheden værd at slå ham ihjel. Før senere.

Det tog en uge at få ordnet de nødvendige arrangementer. Astorre, meddelte Bianco, skulle vende tilbage til Amerika via London, hvor han skulle briefes af mr. Pryor. Aldo Monza ville blive sendt direkte til Don Aprile i New York og skulle afvente Astorres ankomst hos ham.

Astorre boede et par dage i London hos mr. Pryor.

Over et krus vin med citron i mr. Pryors arbejdsværelse fik han forklaret, at der var lagt ganske særlige planer for hans fremtid. At hans ophold på Sicilien indgik i Don Apriles plan om at forberede Astorre til en yderst betydningsfuld rolle.

Astorre forhørte sig om Rosie, for hende havde han aldrig kunnet glemme — hendes ynde, hendes jublende livsglæde. Hendes rundhåndethed med alt, også kærlighed. Han savnede hende.

Mr. Pryor hævede øjenbrynene. »Mafiosopigen?« sagde han. »Jeg vidste, at du ikke ville glemme hende.«

»Ved du, hvor hun er?« spurgte Astorre.

»Naturligvis,« svarede mr. Pryor. »I New York.«

»Jeg har tænkt på hende. Trods alt var jeg jo længe væk, og hun var ung. Det, som skete, var ganske naturligt. Jeg håbede at kunne træffe hende igen,« sagde Astorre tøvende.

»Hvorfor ikke?« sagde mr. Pryor. »Når vi har spist, giver jeg dig alle de oplysninger, du har brug for.«

I mr. Pryors arbejdsværelse fik Astorre følgelig sent samme aften Rosies fulde historie. Mr. Pryor spillede båndoptagelser af hendes telefonsamtaler, som afslørede,

at hun havde haft besøg af mænd i sin lejlighed. Båndene afslørede også helt tydeligt, at hun havde haft sex med dem, og at de havde givet hende penge og dyre gaver. Det kom som et chok for Astorre at høre hendes stemme i et tonefald, som han havde troet udelukkende havde været bestemt for ham — den glade latter, de både vittige og kærlige replikker. Hun var ufatteligt charmerende og aldrig plump eller vulgær. Hun lød som en gymnasiepige, der skulle til skolebal. Hendes uskyld var en genial præstation.

Mr. Pryor iagttog Astorre meget nøje. Astorre sagde: »Hun gør det godt, ikke?«

»Et naturtalent,« sagde mr. Pryor.

»Blev de bånd optaget, mens jeg var sammen med hende?« spurgte Astorre.

Med en afværgende håndbevægelse sagde mr. Pryor:

»Det var min pligt at beskytte dig. Ja.«

»Og du sagde ikke et ord til mig om det?« sagde Astorre.

»Du var jo så vildt forelsket,« sagde mr. Pryor. »Så hvorfor optræde som lyseslukker? Hun var ikke grådig, hun behandlede dig godt. Jeg har selv været ung engang, og tro mig, i kærlighed gælder sandheden ikke. Og trods alt er hun en vidunderlig pige.«

»En callgirl i topklasse,« sagde Astorre næsten bittert.

»Ikke rigtigt,« sagde mr. Pryor. »Hun måtte klare sig selv. Hun var kun lige fyldt fjorten, da hun stak af hjemmefra, men hun var særdeles intelligent og ville skaffe sig en uddannelse. Hun ønskede også en lykkelig tilværelse. Alt sammen såre naturligt. Hun kunne gøre mænd lyksalige, og det er en meget sjælden evne. Så det var rimeligt, at de skulle betale for det.«

Astorre lo. »Du er en højst civiliseret sicilianer. Men hvad med at tilbringe hele fireogtyve timer sammen med en død elsker?«

Mr. Pryor lo henrykt. »Men det er jo netop det allerbedste ved hende. En sand mafioso. Hun har et varmt hjerte, men en kold hjerne, en storslået kombination.

Men man skal altid være vågen over for hende. En person som hun er altid farlig.«

»Og amylnitratet?« spurgte Astorre.

»Det kan ingen bebrejde hende. Hendes forhold til professoren var allerede begyndt, inden hun traf dig. Det var ham, der insisterede på at bruge det. Nej, det, som vi har her, er en pige, der sørger for sin egen lykke og kun den. Hun har ingen sociale hæmninger. Mit råd til dig er: Hold dig i kontakt med hende. En skønne dag får du måske brug for hende rent professionelt.«

»Enig,« sagde Astorre og var forbavset over, at han ikke var vred på Rosie. Og over at hendes charme uvægerligt var, hvad der skaffede hende tilgivelse. Det måtte være, som det var, sagde han til mr. Pryor.

»Udmærket,« sagde mr. Pryor. »Efter et år her rejser du hjem igen til Don Aprile.«

»Og hvad sker der nu med Bianco« spurgte Astorre.

Mr. Pryor rystede på hovedet og sukkede. »Bianco må give efter. Corleonerne er for stærke. De vil ikke forfølge dig. Don Aprile har sørget for, at der blev sluttet fred. Sandheden er, at Biancos succes har gjort ham for civiliseret.«

Efter at have tilbragt et år i London hos mr. Pryor var Astorre vendt tilbage til New York. Han havde holdt sig orienteret om Rosie. Dels af forsigtighed, dels på grund af sine glade minder om sit livs store kærlighed. Han vidste, at hun var vendt tilbage til studierne, arbejdede mod sin ph.d. i psykologi ved New York University, boede i en sikker beboelsesejendom i nærheden og omsider var blevet mere professionel over for ældre rigmænd.

Hun var meget kløgtig. Hun holdt tre forhold i gang samtidig og fordelte sin gunst efter de kostbare gaver, som hun modtog: penge, juveler og ophold på mondæne feriesteder — hvor hun skaffede sig nye kontakter. Ingen kunne kalde hende en

professionel callgirl, for hun bad aldrig om noget. Men hun afslog heller aldrig nogen gave.

Det var uundgåeligt, at de mænd forelskede sig i hende, men hun afslog alle ægteskabstilbud. Hun insisterede på, at de var venner, som elskede hinanden, og at ægteskabet hverken var noget for dem eller hende. De fleste af mændene accepterede hendes afgørelse med taknemmelig lettelse. Hun var ingen golddigger. Hun bad aldrig om penge og viste aldrig mindste tilbøjelighed til grådighed. Hun ønskede bare at leve i luksusstil uden tyngende forpligtelser. Men et medfødt instinkt gjorde, at hun sørgede for at lægge penge til side til den dag, hvor hun kunne få brug for dem, så hun havde fem forskellige bankkonti og to sikkerhedsbokse.

Få måneder efter Don Apriles død besluttede Astorre omsider at kontakte Rosie igen. Kun, var han sikker på, for at skaffe sig hendes hjælp i en af sine planer. Han sagde til sig selv, at nu kendte han jo hendes hemmeligheder, så nu kunne hun ikke længere bedåre ham. Og hun stod i gæld til ham, og han kendte hendes skæbnesvangre hemmelighed.

Han vidste også, at hun på en vis måde var amoralsk. At hun havde en næsten religiøs overbevisning om, at hun havde ret til at være lykkelig, og at det kom før alt andet.

Men mere end noget ønskede han at gense hende. Som for mange andre mænd havde tiden formindsket hendes svigt og øget hendes charme. Nu virkede hendes synder mere som ungdommelig uforsigtighed og ikke som et bevis på, at hun ikke havde elsket ham. Han huskede, hvordan hendes bryster rødmede lyserødt, når hun elskede, og den måde hvorpå hun genert bøjede hovedet, hendes smittende gode humør og hendes stilfærdige humor. Også hendes elegante gang på de lange slanke ben og hendes munds ufattelige hede. Trods alt dette lykkedes det Astorre at overbevise sig selv om, at hans hensigter var nøgternt forretningsmæssige. Han havde et job til hende.

Rosie skulle netop til at gå ind ad sin gadedør, da han trådte hen foran hende, smilede og sagde hej. Hun bar nogle bøger under højre arm, men tabte dem nu på fortovet. Hendes ansigt rødmede af glæde, hendes øjne glitrede. Hun slog sine arme om ham og kyssede ham på munden.

»Jeg vidste, at jeg ville se dig igen,« sagde hun. »Jeg vidste, at du ville tilgive mig.« Så trak hun ham med sig ind i huset og op ad trapperne til sin lejlighed.

Der skænkede hun op for dem, vin til sig selv, cognac til ham, hvorefter hun satte sig ved siden af ham på sofaen. Værelset var luksuriøst møbleret, og han vidste, hvor pengene dertil var kommet fra.

»Hvorfor var du så længe om det?« spurgte Rosie. Mens hun sagde det, tog hun sine ringe af fingrene, løsede sine ørenringe og klemte øreflipperne. Derefter strøg hun tre armbånd af venstre arm, alle tre af guld besat med diamanter.

»Jeg havde travlt,« sagde Astorre. »Og det tog sin tid at finde dig.«

Hun sendte ham et blidt og kærligt blik. »Synger du stadig? Rider du stadig rundt i den komiske røde jakke?« Hun kyssede ham igen, og Astorre følte en pludselig varme, men han vidste, det var håbløst.

»Nej,« sagde han. »Vi kan ikke vende tilbage til dengang.«

Rosie trak ham op fra sofaen. »Det var den lykkeligste tid i mit liv,« sagde hun, og i næste nu var de i hendes soveværelse, og sekunder senere var de nøgne.

Rosie tog en parfumeflakon fra sit natbord og stænkede først på sig selv, derefter på ham. »Ikke tid til et bad,« sagde hun og lo. Og så var de i seng sammen, og han så hendes bryster rødme.

For Astorre var det en sært abstrakt oplevelse. Han nød at elske med hende, men ikke hende selv. I tankerne så han hende holde et døgn vagt over den døde professors lig. Havde han været i live? Havde hun kunnet hjælpe ham, så

han havde overlevet? Hvad havde Rosie gjort, mens hun var alene med døden og professoren?

Rosie lå på ryggen og rakte hånden ud mod ham og rørte ved hans kind. Så dukkede hun hovedet og mumlede sagte: »Den gamle sorte magi fungerer ikke længere.« Hun havde leget med guldmedaljonen på hans bryst, havde set det grimme røde ar og havde kysset det.

»Det var fint,« sagde Astorre.

Rosie satte sig op i sengen og bøjede sin nøgne overkrop ind over ham. »Du kan ikke tilgive mig det med professoren, at jeg lod ham dø og så blev hos ham. Sådan er det, ikke?«

Astorre svarede ikke. Han ville aldrig kunne fortælle hende, hvad han nu vidste om hende. At hun aldrig havde ændret sig.

Rosie rejste sig fra sengen og begyndte at klæde sig på.

»Du er meget værre end mig,« sagde Rosie. »Don Apriles adopterede nevø. Og så din ven i London, der hjalp mig og fik ryddet op. Han udførte et yderst professionelt job af en engelsk bankdirektør at være, men når man ved, at han stammede fra Sicilien, var sammenhængen ikke svær at fatte.«

De var nu i opholdsstuen, og hun fyldte igen deres glas og så ham lige i øjnene. »Jeg ved, hvad du er, og det er jeg ligeglad med, det er jeg faktisk. I virkeligheden er vi beslægtede sjæle, du og jeg. Det er da perfekt, ikke?«

Astorre lo. »En sjælsbeslægtet er det sidste, jeg søger efter,« sagde han. »Og jeg kom i forretninger.«

Nu var Rosie blevet passivt afventende. Al charme havde forladt hendes ansigt, og hun begyndte at sætte sine ringe tilbage på fingrene. »Min pris for et hurtigt knald er fem hundrede dollars,« sagde hun. »Jeg accepterer en check.« Hun smilede drilsk til ham — det var hendes spøg. Han vidste, at hun kun modtog gaver, når det var hendes fødselsdag eller i forbindelse med en ferie, og så var de gaver helt anderledes substantielle. Faktisk var den lejlighed, som de sad i, en fødselsdagsgave fra en beundrer.

»Nej, helt alvorligt,« sagde Astorre, hvorefter han fortalte hende om de to brødre Sturzo, og hvad det var, han ønskede, at hun skulle gøre, og umuliggjorde på forhånd et afslag. »Jeg giver dig med det samme tyve tusind til udgifter,« sagde han. »Og hundrede tusind til, når du har gjort det.«

Rosie betragtede ham meget eftertænksomt. »Og hvad sker der så bagefter?« spurgte hun.

»Det skal du ikke bekymre dig om,« sagde Astorre.

»Ja så,« sagde Rosie. »Og hvad, hvis jeg siger nej?«

Astorre trak på skuldrene. Den mulighed ville han helst ikke tænke på. »Intet,« sagde han.

»Du overgiver mig ikke til de engelske myndigheder?« spurgte hun.

»Det ville jeg aldrig kunne gøre mod dig,« sagde han, og hun kunne umuligt tvivle på, at han mente det.

Rosie sukkede. »Okay.« Og nu så han hendes øjne funkle, og hun smilede bredt til ham. »Et nyt eventyr,« sagde hun. Nu, på køreturen gennem Westchester County, blev Astorre vækket fra sine erindringer af Aldo Monza, der skubbede til hans ben. »Så er vi der om en halv time,« sagde han. »Du må hellere forberede dig på de to Sturzoer.«

Astorre så gennem sidevinduet ud på de dalende snefnug. De kørte gennem et øde landskab, hvor der kun sås store nøgne træer, hvis glitrende grene stak opad som en troldmands tryllestav. Et tæppe af lysende sne fik de tilsneede sten til at ligne stjerner. I det øjeblik var der en kold trøstesløshed i Astorres hjerte. Efter denne nat ville hans verden ændre sig, han ville ændre sig, og på en måde ville hans sande tilværelse begynde. De nåede til det sikre hus, der lå i et spøgelsesagtigt hvidt landskab med store snedriver.

Inde i huset lå de to Sturzo-tvillinger med håndjern om anklerne og lænkede fødder, og de var desuden i en særlig

slags spændetrøje. De var lagt på gulvet i et af husets soveværelser og blev bevogtet af to bevæbnede mænd.

Astorre betragtede dem deltagende. »Det er en kompliment,« sagde han til dem. »Vi ved, hvor farlige I er.«

De to brødre reagerede totalt modsat på situationen. Stace virkede rolig og resigneret, men Franky gloede på dem med et had, der forvandlede hans ellers så elskværdige ansigt til en djævlemaske.

Astorre satte sig på sengen. »I to fyre har vel regnet det ud?« sagde han.

»Rosie var madding. Og hun var mægtig god til det, ikke, Franky?« sagde Stace stilfærdigt.

»Enestående,« bekræftede Franky og forsøgte at hindre sin stemme i at ryge op i en hysterisk diskant.

»Det var, fordi hun virkelig holdt af jer,« sagde Astorre. »Hun var helt tosset med jer, navnlig med Franky. Det var hårdt for hende. Meget hårdt.«

»Hvorfor gjorde hun det så?« spurgte Franky hånligt.

»Fordi jeg gav hende en masse penge,« sagde Astorre. »En hel masse penge. Du ved jo godt, hvordan det er, Franky.«

»Nej, jeg gør ikke,« sagde Franky.

»Jeg gik ud fra, at der skulle en høj pris til for at få et par smarte fyre som jer til at tage en kontrakt på Don Aprile,« sagde Astorre. »En million? To millioner?«

»Du er helt forkert på den. Vi var ikke med i det. Så snotdumme er vi ikke,« sagde Stace.

»Jeg ved, at det var jer to, der skød. Jeres ry siger, at I har store nosser. Og jeg har undersøgt jer. Nu vil jeg vide, hvem der var mellemmand.«

»Du tager fejl,« gentog Stace. »Du kan ikke gøre os ansvarlige for noget. Og hvem helvede er du overhovedet?«

»Don Apriles nevø,« sagde Astorre. »Og hans oprykker. Og jeg har kigget jer to nøje efter i sømmene i de sidste seks måneder. Da skyderiet skete, var I ikke i L. A. I var der ikke i over en uge. Franky, du mødte ikke op to gange til

træning med drengene. Stace, i den uge viste du dig ikke i din butik. Du ikke så meget som ringede til den. Så fortæl mig bare, hvor I var henne?»

»Jeg var i Vegas for at spille,« sagde Franky. »Og vi snakker meget bedre, hvis I befrier os for de spændetrøjer og alt det. Vi er ikke skide Houdinier.«

Astorre smilede medfølende til ham. »Om lidt,« sagde han. »Stace, hvad med dig?»

»Jeg var hos min veninde i Tahoe,« sagde Stace. »Men hvem helvede kan huske dét?»

»Det går måske bedre, hvis jeg snakker med jer hver for sig,« sagde Astorre.

Han forlod dem og gik ned i køkkenet, hvor Monza havde lavet kaffe til ham.

Han gav Monza ordre til at anbringe brødrene i hver sit værelse og sætte to mand konstant på vagt hos hver af dem. Aldo havde en gruppe på seks mand under sig.

»Er du sikker på, at du har snuppet de rigtige?« spurgte Monza.

»Det regner jeg med,« svarede Astorre. »Hvis ikke er det jo lidt uheldigt for dem. Jeg vil nødtigt bede dig om det, Aldo, men du bliver måske nødt til at hjælpe deres talegaver lidt på gled.«

»Det lykkes ikke altid,« sagde Monza. »Det er ikke til at tro, men nogen er besværlige. Og de to ser meget hårde ud.«

»Jeg hader tanken om at gøre det på den måde,« sagde Astorre.

Han ventede en time, inden han gik op i det værelse, hvor Franky var. Det var nu blevet mørk nat, men i skæret fra lyset i huset så han snefnuggene hvirvle langsomt nedad. Franky lå på gulvet og var surret og lænket som før.

»Det er meget nemt,« sagde Astorre til ham. »Giv os navnet på mellemmanden, og så slipper du måske herfra i live.«

Franky gloede hadefuldt på ham. »Jeg siger dig ikke en skid, dit røvhul. I har fået fat i de forkerte. Og jeg skal nok huske både dit fjæs og Rosies.«

»Du kunne ikke sige noget mere forkert,« kommenterede Astorre.

»Bollede du hende også?« spurgte Franky. »Er du hendes alfons?«

Astorre forstod, at Franky aldrig ville kunne tilgive Rosies forræderi. En ufatteligt frivol reaktion på en gravalvorlig situation.

»Efter min mening er du et fjols,« sagde Astorre. »Og I to fyre har ellers ry for at være smarte.«

»Det rager mig en papand, hvad du mener,« sagde Franky. »Du kan ikke gøre os en kæft uden beviser.«

»Ikke? Så spilder jeg jo min tid med dig,« sagde Astorre. »Men jeg kan jo snakke med Stace.«

Astorre gik ned igen i køkkenet efter en kop kaffe til, inden han fortsatte op til Stace. Det undrede ham, at Franky kunne virke så selvsikker og kæfte sådan op trods spændetrøje og det hele. Okay, så måtte han håbe på bedre held med Stace. Han gik derop. Stace halvt sad på sengen i en påfaldende ubekvem stilling.

»Tag den jakke af ham,« sagde Astorre. »Men tjek først håndjernene og fodlænken.«

»Jeg har regnet det ud,« sagde Stace roligt. »Du ved, at vi har lagt en masse til side. Jeg kan arrangere det, så du kan hente det, som vi har, så vi kan få sat punktum for alt det idioti her.«

»Jeg har lige snakket med Franky,« sagde Astorre. »Han skuffede mig. Alle siger jo, at I er et par smarte fyre. Og nu snakker du pludselig om penge, skønt du ved, at det er om jeres hit på Don Aprile.«

»Du er helt forkert på den,« sagde Stace.

»Jeg ved, at du ikke var i Tahoe,« sagde Astorre venligt, »og at Franky ikke var i Vegas. I er de eneste to freelancere, der havde nosser til at tage den kontrakt. Og de to, der

skød, var kejthåndede som du og Franky. Så det eneste, som jeg nu vil vide, er: Hvem var mellemmanden?»

»Hvorfor skulle jeg fortælle dig det?« spurgte Stace. »Jeg ved, det er forbi. I har ingen masker på, du satte Rosie op til det hele, altså slipper I os ikke ud herfra i live. Hvad du så end finder på at love os.«

Astorre sukkede. »Jeg vil ikke forsøge på at fuppe dig. Det er det lange og det korte af det. Men der er én ting, som vi kan handle om. Nemt eller hårdt. Jeg har en Højt Kvalificeret Mand med mig, og nu lader jeg ham tage fat på Franky.« Mens Astorre sagde det, mærkede han en begyndende kvalme og huskede Aldo Monzas behandling af Fissolini.

»Det er tidsspilde,« sagde Stace. »Franky siger ikke et ord.«

»Måske ikke, « sagde Astorre. »Men han vil blive splittet ad stump for stump, og du får med det samme hver af stumperne forevist her. Så jeg tænkte, at du ville åbne munden for at spare ham for dét. Men hvorfor overhovedet lade det begynde? Og hvorfor vil du absolut beskytte den mellemmand, Stace? Det var hans pligt at dække jer, og det gjorde han ikke.«

Stace svarede ikke, men sagde i stedet: »Hvorfor lader du ikke Franky gå?«

»Det ved du jo godt.«

»Hvordan vil du kunne vide, at jeg ikke vil lyve for dig?« spurgte Stace.

»Hvorfor helvede skulle du gøre det?« spurgte Astorre. »Hvad vinder du ved dét? Stace, du kan forhindre, at Franky får en behandling, der simpelthen er frygtelig. Det må du endelig være helt klar over.«

»Vi var bare dem, der trykkede på aftrækkerne,« sagde Stace. »Det er fyren højere oppe, som du skal have fat i. Hvorfor ikke bare lade os gå?«

»Stace, du og din bror påtog jer jobbet med at dræbe en stor mand,« sagde Astorre tålmodigt. »Svimlende pris, flot egotrip. Indrøm det nu — I susede til vejrs. I satsede og

tabte, og det må I nu bøde for, ellers kæntrer hele verden. Det kan aldrig blive anderledes. Så det eneste, som I har, er: nemt eller hårdt. Om en time vil du kunne se en af Frankys mest betydningsfulde legemsdele på bordet dér. Tro mig, jeg har ikke lyst til at gøre det — det har jeg virkelig ikke.«

»Hvorfra ved jeg, at du ikke er fuld af lort?«

»Tænk dig om, Stace. Tænk på hele mit arrangement med Rosie og jer, det krævede masser af tid og tålmodighed. Husk, at jeg fik jer herud og har syv bevæbnede mænd med herud. Masser af udgifter og besvær. Og lige før juleaften. Jeg er en af dem, der mener det meget alvorligt, Stace, det må være gået op for dig efterhånden. Jeg giver dig en time til at tænke over det. Jeg lover dig, at hvis du åbner munden, så opdager Franky overhovedet ikke at det sker.«

Igen gik Astorre ned i køkkenet, og Monza var stadig dernede.

»Og så?« spurgte han.

»Jeg ved det ikke,« svarede Astorre. »Men jeg ventes til Nicoles julemiddag i morgen, så vi skal være færdige her i nat.«

»Det vil ikke tage mig over en time,« sagde Monza.

»Enten taler han eller dør.«

En stund slappede Astorre af foran den flammende kamin, hvorefter han igen gik op til Stace, der virkede både træt og resigneret. Han havde tænkt over tingene. Han vidste, at Franky aldrig ville røbe noget — han troede, at der stadig var håb. Men Stace var overbevist om, at Astorre havde lagt alle kortene på bordet. Og nu fattede Stace angsten hos alle dem, han havde dræbt, og deres sidste fortvivlede og forgæves håb om et utænkeligt lykketræf, der i sidste øjeblik ville redde dem. Mod enhver tænkelig sandsynlighed. Og han ønskede ikke, at Franky skulle dø på den måde, stykke for stykke. Han betragtede Astorres ansigt meget

nøje. Det var alvorligt og uforsonligt trods Astorres ungdom. Hans højtidelige værdighed var som en dommers ved den højest tænkelige ret.

Sneen, der faldt tæt, dækkede ruderne som en hvid pels. I sit værelse dagdrømte Franky om at være i Europa sammen med Rosie, mens sneen lagde sit tæppe over Paris' boulevarder og dryssede ned i Venedigs kanaler. Tryllesne. Et magisk Rom.

Stace lå på sin seng og var bekymret for Franky. De havde grebet chancen og havde tabt. Og dermed var den historie ude. Men han ville lade Franky tro, at de kun var tyve point bagude.

»Nu er jeg okay med det,« sagde Stace. »Men sørg for, at Franky ikke aner, hvad der sker ham, okay?«

»Det lover jeg,« sagde Astorre. »Men forsøg ikke på at lyve for mig. Det opdager jeg med det samme.«

»Nej, hvad skulle dét tjene til?« sagde Stace.

»Mellemmanden er en fyr, der hedder Heskow og bor i en by ved navn Brightwaters tæt ved Babylon. Han er skilt og bor alene og har en knokkelstor bøf af en dreng på seksten, der er en fantastisk basketballspiller. Lige fra vores start har Heskow brugt os som hitmen. Prisen var en million, men både mig og Franky var betænkelige ved at tage jobbet. Et for stort hit. Vi tog det, fordi han sagde, at vi ikke behøvede at bekymre os for hverken strisserne eller FBI. Dét snørede han os altså. Han påstod også, at Don Aprile ikke længere havde aktive forbindelser, og det var altså også forkert, for du står jo dér. Hyren var bare for stor til et nej.«

»Det var en stor klat info til en fyr, som du siger er fuld af lort.«

»For at overbevise dig om, at jeg taler sandt,« sagde Stace. »Jeg har regnet det ud. Dét bal er forbi. Men jeg vil ikke have, at Franky skal vide det.«

»Bare rolig,« sagde Astorre. »Jeg tror dig.«

Han gik ned igen i køkkenet for at give Monza de nødvendige instrukser. Han ville have brødrenes id- og kørekort, deres kreditkort og så videre. Han holdt sit ord til Stace: Franky skulle uden varsel dræbes med et nakkeskud. Og Stace skulle også henrettes smertefrit.

Derefter forlod Astorre huset for at køre tilbage til New York. Sneen var blevet til regn, der var ved at vaske sneen af landskabet.

Det skete kun sjældent, at Monza ikke adlød en ordre, men som den, der var bødlen, følte han, at han havde ret til at beskytte sig selv og sine folk. Derfor ingen skydevåben — kun reb.

Først lod han fire mand hjælpe sig med at strangulere Stace, der end ikke gjorde mindste forsøg på modstand. Franky reagerede anderledes. I tyve minutter kæmpede han for at vride sig væk fra rebet. I tyve frygtelige minutter vidste Franky, at han var ved at blive myrdet.

Derefter blev de to lig pakket ind i tæpper og båret langt ind i skoven, mens regnen nu var ved igen at blive til sne. Ligene blev lagt i et hul midt inde i et tæt buskads og ville ikke blive opdaget, før det blev forår, hvis nogensinde. Til den tid ville naturen have tilintetgjort ligene så grundigt, regnede Monza med, at dødsårsagen ikke kunne bestemmes.

Men det var ikke udelukkende af praktiske grunde, at Monza ikke adlød sin chef. For ganske som Don Aprile følte han dybt, at barmhjertighed kun kunne komme fra Gud. Ingen kunne vise barmhjertighed mod mænd, der hyrede sig ud til at myrde andre mennesker. Det var både anmassende og formasteligt at tro, at et menneske kunne tilgive et andet menneske. Den ret påhvilede Gud. At tro, at mennesker kunne tilgive mennesker, var ørkesløs indbildskhed og mangel på respekt. Han ville aldrig selv ønske sig en sådan tilgivelse.

Kapitel 9

Kurt Cilke troede på loven, på de regler, som menneskene har opfundet for at sikre sig en fredelig tilværelse. Han havde altid forsøgt at undgå de kompromiser, som underminerer et retfærdigt samfund, og han kæmpede ubarmhjertigt mod samfundets fjender. Men efter tyve års kamp var hans tro ved at blive en smule tyndslidt.

Kun hans kone levede op til hans forventninger. Politikerne var løgnere, de rige var hæmningsløst magtgriske, de fattige var præget af ryggesløse laster. Dertil kom de fødte svindlere, volds mænd og mordere. Lovens håndhævere var ikke ret meget bedre, men han havde af hele sit hjerte troet, at FBI var det bedste af det bedste.

I det netop forgangne år havde han haft en drøm, som havde plaget ham mere end én gang. I drømmen var han en dreng på tolv år, der skulle bestå en afgørende eksamen, som ville tage hele dagen. Da han gik hjemmefra, havde hans mor tårer i øjnene, og i drømmen forstod han hvorfor. Hvis han ikke bestod den eksamen, ville han aldrig mere gense hende.

I drømmen vidste han, at der nu blev begået så utalligt mange mord, at regeringen, hjulpet af et udvalg af psykiatere, havde udviklet visse mentale undersøgelsestest, som kunne forudsige, hvilke tolvårige der ville blive mordere. De, som dumpede i testen, forsvandt simpelthen. For lægevidenskaben havde bevist, at mordere dræbte, fordi de elskede at gøre det. Og at politiske forbrydelser, oprør, terrorisme, jalousi og tyveri kun var overfladiske vildspor. Altså var det kun nødvendigt at udluge disse genetiske mordere tidligt i deres liv.

I drømmen var han pludselig nået hjem igen efter sin eksamen, og hans mor omfavnede og kyssede ham, og resten af familien havde forberedt en gigantisk fest for ham. I næste nu sad han helt alene på sit værelse og rystede af

angst. For han vidste, at der var sket en fejl. Han burde aldrig have bestået den eksamen, og nu ville han vokse op til en fremtid som morder.

Drømmen havde meldt sig to gange, og han havde ikke omtalt den for sin kone, for han vidste, hvad den betød — eller troede i hvert fald, at han vidste det.

Cilkes samarbejde med Timmona Portella havde nu over seks år på bagen. Det var begyndt, da Portella i et anfald af blindt raseri havde myrdet en af sine underordnede. Cilke havde med det samme set mulighederne og havde aftalt med Portella, at han skulle være stikker mod mafiaen til gengæld for ikke at blive sigtet for mordet. FBI's direktør havde accepteret planen, og resten var historie. Hjulpet af Portella havde Cilke knust New Yorks mafia, men havde været tvunget til at vende det blinde øje mod Portellas operationer inklusive hans kontrol af narkomarkedet.

Men med sin direktørs billigelse havde Cilke nu planlagt at få gjort det af også med Portella, der var fast besluttet på at skaffe sig kontrol over Don Apriles banker for at kunne hvidvaske narkopenge gennem dem. Men Don Aprile havde vist sig stædig. Under et bestemt skæbnesvangert møde havde Portella spurgt Cilke: »Overvåger FBI Don Aprile, når han deltager i sit barnebarns konfirmation?« Cilke forstod omgående meningen, men tøvede, inden han svarede. Så sagde han langsomt: »Der bliver ingen overvågning fra FBI, det garanterer jeg for. Men hvad med New Yorks politi?«

»Er ordnet,« sagde Portella.

Og dermed vidste Cilke, at han ville blive medskyldig i mord. Men fortjente Don Aprile da ikke at blive myrdet? I det meste af sit liv havde han været en totalt hensynsløs forbryder. Nu havde han trukket sig tilbage med en gigantformue, og loven havde på intet tidspunkt kunnet røre ham. Og så var der jo de positive muligheder. Portella ville gå direkte i fælden ved at sætte sig på Don Apriles banker. Og i baggrunden var der naturligvis altid Inzio med sine drømme om at eje sine private atombomber. Cilke vidste, at

med lidt held kunne han gøre kål på dem begge to, hvorefter myndighederne under RICO, lovgivningen mod organiseret kriminalitet, ville kunne snuppe banker til en værdi af en halv snes milliarder dollars, for Don Apriles arvinger ville utvivlsomt sælge bankerne ved at slå en handel af med Portellas hemmelige repræsentanter. Og de ti eller elleve milliarder dollars ville være et fint våben mod den organiserede kriminalitet.

Men Georgette ville foragte ham, så derfor måtte hun aldrig få noget at vide om alt dette. Når alt kom til alt, levede hun i en helt anden verden.

Men nu skulle han igen mødes med Portella — om de myrdede schæferhunde og om hvem, der havde dræbt dem. Timmona Portella var noget så sjældent mellem succesrige italienske mænd som en ungkarl i halvtredserne. Det betød ingenlunde, at han var kvindehader. Hver fredag tilbragte han det meste af natten sammen med en smuk kvinde fra et af de escortbureauer, som hans underordnede stod for. Han krævede, at pigen skulle være ung og ikke for erfaren som escortpige. Køn og med fintformede ansigtstræk. Hun skulle også være munter og positiv, men ikke for smart. Ingen perversiteter ønskedes, Timmona var en gæv gammeldags tyr. Han havde visse små, nærmest onkelagtige særheder, og en af dem var, at pigen skulle have et ganske almindeligt engelsk fornavn som Jane eller Susan. Han kunne også klare en Tiffany eller endog en Merle, men ingen etniske navne. Det skete kun sjældent, at han havde den samme pige to gange.

De små sammenkomster blev altid afholdt i et ret lille hotel i East Side, som tilhørte et af hans firmaer, og hvor han havde indrettet sig i hele den ene af hotellets etager, som bestod af to suiter, der stødte op til hinanden. Den ene af dem havde et fuldt udstyret køkken, for Portella var en talentfuld amatørkok. Underligt nok var hans repertoire

norditaliensk madlavning, skønt begge hans forældre var født på Sicilien, Og han elskede at lave mad.

Nu i aften blev pigen fulgt til hans suite af den officielle ejer af escortbureauet, som blev til en hurtig drink og derefter forsvandt. Portella lavede en souper til to, mens han og pigen samtidig snakkede sammen og gjorde sig bekendt med hinanden. Pigen hed Janet. Portella arbejdede hurtigt og effektivt med sin specialitet, kalv milanese, spaghetti i gruyéresauce, små ristede auberginer og grøn salat med tomater. Desserten var kager fra et berømt fransk bageri i nabolaget.

Han serverede for Janet med en stilfuld elegance, som var i skarp modstrid med hans udseende. Han var en stor behåret mand med et enormt hoved og grov hud og spiste altid i skjorte, slips og jakke. Mens de spiste, udspurgte han Janet om hendes liv med en bekymret interesse, der var uventet hos en så brutal mand. Han nød at høre hendes beretning om alle hendes ulykker, om hvordan hun var blevet udnyttet og forrådt af sin far, sine brødre, sine elskere og de mægtige mænd, der havde presset hende ind på syndens vej med penge og uønskede graviditeter, så hun kunne redde sin fattige familie. Han var forbløffet over alle de skurkestreger, som blev begået af mænd, og var stolt af sin egen godhed mod kvinderne. For han var utroligt rundhåndet mod dem og ikke kun med penge.

Efter maden tog han vinen med sig ind i suitens opholdsstue, hvor han viste Janet seks smykkeæsker med henholdsvis et guldur, en rubinring, diamantørenringe, et jadehalsbånd, et juvelbesat armbånd og en perfekt perlekæde. Han sagde, at hun kunne vælge et af smykkerne som en gave fra ham. Samtlige smykker var et par tusind dollars værd — for pigerne plejede bagefter at få dem vurderet.

For år tilbage havde en af hans bander overmandet en juveltransport, og han havde beholdt udbyttet i stedet for at

sende det til en hæler. Så i virkeligheden kostede de dyre gaver ham ikke en cent.

Mens Janet overvejede, hvilket smykke hun helst ville have, fyldte han badekarret til hende, sørgede for, at vandet fik den helt rigtige temperatur og udstyrede pigen med sin yndlingsparfume og det pudder, som han foretrak. Og først da hun derefter havde sluppet af, gik de i seng sammen til et godt normalt knald som mellem et par gode ægtefæller.

Hvis han var ganske særlig elskovstrængt, beholdt han pigen til klokken fire eller fem om morgenen, men han lagde sig aldrig til at sove, så længe pigen var i suiten. Og den aften sendte han hende bort meget tidligt.

Alt dette gjorde han for sit helbreds skyld. Han vidste, at han havde et hidsigt temperament, som nemt kunne bringe ham i vanskeligheder. De ugentlige seksualudløsninger beroligede ham. Kvinder havde i almindelighed en beroligende virkning på ham, og han fik effektiviteten af sin strategi bekræftet ved hver lørdag at opsøge sin læge, hos hvem han fik at vide, at hans blodtryk nu igen var normalt. Da han fortalte lægen om sine teorier, mumlede manden bare: »Meget interessant.« Portella blev slemt skuffet over ham.

Der var en anden fordel ved selve arrangementet. Portellas livvagter var placeret i et rum i den forreste ende af suiten, men dens bagdør førte til den tilstødende suite, der havde sin indgang fra en anden opgang, og det var i denne anden suite, at Portella holdt de møder, som han ikke ønskede, at selv hans nærmeste rådgivere skulle vide noget om. For det er meget farligt for en mafiachef at mødes privat med en specialagent fra FBI. Han ville omgående blive mistænkt som stikker, og Cilke risikerede, at FBI ville tro, at han lod sig bestikke.

Det var Portella, som gav Cilke numrene på de telefoner, som det betalte sig at aflytte, fortalte ham navnene på de svæklinge, der ville bukke under, når de blev presset, pegede på spor i bandemord og forklarede Cilke, hvordan

ganske bestemte fiduser fungerede. Og det var også Portella, som påtog sig de beskidte job, som FBI ikke selv kunne klare.

I årenes løb havde de udviklet en kode, som de brugte, når et møde mellem dem skulle arrangeres. Cilke havde nøgle til entrédøren i den anden opgang og kunne derfor lukke sig ind uden at blive opdaget af Portellas livvagter. Derefter ville han vente inde i den lille suite. Men denne særlige aften var det Portella, som ventede på Cilke.

Cilke var altid en smule nervøs for disse møder. Han vidste, at end ikke Portella ville vove at gøre en FBI-agent noget, men manden havde et temperament, som grænsede til sindssyge. Cilke var bevæbnet, men for at skjule sin meddelers identitet kunne han ikke medbringe livvagter.

Portella havde et vinglas i hånden, og hans hilsen var et udbrud: »Hvad helvede er der nu galt?« Men han smilede bredt og gav Cilke en halv omfavnelse. Portellas massive mave var skjult i en elegant kinesisk slåbrok over en hvid pyjamas.

Cilke afslog en drink, satte sig på sofaen og sagde roligt: »Da jeg for et par uger siden kom hjem efter dagens arbejde, lå mine to hunde der med deres hjerter skåret ud. Jeg tænkte, at du muligvis havde en idé om, hvem der kan have gjort det.« Samtidig betragtede han Portella meget nøje.

Portellas forbavselse virkede ægte. Han havde siddet i en armstol og røg nu op fra den, og et voldsomt raseri forvred hans ansigt. Det gjorde intet større indtryk på Cilke, der havde rig erfaring for, at de skyldige kunne reagere, som var de det stik modsatte. »Hvis du forsøger at advare mig mod noget, hvorfor siger du det så ikke ligeud?« spurgte Cilke.

Næsten med gråd i stemmen svarede Portella: »Kurt, du kommer her og er bevæbnet. Jeg kunne mærke din skyder. Jeg er ikke bevæbnet. Du kan dræbe mig og bagefter påstå, at jeg modsatte mig at blive arresteret. Jeg stoler på dig. Jeg

har deponeret over en million dollars på din konto på Caymanøerne. Vi er partnere. Hvorfor skulle jeg så bruge et så gammeldags siciliansk trick? En eller anden forsøger at sætte splid mellem os, det må du da kunne indse.«

»Hvem?« spurgte Cilke.

Portella tænkte sig om. »Det kan kun være unge Astorre. Han har fået storhedsvanvid, fordi han én gang slap fra mig. Undersøg ham, og imens sætter jeg en kontrakt på ham.«

Cilke var omsider overbevist. »Okay,« sagde han. »Men så må vi nok være meget forsigtige. Undervurdér ham endelig ikke.«

»Bare rolig,« sagde Portella. »Har du fået noget at spise i aften? Jeg har kalv og spaghetti og salat og en god vin.«

Cilke lo. »Det tror jeg gerne. Men jeg har ingen tid til mad.«

Sandheden var, at han ikke ønskede at bryde brød med en mand, som han meget snart ville sende i fængsel. Astorre var nu tilstrækkelig godt orienteret til at kunne lægge en slagplan. Han var overbevist om, at FBI havde haft en finger med i dét spil, og at Cilke havde ledet operationen. Nu vidste han også, hvem der havde været mellemmand. Han vidste, at det var Timmona Portella, som havde udbudt kontrakten. Men endnu var der et par uløste mysterier. Der var ambassadøren, som via Nicole havde tilbudt at købe bankerne finansieret af udenlandske investorer. Cilke havde tilbudt ham en aftale for, at han til gengæld forrådte Portella ved at lokke ham til noget kriminelt. Begge dele var foruroligende og farlige komplikationer. Han besluttede at rådføre sig med Craxxi i Chicago og tage mr. Pryor med sig til mødet.

Astorre havde allerede bedt mr. Pryor om at komme til Amerika og overtage ledelsen af Don Apriles banker. Mr. Pryor havde accepteret tilbuddet, og det var helt forbløffende så hurtigt, han forvandlede sig fra en engelsk gentleman til en hårdkogt amerikansk koncernchef. Han gik

nu med en blød filthat i stedet for en bowler, havde udskiftet paraplyen med en sammenfoldet avis og ankom sammen med sin kone og to nevøer. Hans kone var nu ikke længere den typiske hjemmegående engelske husmor, men havde anlagt en betydeligt smartere stil næsten helt på højde med seneste mode. De to nevøer var sicilianere, som talte perfekt engelsk og havde universitetsgrader i regnskabsvæsen. Begge var ivrige jægere og havde deres jagtudstyr i bagagerummet på en limousine, som en af dem kørte. I virkeligheden var de mr. Pryors livvagter.

Hele familien slog sig ned i en byejendom i Upper West Side og lod den beskytte af et privat sikkerhedsbureau. Nicole, som havde modsat sig udnævnelsen, blev hurtigt overvundet af mr. Pryors charme, navnlig da han havde fortalt hende, at de langt ude var i familie med hinanden. Utvivlsomt havde mr. Pryor en onkelagtig charme, som kvinder faldt for. Endog Rosie havde beundret ham. Og det var ganske tydeligt, at han var den rette chef for bankkoncernen — selv Nicole var imponeret over hans kendskab til international bankvirksomhed. Blot ved at handle med valutaer havde han øget den samlede profit mærkbart. Og Astorre vidste, at han havde stået Don Aprile meget nær. Faktisk var det mr. Pryor, der havde overtalt Don Aprile til at erhverve bankerne og danne en sammenslutning som han, mr. Pryor, ledede med banker i England og Italien. Mr. Pryor havde redegjort for sit forhold til Don Aprile.

»Jeg sagde til din onkel,« fortalte mr. Pryor, »at der kan tjenes langt mere i bankerne end i den type forretninger, som han beskæftigede sig med, og med langt mindre risiko. Hans foretagender var gammeldags og forbi. Regeringerne er blevet for stærke og sætter stadig hårdere ind mod vores folk. Det er på tide at stå af. Banker er porten til de store gevinster, hvis man har den nødvendige erfaring, det rigtige personel og politiske kontakter. Uden at prale kan jeg påstå, at jeg har købt de italienske politikere, hvorefter alle er

blevet rige, og ingen kommer til skade eller ender i fængsel. Jeg kunne påtage mig et professorat i, hvordan man bliver rig uden at bryde loven og uden vold. Man skal bare sørge for, at politikerne vedtager de helt rigtige love. Når alt kommer til alt er uddannelse nøglen til de højere civilisationer.«

Mr. Pryor var spøgeful, men til en vis grad mente han det alligevel alvorligt. Astorre følte sig i dyb samklang med ham og havde ubetinget tillid til ham. Don Craxxi og mr. Pryor var mænd, som han trygt kunne stole på. Ikke blot på venskabsbasis.. De tjente samtidig begge to formuer på Don Apriles banker.

Da Astorre og mr. Pryor ankom til Don Craxxis hjem i Chicago, så Astorre til sin forbløffelse Pryor og Craxxi omfavne hinanden varmt. Det var tydeligt, at de kendte hinanden.

Craxxi serverede et måltid bestående af frugt og ost og sludrede med mr. Pryor, mens de spiste. Intenst interesseret hørte Astorre på dem. Han elskede at høre gamle mænd fortælle historier. Craxxi og mr. Pryor var enige om, at de gamle forretningsmetoder havde været utroligt farlige. »Alle havde for højt blodtryk, alle havde problemer med hjertet,« sagde Craxxi. »Det var en skrækkelig levevis. Og de nye har ingen æresbegreber. Det er kun godt at se dem blive tværet ud.«

»Men vi måtte jo alle sammen begynde et sted,« sagde mr. Pryor. »Og se så på os nu.«

Den snak fik Astorre til at tøve med at komme til sagen. Hvad helvede troede de to gamle fyre, at de sad der for? Astorres ansigtsudtryk fik mr. Pryor til at småle. »Bare rolig, endnu er vi to gamle ikke helt blevet helgener. Og det er vores interesser, som står på spil. Så sig os, hvad du har brug for. Vi er klar til at gøre noget ved tingene.«

»Jeg beder om jeres råd, ikke om en operativ indsats,« sagde Astorre. »Den er mit job.«

Craxxi sagde: »Hvis det udelukkende er for hævnens skyld, vil jeg råde dig til at vende tilbage til sangen. Men jeg ved jo, som jeg håber, at du også ved, at det drejer sig om at beskytte din familie mod diverse farer.«

»Begge dele,« sagde Astorre. »Hver af de to grunde er nok i sig selv. Men min onkel lod mig uddanne og optræne til netop den nuværende situation, og jeg kan umuligt svigte ham.«

»Udmærket,« sagde mr. Pryor. »Men vær klar over én ting: Det, som du er ved at gøre nu, er medfødt for dig, så pas på de risici, som venter dig. Lad dig ikke rive med.«

»Hvad kan jeg gøre?« spurgte Don Craxxi venligt.

»Du havde ret om brødrene Sturzo,« sagde Astorre. »De tilstod, at det var dem, der skød, og de fortalte mig, at mellemmanden var en mand, der hedder John Heskow, som jeg aldrig før har hørt om. Så nu må jeg tage fat på ham.«

»Og de to Sturzoer?« spurgte Craxxi.

»De er ude af billedet.«

Et langt øjeblik var de to ældre mænd tavse. Så sagde Craxxi: »Heskow kender jeg. Han har været professionel mellemmand de sidste tyve år. Der er vilde rygter om, at han organiserede en stribe politiske lejemord, men dem tror jeg ikke på. Og den taktik, som du anvendte på Sturzoerne, hvad den end så gik ud på, duer ikke mod Heskow. Han er en særdeles dygtig forhandler og vil med det samme forstå, at han skal forhandle sig fra døden. Han vil være klar over, at du er ude efter informationer, som kun han kan give dig.«

»Han har en søn, som han tilbeder,« sagde Astorre. »Han er basketballspiller, og han er alt for Heskow.«

»Det er et gammelt kort, som han uvægerligt vil stikke,« sagde mr. Pryor, »ved at tilbageholde informationer, som er afgørende, og give dig andre, som ikke er det. Du er nødt til at forstå Heskow. Hele sit liv har han handlet med død. Find på en anden metode.«

»Der er meget, som jeg skal have opklaret, inden jeg går videre,« sagde Astorre. »Hvem stod bag drabet og, vigtigst

af alt, hvorfor? Her er min mening om det. Det må være bankerne, som er motivet. En eller anden har brug for dem.«

»Det ved Heskow sandsynligvis noget om,« sagde Craxxi.

»Det bekymrer mig også,« sagde Astorre, »at konfirmationen hverken blev overvåget af politiet eller af FBI. Kan jeg tro, at både politiet og FBI havde en forhåndsviden om attentatet? Er det tænkeligt?«

»I høj grad,« sagde Don Craxxi. »Og i så fald må du være ekstra forsigtig. Navnlig med Heskow.«

»Astorre, dit primære mål er at redde bankerne og beskytte Don Apriles børn.

Hævn er et mindre betydningsfuld mål og kan opgives,« sagde Pryor køligt.

»Det ved jeg ikke rigtigt,« sagde Astorre i et intetsigende tonefald. »Det må jeg tænke over.« Han så på de to andre mænd med sit ærligste smil. »Vi får se, hvordan det udvikler sig.«

Ikke et øjeblik troede de to mænd på det, han sagde. I løbet af deres liv havde de kendt og nøje bemærket sig unge fyre som Astorre. De opfattede ham som en afspejling af de tidlige dages store mafialedere, mænd med en status, som de aldrig selv havde opnået på grund af mangel på den karisma og viljestyrke, som kun de allerstørste havde, de højt respekterede mænd, der havde dommeret hele provinser, havde udfordret statens love og havde sejret i kampen. Hos Astorre så de samme vilje, charme og koncentration, om end han ikke selv var klar over det. Selv hans naragtigheder, hans sang og ridning, var svagheder, som ikke påvirkede hans forudbestemte skæbne. De var kun ungdommeligt sjov, som viste hans gode hjerte.

Han fortalte dem om Marriano Rubio, generalkonsulen, og om Inzio Tulippas forsøg på at købe bankerne og også om Cilke, der prøvede på at overtale ham til at lokke Portella i en fælde. De to gamle mænd hørte omhyggeligt efter.

»Send dem til mig næste gang,« sagde mr. Pryor. »Så vidt jeg ved, er Rubio finanschef for verdenshandlen med narkotika.«

»Jeg sælger ikke,« sagde Astorre. »Don Aprile forbød mig at gøre det.«

»Naturligvis,« sagde Craxxi. »De er fremtiden og kan blive din beskyttelse.« Han tav et øjeblik og fortsatte derefter: »Lad mig fortælle dig en lille historie. Inden jeg trak mig tilbage, samarbejdede jeg med en helt regulær forretningsmand, en et hundrede procent hæderlig samfundsstøtte. Han inviterede mig til frokost på sit kontor — i sin private spisestue dér. Bagefter viste han mig rundt, så jeg så de enorme lokaler med tusinder af computerrum, der var bemandede med unge mænd og kvinder.

Han sagde: 'De rum tjener hvert år en milliard dollars til mig. Der er små tre hundrede millioner mennesker her i landet, og vi gør vores bedste for at få dem til at købe vores produkter. Vi planlægger særlige lotterier, udsætter priser, lover bonuser og alt muligt andet, alt sammen for at få dem til at bruge deres penge hos os. Og ved du, hvad det helt afgørende er? Det er strengt nødvendigt for os at have banker, som vil give disse tre hundrede millioner mennesker en kredit, så de kan bruge penge, som de ikke har.' Bankerne er spillets fundament, så man skal have banker på sin side.«

»Netop,« sagde mr. Pryor. »Og begge parter får fordel af det. Selv om renterne er høje, så ansporer gælden folk og får dem til at arbejde mere.«

Astorre lo. »Det glæder mig, at det er smart at beholde bankerne. Men det er ikke det afgørende. Don Aprile sagde til mig, at jeg ikke måtte sælge, altså gør jeg det ikke. Det bliver ikke anderledes, fordi de dræbte ham.«

»Men du kan ikke tillade dig at gøre ham Cilke noget,« sagde Craxxi meget fast. »Regeringen er for stærk til en så

kraftig reaktion. Men jeg er enig i, at han er en fare af en slags. Du må være meget forsigtig.«

»Dit næste skridt er Heskow,« sagde Pryor. »Hans betydning er afgørende, men også her skal du være forsigtig. Husk, at du når som helst kan regne med hjælp fra Don Craxxi, og jeg har også mine ressourcer. Og vi er begge to også interesseret i de banker — for ikke at nævne vores kærlighed til Don Aprile — fred være med ham.«

»Okay,« sagde Astorre. »Vi mødes igen, efter at jeg har talt med Heskow.«

Astorre var fuldt ud klar over sin farlige stilling. Han vidste, at hans succeser kun var små, trods henrettelsen af lejemorderne. De var kun en tråd, som han havde trukket ud af mysteriet omkring mordet på Don Aprile. Men han stolede på den ufejlbarlige paranoia, som var hamret ind i ham under hans mange års træning midt i de utallige sicilianske forræderier. Og nu måtte han være ekstra forsigtig. Heskow så ud som et let mål, men netop dét kunne gøre ham til en dødsfælde.

En ting forbavsede ham. Han havde troet, at han havde været lykkelig som en lille forretningsmand og amatørsanger, men nu mærkede han en opløftelse, som var helt ny for ham, en fornemmelse af, at nu var han omsider vendt tilbage til den verden, hvor han hørte til. Samt at han havde en mission, nemlig at hævne Don Aprile, som han havde elsket, og beskytte hans børn. Nu gjaldt det simpelthen om at knække modstandernes vilje. Aldo Monza havde taget ti gode mænd med sig til Amerika fra sin landsby på Sicilien. Efter Astorres instruks havde han sikret deres familier på livstid, hvad der så end måtte ske med dem.

»Regn aldrig med taknemmelighed for det, som du har gjort for nogen,« havde Don Aprile lært ham. »Du skal gøre dem taknemmelige for det, som du vil gøre for dem i fremtiden.« Bankerne var fremtiden for Don Apriles familie

og for Astorre og hans stadig voksende hær. De var en fremtid, der var en kamp værd uanset dens omkostninger.

Don Craxxi havde forsynet ham med seks mand til, som han ubetinget garanterede for. Og Astorre havde forvandlet sit hus til et fort med mændene og det nyeste og mest effektive sikkerhedsapparat. Han sørgede også for et sikkert hus til sig selv, hvis myndighederne af en eller anden grund ville forsøge at arrestere ham.

Han brugte ingen livvagter tæt på sig. I stedet stoledes han på sin hurtighed og sendte spejdere forud for at rekognoscere.

Foreløbig kunne Heskow vente lidt, mens han funderede over Cilkes ry som en hæderlig mand, hvad selv Don Aprile havde anset ham for at være.

»Der er hæderlige og ærlige mænd, der bruger hele deres liv på at forberede et enkelt kolossalt forræderi,« havde Pryor sagt til ham. Men trods alt det var Astorre fortrøstningsfuld. Det eneste, som krævedes af ham, var, at han holdt sig i live, indtil han havde samlet hele puslespillet.

Hans virkelige prøve ville komme fra mænd som Heskow, Portella, Tulippa og Cilke. Og han ville være nødt til igen at få blodige hænder.

Det tog Astorre en måned at finde helt præcist ud af, hvordan han skulle håndtere Heskow. Manden ville blive en formidabel modstander, han var fuld af tricks, nem at dræbe, men svær at klemme oplysninger ud af. Han besluttede ikke at fortælle Heskow, at han vidste, at Heskow havde kørt attentatvognen. Det kunne muligvis skræmme ham for meget.

Imens skaffede han sig de nødvendige oplysninger om Heskows daglige vaner. Han var tilsyneladende en mådeholden mand, hvis hovedinteresse var at dyrke blomster og sælge dem engros til blomsterhandlerne og undertiden endog personligt ved et vejstade i The Hamptons. Hans eneste fornøjelse var at overvære de basketballkampe, som hans søns team deltog i, og han

fulgte Villanova Universitys kampe med trofast hengivenhed.

En lørdag aften skulle Heskow til Villanova-Temple matchen i Madison Square Garden i New York. Inden han forlod sit hus, lukkede han det med sit yderst avancerede alarmsystem. Han var altid meget omhyggelig med alle hverdagens detaljer og altid stensikker på, at han havde truffet de nødvendige foranstaltninger mod alt tænkeligt. Og det var netop den selvtillid, som Astorre ønskede at knuse straks fra det første øjeblik.

John Heskow kørte ind til byen og spiste middag alene på en kinesisk restaurant

lige ved The Garden. Han spiste altid kinesisk, når han gik ud, for kinesiske retter var den eneste slags mad, som han ikke kunne lave bedre selv derhjemme. Han holdt af sølvlågene over hver ret, som om der ventede en frydefuld overraskelse under dem. Han kunne lide kineserne. De passede sig selv og forstyrrede ham hverken med utidig småsnak eller med servil familiaritet. Og der havde aldrig nogensinde været den mindste fejl i deres regninger, som han altid eftergik omhyggeligt, fordi han altid bestilte mange forskellige retter.

I aften fik den hele armen. Han holdt ganske særligt meget af Pekingand og krebs i kantonesisk hummersauce. Så var der de særlige ristede hvide ris plus naturligvis et par små forårssruller og krydrede spareribs. Han sluttede med grøn te, en ret, som man skulle vænne sig til at synes om, men ved at bestille netop den, viste han højt og tydeligt, at han var en ægte kender af Østens madlavning.

Da han ankom til The Garden, var der kun halvfuldt, skønt Temple havde et team med høj status. Heskow satte sig på sin gode plads, som hans søn havde skaffet ham, hvor han var nær ved gulvets midte. Arrangementet gjorde ham igen stolt af drengen.

Selve spillet var ikke særlig spændende. Temple knuste Villanova, men Jocko var spillets topscorer. Bagefter gik

Heskow hen i omklædningsrummet.

Hans søn modtog ham med et knus. »Hej, farmand, glæder mig, at du kunne komme. Hvad med at gå ud og få en mundfuld mad sammen med os?«

Invitationen gjorde Heskow utroligt lykkelig. Hans søn var en sand gentleman. Naturligvis ville knægtene ikke have en gamling som ham på slæbetov på deres tur i byen. De ville drikke, more sig og måske score.

»Mange tak,« sagde Heskow. »Men jeg har allerede spist, og der er en lang køretur hjem. Du spillede flot nu i aften. Jeg er stolt af dig. Og gå I så ud og mor jer.« Han gav sin søn et farvelkys, mens han undrede sig over, at han havde været så heldig. Nå ja, hans søn havde haft en god mor, skønt hun havde været en elendig hustru.

Heskow var kun én time om køreturen hjem til Brightwaters, for på det tidspunkt var der ingen større trafik. Han var træt, da han nåede hjem, men inden han gik ind, ville han lige kontrollere temperaturen og luftfugtigheden i drivhuset.

Månen skinnede ned gennem glastruderne og gav blomsterne en vild mareridtsagtig skønhed, de røde blev næsten sorte, og de hvide fik en spøgelsesagtig fordampningsglorie. Han elskede at se på sine blomster, navnlig lige inden han gik i seng.

Han gik hen til sit hus ad den grusbelagte sti og låste døren op, hvorefter han hurtigt tastede de tal på panelet, som forhindrede, at alarmen gik af. Derefter gik han ind i sin opholdsstue.

Hans hjerte gav et gigantisk hop. To mænd stod derinde, og han genkendte Astorre. Han vidste tilstrækkeligt om døden til omgående at kunne identificere den. De to var dens budbringere.

Men han reagerede med den perfekte forsvarsmekanisme. »Hvordan helvede slap I to bisser herind, og hvad fanden vil I?«

»Nu ingen panik,« sagde Astorre, præsenterede sig og tilføjede, at han var afdøde Don Apriles nevø.

Heskow tvang sig til at være rolig. Han havde før været i slemme klemmer, og efter det første sprøjt adrenalin havde han altid været Okay. Han satte sig på sofaen, lagde sin hånd på armlænet, hvori der var en skjult pistol.

Astorre smilede, som om han morede sig, og det irriterede Heskow, som havde villet vente til det rette øjeblik. Nu åbnede han hurtigt armlænet og ville tage pistolen. Men det hule armlæn var tomt.

Netop i det øjeblik kørte tre biler ind ad indkørslen, og skæret fra forlygterne lyste ind i stuen. To mænd til kom ind i huset.

»Jeg undervurderede dig ikke, John,« sagde Astorre elskværdigt. »Vi undersøgte dit hus. Vi fandt pistolen i kaffekanden, den, som var tapet fast under din seng, den i den falske brevboks og den bag cisternen i badeværelset. Var der flere?«

Heskow svarede ikke. Nu hamrede hans hjerte igen, og han kunne mærke det i sin strube.

»Hvad helvede er det, du dyrker derude?« spurgte Astorre og lo. »Diamanter, hamp, coke eller hvad? Jeg troede, at du aldrig var kommet herind. Og er det ikke en gevaldig ildkraft for en, der dyrker azaleaer?«

»Spring vittighederne over,« sagde Heskow stilfærdigt.

Astorre satte sig i stolen over for Heskow og smed to tegnebøger — begge Gucci, en af gyldenlæder, en brun — på sofabordet mellem dem. »Kig,« sagde han.

Heskow tog tegnebøgerne og åbnede dem. Det første, han så, var Sturzobrødrenes kørekort med deres laminerede fotografier. Galden i hans hals var nær ved at få ham til at kaste op.

»De røbede dig,« sagde Astorre. »Du var mellemmanden på drabet på Don Aprile. De sagde også, at du garanterede dem, at hverken New Yorks politi eller FBI overvågede konfirmationen.«

Heskow analyserede lynhurtigt situationen. Foreløbig havde de ikke dræbt ham, men begge de to Sturzoer var tydeligvis døde. Han mærkede et svagt stik over forræderiet. Men tilsyneladende vidste Astorre ikke, at det var ham, der havde kørt bilen. Der var stadig mulighed for en forhandling, den betydningsfuldeste i hele hans liv.

Han trak på skuldrene. »Jeg aner ikke, hvad du hentyder til.«

Aldo Monza havde været en opmærksom tilhører og havde holdt omhyggeligt øje med Heskow. Nu gik han ud i køkkenet og kom tilbage igen med to kopper sort kaffe og rakte den ene til Astorre, den anden til Heskow, mens han sagde: »Du har endda italiensk kaffe — fint.« Heskow sendte ham et hånligt blik.

Astorre drak sin kaffe, hvorefter han langsomt og meget tydeligt sagde til Heskow: »Jeg hører, at du er en meget intelligent mand, og det er den eneste grund til, at du endnu ikke er død. Hør så på mig og tænk dig rigtig godt om. Jeg er Don Apriles oprykker. Jeg har alle de ressourcer, der var hans, inden han døde. Du kendte ham, du ved, hvad det betyder. Du ville aldrig have turdet være mellemmand i det hit, hvis han ikke havde trukket sig tilbage. Korrekt?«

Heskow svarede ikke, men nøjedes med at betragte Astorre intenst i et forsøg på at vurdere ham.

»Sturzoerne er døde,« fortsatte Astorre. »Du kan slutte dig til dem. Men jeg har et forslag, og nu skal du være meget vågen. I de næste tredive minutter skal du overbevise mig om, at du er på min side og vil handle som mm agent. Hvis det ikke lykkes dig, bliver du begravet under dine egne blomsterbede. Og lad mig så fortælle dig den bedre nyhed. Jeg vil på intet tidspunkt involvere din søn i denne sag. Den slags gør jeg ikke, og desuden vil det gøre dig til mm fjende, så du konstant er parat til at forråde mig. Men du må forstå, at det er mig, der holder din søn i live. Mine fjender ønsker at dræbe mig. Hvis det lykkes for dem,

vil mine venner ikke skåne din søn. Altså afhænger hans skæbne af mm.«

»Hvad kræver du af mig?« spurgte Heskow.

»Informationer,« sagde Astorre. »Så åbn munden. Hvis jeg bliver tilfreds, har vi en aftale. Hvis ikke, er du død. Så dit problem lige nu er at bevare livet i aften. Begynd så.«

I mindst fem minutter sagde Heskow ikke et ord. Først forsøgte han at evaluere Astorre — en nydelig fyr, hverken brutal eller terroristisk. Men de to Sturzoer var døde. Astorre og hans mænd var brudt ind i hans hus og havde fundet pistolerne.

Det mest ildevarslende var, at Astorre havde ventet på, at han skulle forsøge at hive pistolen i armlænet op. Altså var dette ikke et bluff, i hvert fald ikke et bluff, som han kunne gennemskue. Omsider drak han sin kaffe og tog sin beslutning, men med reservationer.

»Jeg holder mig til dig,« sagde han til Astorre. »Jeg må stole på, at du gør det rigtige. Manden, som hyrede mig til at være mellemmand i det hit, er Timmona Portella. Jeg købte New Yorks politi, så de undlod en overvågning. Jeg var mellemmand for Timmona og gav chefen for New Yorks kriminalpoliti, Di Benedetto, halvtreds af de helt store, og hans næstkommanderende, Aspinella Washington, femogtyve. Garantien for FBI fik jeg fra Portella. Jeg insisterede på et bevis for, at han kunne overholde den garanti, og han fortalte mig, at han havde Cilke, chefen for FBI's afdeling i New York, i sin lomme. Det var Cilke, som gav sit okay til det hit på Don Aprile.«

»Det var altså ikke første gang, at du arbejdede for Portella?«

»Slet ikke,« sagde Heskow. »Han styrer narkoen i New York og har derfor mange hits til mig. Men ellers ikke i Apriles størrelsesorden. Jeg forstod ikke sammenhængen. Sådan var det.«

»Godt,« sagde Astorre, hvis ansigt nu var meget alvorligt. »Nu beder jeg dig om at passe godt på. For din egen skyld.

Er der mere, du kan fortælle mig?»

Og pludselig vidste Heskow, at han kun var sekunder fra døden. At det ikke var lykkedes ham at overbevise Astorre. Han forsøgte at smile. »En ting til,« sagde han meget langsomt. »Netop nu har jeg en kontrakt med Portella. På dig. Jeg skal betale de to strissere en halv million for at knalde dig. De kommer for at arrestere dig, du gør modstand, og så skyder de dig.«

Det virkede, som om oplysningen forvirrede Astorre en smule. »Hvorfor så kompliceret og dyrt?« spurgte han. »Hvorfor ikke hyre en almindelig lejemorder?«

Heskow rystede på hovedet. »De vurderer dig højere end som så. Og efter Don Aprile ville et normalt hit tiltrække sig for stor opmærksomhed, fordi du er hans nevø. Medierne ville løbe løbsk. På den anden måde er der den nødvendige kamuflage.«

»Har du allerede betalt dem?« spurgte Astorre.

»Nej, vi skal mødes,« svarede Heskow.

»Okay,« sagde Astorre. »Få arrangeret det møde på et roligt sted og oplys mig om alle detaljer inden mødet. Og én ting til: Efter mødet skal du ikke forlade stedet sammen med dem.«

»Shit,« udbrød Heskow. »Er dét meningen? Så bliver det hedt, utrolig hedt.«

Astorre lænede sig tilbage i stolen. »Det tager vi med,« sagde han, rejste sig og markerede et venskabsknus. »Husk nu,« sagde han, »at vi to holder hinanden i live.«

»Kan jeg tage nogle af pengene selv?« spurgte Heskow.

Astorre lo. »Nej. Det er netop det fine ved det. Hvordan vil de to strissere forklare den halve million, som bliver fundet på dem?«

»Bare tyve,« sagde Heskow.

»Okay,« sagde Astorre godmodigt. »Men så heller ikke mere. Som et lille plaster på såret.«

Nu var det vigtigt for Astorre igen at mødes med Don Craxxi og mr. Pryor for at få deres råd om den operationsplan, som

han skulle gennemføre.

Men omstændighederne havde ændret sig. Mr. Pryor insisterede på at tage sine to nevøer med til Chicago som sine livvagter. Og da de ankom til Don Craxxis beskedne ejendom, var den blevet forvandlet til et fort. Indkørslen til huset var blokeret med små grønne hytter bemandede med unge mænd, der så endog meget hårdkogte ud. En kommunikationsbil holdt i haven. Og hele tre unge mænd passede døren, tog telefonen og kontrollerede de besøgendes identitet.

Mr. Pryors nevøer, Ence og Roberto, var slanke og atletiske og eksperter i skydevåben. De forguede deres onkel, havde hørt om Astorres tid på Sicilien, behandlede ham med den yderste respekt og gjorde uden videre alle tænkelige småtjenester for ham, bar hans bagage, skænkede vinen for ham ved måltiderne, betalte drikkepenge for ham, åbnede døre og demonstrerede dermed tydeligt, at de betragtede ham som en stor mand. Astorre forsøgte godmodigt at afspænde dem lidt, men de tillod sig ingen familiariteter.

Mændene, der bevogtede Don Craxxi, var ikke nær så omgængelige. De var ganske høflige, men stive, stabile mænd i halvtredserne, der havde hele deres opmærksomhed rettet mod deres job. Alle var bevæbnede.

Da Don Craxxi, mr. Pryor og Astorre den aften havde spist og sluttede måltidet af med frugt, sagde Astorre til Craxxi: »Hvorfor al den sikkerhed?«

»For alle tilfældes skyld,« svarede hans vært roligt. »Jeg har hørt nogle foruroligende nyheder. En af mine gamle fjender, Inzio Tulippa, er netop ankommet til Amerika. Han er frygteligt ubehersket og grisk, altså er det bedst at være forberedt på alt. Han skal mødes med vores Timmona Portella. De vil drive deres narkofortjenester i vejret og udrydde deres fjender, så det er smart at være på vagt. Og hvad er så dit problem, min kære Astorre?«

Astorre redegjorde for de informationer, som han havde samlet, og fortalte dem om sin omvendelse af Heskow. Endvidere fortalte han dem om Portella, Cilke og de to fra New Yorks politi.

»Nu går jeg i aktion,« sagde han. »Jeg får brug for en sprængstofkyndig og mindst ti gode mænd til. Jeg ved, at I to kan forsyne mig med dem, og at I om nødvendigt kan trække på Don Apriles gamle venner.« Han skrællede meget pertentligt den grønne pære, som han sad med. »I er klar over, hvor farligt det kan blive, så I gør måske bedst i ikke at involvere jer alt for langt.«

»Vrøvl,« sagde mr. Pryor utålmodigt. »Vi skylder Don Aprile alt. Selvfølgelig vil vi være med. Men husk, det er ikke en hævnaktion. Altså kan du ikke ramme Cilke. Så vil myndighederne gøre livet for hårdt for os.«

»Men det er nødvendigt at få manden neutraliseret,« sagde Don Craxxi. »Ellers bliver han ved med at være en fare. Overvej at sælge bankerne, så bliver alle glade.«

»Alle undtagen jeg og Don Apriles tre børn,« sagde Astorre.

»Det må naturligvis også tages i betragtning,« sagde mr. Pryor. »Både jeg og Don Craxxi er villige til at slippe vores andele i bankerne, skønt jeg ved, at de vil blive en gigantformue værd. Men en fredelig tilværelse er også noget værd.«

»Jeg sælger ikke bankerne,« sagde Astorre. »De myrdede min onkel og skal betale prisen for det, og de skal ikke opnå deres hensigt med det. Og jeg kan ikke leve livet på andres nåde. Det lærte Don Aprile mig.«

Til sin overraskelse så Astorre en tydelig lettelse i de to ældre herrers ansigter. Begge forsøgte at skjule et lille smil. Det gik op for ham, at de to gamle og mægtige mænd havde respekt for ham, og at de så ham som det, de aldrig selv kunne blive.

Craxxi sagde: »Vi kender vores pligt mod Don Aprile, fred være med ham. Og vi kender også vores pligt mod dig.

Alligevel en advarsel: Hvis du spænder buen for højt, og der sker dig noget, så vil vi blive tvunget til at sælge bankerne.«

»Ja,« bekræftede mr. Pryor. »Så vær forsigtig.«

Astorre lo. »I skal ikke være bekymrede. Hvis det går galt for mig, bliver der ingen tilbage.«

De spiste deres æbler og pærer, og Don Craxxi så ud til at være fordybet i sine tanker. Omsider sagde han: »Tulippa er topmanden i verdenshandlen med narko. Portella er hans amerikanske partner. De skal bruge bankerne til hvidvask af deres narkopenge.«

»Hvordan passer så Cilke ind i det billede?« spurgte Astorre.

»Det ved jeg ikke,« sagde Craxxi. »Men du kan alligevel ikke røre ham.«

»Det vil føre til en katastrofe,« sagde mr. Pryor.

»Jeg skal nok huske det,« sagde Astorre.

Men hvad kunne han så gøre, hvis Cilke virkelig var skyldig?

Kriminalassistent Aspinella Washington sørgede omhyggeligt for, at hendes otte år gamle datter fik en solid aftensmad, læste sin lektier og bad aftenbøn, inden hun lagde hende i seng. Hun elskede sit barn og havde for længst sparket hendes far ud. Babysitteren, en uniformeret strissers teenagedatter, kom præcis klokken otte om aftenen. Aspinella gav hende nøje besked om de piller, som datteren skulle have, og tilføjede, at hun ville være hjemme igen inden midnat.

Lidt efter blev der ringet på nede fra gadedøren, og Aspinella løb ned ad trappen og ud på gaden. Hun brugte aldrig elevatoren. Paul Di Benedetto ventede i sin umærkede brune Chevrolet. Hun satte sig ind og spændte omhyggeligt sit sikkerhedsbælte. Paul var en elendig bilist.

Di Benedetto røg på en lang cigar, og Aspinella rullede sit vindue ned. »Det er en køretur på rundt regnet en time,« sagde han. »Vi må lige tænke over det.« Han vidste, at de begge to var ved at tage et meget stort skridt. Det var én

ting at lade sig bestikke og at modtage narkopenge, men noget ganske andet at begå et hit — et lejemord.

»Hvad skal vi tænke over?« spurgte Aspinella. »Vi får en halv million for at likvidere en fyr, der for længst burde sidde på dødsgangen. Ved du, hvad jeg kan gøre med en kvart million?«

»Nej,« svarede Di Benedetto. »Men jeg ved, hvad jeg kan. Købe en super ejerlejlighed i Miami, når jeg går på pension. Men husk, at vi bliver nødt til at leve med det.«

»Med narkopengene har vi for længst passeret grænsen,« sagde Aspinella. »De kan rende mig i røven alle sammen.«

»Enig,« sagde Di Benedetto. »Lad os nu bare sikre os, at denne Heskow har pengene nu og ikke bare vil snøre os.«

»Han har altid været til at stole på,« sagde Aspinella. »Han er min julemand. Og hvis han ikke har gavesækken med, bliver han en død julemand.«

Di Benedetto lo. »Du er lige min pige. Har du holdt øje med denne Astorre, så vi omgående kan slippe af med ham?«

»Ja. Jeg har ladet ham overvåge. Jeg ved lige præcis, hvor han skal hentes — i sit makaronipakhus. Han arbejder som regel til sent om aftenen.«

»Og du har en ekstra pistol med, som vi kan plante på ham?«

»Jep,« bekræftede Aspinella. »Det har jeg altid. Man ved aldrig, hvornår man får brug for en.«

I ti minutter kørte de i tavshed, hvorefter Di Benedetto demonstrativt rolig og udtryksløs sagde: »Hvem af os er den, der skyder?«

Aspinella så muntert på ham. »Paul,« sagde hun. »Du har siddet bag skrivebordet de sidste ti år. Du har set mere tomatsoase end blod. Jeg skyder.« Hun kunne se hans lettelse. Mænd — de var ingen skide nytte til.

Igen blev de tavse begge to, mens de tænkte over, hvad det var, der havde bragt dem til det punkt på deres livsbane, hvor de stod nu. Di Benedetto havde søgt ind ved

politiet som ung mand for over tredive år siden. Hans korruption var foregået gradvis, men uundgåeligt. Han var begyndt med storhedsillusioner — om at han ville blive æret og beundret som den, der satte sit liv på spil for at beskytte andre. Men årene sled den fornemmelse væk. Først var der de små bestikkelser — fra gadesælgere og mindre butikker. Så en falsk vidneforklaring for at få en fyr frikendt. Derfra virkede det kun som et lille skridt at modtage penge fra de store narkohandlere og til sidst fra Heskow, som, vidste de godt, var agent for Timmona Portella, den største af de mafiachefer, som var tilbage i New York.

Naturligvis var der altid en god undskyldning. Man kan altid retfærdiggøre sig selv. Han så de højere politiofficerer blive rige af narkopenge, og strisserne i bunden var endnu mere korrupte. Og han havde jo tre børn, der skulle på college. Men det mest afgørende var alligevel utaknemmeligheden fra dem, som han beskyttede. Borgerrettighedsgrupper råbte op om politibrutalitet, hvis man gav en sort voldsmand bare et enkelt dask. Medierne bagtalte politiet, så snart de fik bare den mindste chance for det. Borgere sagsøgte strissere. Strissere blev fyret efter mange års tjeneste uden pension, måske blev de endda sat bag tremmerne. Han var selv engang ved at blive sigtet for uretmæssig forfølgelse af sorte kriminelle, men han vidste med sig selv, at han absolut ikke var racist. Var det hans fejl, at størsteparten af New Yorks forbrydere faktisk var sorte? Hvad var meningen — skulle man ligefrem opfordre dem til at stjæle? Han havde forfremmet sorte strissere. Han havde været Aspinellas læremester og havde netop forfremmet hende, fordi hun terroriserede de samme sorte forbrydere. Og det var umuligt at beskylde hende for racisme. Sagt i en nøddeskal sked samfundet på de strissere, der beskyttede det. Naturligvis medmindre de blev dræbt i tjenesten. Så blev der for alvor hældt vand ud af ørerne. Alt det sagde klart og tydeligt, at det ikke betalte sig at være en ærlig strisser. Og alligevel havde han aldrig

troet, at det ville gøre ham til morder. Men han var jo urørlig. Det var ingen risiko. Det var en helvedes masse penge, og ofret var en morder. Men alligevel

Også Aspinella spekulerede over, hvordan hun var havnet i den situation.

Guderne skulle vide, at hun havde bekæmpet den kriminelle underverden med en lidenskab og en ubarmhjertighed, som havde gjort hende til en af New Yorks legender. Naturligvis havde hun taget mod bestikkelse og havde aflagt falske vidneforklaringer. Hun var først begyndt sent, nemlig da Di Benedetto havde overtalt hende til at modtage narkopenge. Han havde i årevis været hendes læremester og et par måneder også hendes elsker — ikke så dårlig endda, men alligevel en kluntet bjørn, der brugte sex som sovemiddel.

Men hendes fordærv var faktisk begyndt den første dag, efter at hun var blevet forfremmet til kriminalassistent. I stationens opholdsstue havde en storsnudet hvid strisser ved navn Gangee godmodigt drillet hende: »Hej, Aspinella,« sagde han. »Med din kusse og mine muskler kan vi gøre det af med al kriminalitet i hele verden.« De andre strissere, også nogle sorte, lo.

Aspinella betragtede ham koldt og sagde: »Du bliver aldrig min makker. En mand, som fornærmer en kvinde, er en småpikket kujon.«

Gangee forsøgte at fastholde ordvekslingen på et venskabeligt plan. »Min lille pik kan fylde din kusse, når som helst du får lyst til at prøve. Jeg trænger til en skiftedag.«

Igen stirrede Aspinella koldt på ham. »Sort er bedre end gult,« sagde hun. »Skrid, din skide klat lort.«

Hele lokalet stivnede forbløffet, og Gangee rødmede voldsomt. En så giftig foragt krævede korporligheder. Han masede sin store krop hen mod hende.

Men Aspinella trak sin pistol, dog uden at sigte på ham. »Forsøg, og jeg blæser nosserne af dig,« sagde hun, og alle i lokalet vidste i samme øjeblik, at hun var parat til at gøre det. Gangee standsede og rystede opgivende på hovedet.

Episoden blev naturligvis anmeldt. Aspinella havde begået en alvorlig forseelse. Men Di Benedetto var smart nok til at vide, at en tjenestemandssag kunne blive en politisk katastrofe for New Yorks politi. Han fejede derfor sagen ind under gulvtæppet og var så imponeret af Aspinella, at han overførte hende til sin egen stab.

Det, som havde såret Aspinella mere end noget andet, var, at der havde været mindst fire sorte strissere i lokalet, og ikke én af dem havde forsvaret hende. I stedet havde de grinet ad den hvide strissers morsomheder. Kønsløyalitet var altså stærkere end raceløyalitet.

Efter det øjeblik gjorde hun sig hurtigt kendt som divisionens bedste strisser. Hun var hårdt ubarmhjertig mod pushere, volds mænd og bevæbnede røvere. Hun gav ingen nåde, hvad enten de var hvide eller sorte. Hun skød, tævede og ydmygede dem. Der blev rejst sigtelser mod hende, men der var aldrig beviser, og hendes ubestridelige mod talte for hende. Men sigtelserne gjorde hende rasende på samfundet. Hvor vovede de at kritisere hende, der beskyttede dem mod samfundets værste bærme? Di Benedetto støttede hende uvægerligt.

Der havde været en kritisk episode, hvor hun pløkkede to teenageknægte, der havde forsøgt sig med et overfald på hende på en veloplyst gade i Harlem lige neden for hendes lejlighed. Den ene slog hende i ansigtet, den anden greb fat i hendes taske. Hun trak sin pistol, og de to knægte stivnede. Med fuldt overlæg dræbte hun derefter dem begge to med et skud til hver, ikke blot som straf for slaget i sit ansigt, men navnlig for at sende det budskab, at ingen skulle begå gaderøverier i hendes kvarter. Borgerretsgrupper organiserede en protest, men de højere magter afgjorde, at hun havde handlet i selvforsvar. Hun vidste selv det modsatte.

Det var Di Benedetto, der overtalte hende til at modtage den første bestikkelse i en større narkohandel. Han spillede den kærlige onkel. »Aspinella,« sagde han. »Nu om stunder

er en strisser ikke så bekymret for eventuelle kugler. De er den risiko, der følger med jobbet. Dem, som man skal være bekymret for, er de borgerretsgrupper og de forbrydere, der lægger sag an og kræver erstatninger. Og de politiske bosser i ministeriet, som smækker en i fængsel bare for at samle stemmer. Du er det fødte offer for al den slags, så vil du virkelig ende som de stakkels fjolser på gaderne, som bliver voldtaget, røvet og myrdet? Eller vil du beskytte dig selv? Vær med. Så får du bedre beskyttelse fra dem højere oppe, som allerede er købt. Om fem eller seks år kan du så trække dig tilbage med penge i banken. Og så behøver du ikke længere at være bekymret for at blive sat ind for at have pjusket en gaderøvers frisure.«

Altså havde hun ladet sig overtale. Og gradvis nød hun ligefrem at stikke bestikkelserne til side i skjulte bankkonti. Men hun slappede på ingen måde af mod forbryderne.

Men denne sag var anderledes. Den var en sammensværgelse med det formål at begå mord, og jo, Astorre var en stor mafiaboss, som hun med glæde ville plukke. På en sær måde ville hun dermed have passet sit job. Men det afgørende argument var, at risikoen var så lille og betalingen så stor. En kvart million.

Di Benedetto drejede væk fra Southern State Parkway og styrede et par minutter senere bilen ind på en parkeringsplads ved et lille butikscenter med en halv snes butikker, der alle havde lukket, også centrets pizzeria, der havde et tændt og meget rødt neonskilt i vinduet. De steg ud. »Det er første gang, at jeg har set et pizzeria, som har lukket så tidligt,« sagde Di Benedetto. Klokken var kun ti.

Han førte Aspinella hen til en sidedør til pizzeriaet. Den var ulåst, og de gik en halv snes trappetrin op til en afsats. Der var der en suite med to værelser til venstre og et værelse til højre. Han gjorde en håndbevægelse, og Aspinella undersøgte værelserne til venstre, mens han stod vagt. Derefter gik de ind i værelset til højre. Her ventede Heskow dem.

Han sad for enden af et langt træbord med fire vakkelvorne stole omkring sig. På bordet lå en lærredspose på størrelse med en boksebold. Heskow gav Di Benedetto hånden og nikkede til Aspinella. Det slog hende, at hun aldrig før havde set en hvid mand være så hvid. Der var ikke mindste spor af farve i hans ansigt, også hans hals var kridhvid.

Den eneste belysning var en svag nøgen pære, og der var ingen vinduer. De satte sig ved bordet, og Di Benedetto følte på posen. »Er de der alle sammen?« spurgte han.

»Naturligvis,« sagde Heskow, og hans stemme dirrede. Nå ja, en mand, der gik rundt med en sæk med \$500.000, havde ret til at være nervøs, tænkte Aspinella. Men alligevel så hun sig undersøgende om for at kontrollere, at der ikke var mikrofoner i værelset.

»Lad os tage et kig,« sagde Benedetto.

Heskow løsede snoren, der lukkede posen, og vendte halvvejs bunden i vejret på den. En snes seddelbundter med elastikker om dumpede ud på bordet. De fleste af bundterne var med hundreddollarsedler, der var ingen halvtredsere, og kun to bundter var tyvere.

Di Benedetto sukkede. »Skide tyvere,« sagde han. »Okay, læg dem tilbage.«

Heskow proppede seddelbundterne ned igen i posen og bandt snoren. »Min klient kræver, at det skal ske så hurtigt som muligt,« sagde han.

»Højst to uger,« sagde Di Benedetto.

»Udmærket,« sagde Heskow.

Aspinella løftede posen op på sin skulder. Den var ikke så tung, tænkte hun. En halv million er aldrig for tung.

Utålmodigt så hun Di Benedetto give Heskow hånden. Hun ville væk i en helvedes fart. Hun begyndte at gå ned ad trappen og holdt med den ene hånd på posen, som hun havde over skulderen, og havde den anden hånd fri til at trække sin pistol. Hun hørte Di Benedetto komme lige bag sig.

Så var de ude i den kølige nat, og begge var sveddryppende.

»Læg posen om i bagagerummet,« sagde Di Benedetto, satte sig ind bag rattet og tændte sig en cigar. Aspinella gik rundt om bilen og satte sig så også ind.

»Hvor deler vi?« spurgte Di Benedetto.

»Ikke hjemme hos mig. Jeg har babysitter.«

»Og jeg har en kone derhjemme,« sagde Di Benedetto.

»Skal vi leje et motelværelse?«

Aspinella skar en grimasse, og Di Benedetto smilede. »Mit kontor. Og vi låser døren.« De lo begge to. »Se lige efter en gang til, om bagagerummet nu også er rigtigt lukket.«

Aspinella orkede ikke at protestere. Hun steg ud, åbnede bagagerummet og løftede op i posen. Netop da drejede Paul tændingsnøglen om.

Ekspllosionen sendte en byge af glasstumper ud over butikscentret. Det var, som om bilen et øjeblik svævede oppe i luften, hvorefter den drattede ned i en byge af metal og knuste Paul Di Benedettos krop. Aspinella Washington blev blæst næsten tre meter væk og brækkede både en arm og et ben, men det var smerterne fra det øje, som var flået ud, der fik hende til at miste bevidstheden.

Heskow, som forlod pizzeriaet gennem bagdøren, mærkede lufttrykket presse sig mod muren. Så sprang han ind i sin bil, og tyve minutter senere var han hjemme igen i Brightwaters. Han skænkede sig en hurtig drink og så nærmere på de to bundter med hundreddollarsedler, som han havde hugget fra lærredsposen. Fyrre af de meget store — en nydelig lille bonus. Han ville give sin knægt et par tusind til at solde for. Nej, kun et tusind. Resten skulle i banken.

Han så de sene tv-nyheder, hvis starthistorie var om eksplosionen. En politimand dræbt, en anden hårdt såret. Og på stedet var der fundet en lærredspose med en

imponerende masse penge. Studieværten sagde ikke hvor mange.

Da Aspinella kom til bevidsthed igen to dage senere på hospitalet, forbavsede det hende ikke at blive udspurgt meget grundigt om pengene, og hvorfor beløbet var på fyrre tusind under en halv million. Hun benægtede ethvert kendskab til pengene. Så spurgte de hende om, hvad chefen for kriminalpolitiet og hans næstkommanderende havde foretaget sig sammen. Hun nægtede at svare med den begrundelse, at det var en strengt privat sag. Hun dirrede af harme over, at de afhørte hende så hensynsløst, skønt hun var kommet så alvorligt til skade. Men myndighederne var skideligeglade med hende. De havde ikke den mindste respekt for hendes karriere og indsats. Men det endte okay. Myndighederne sigtede hende ikke, og forsøget på at opklare, hvor pengene kom fra, løb ud i sandet.

Det tog Aspinella en uge til i hospitalssengen, inden hun helt havde regnet ud, hvad der var sket. Det havde været en fælde, og den eneste, der kunne have sat den, var Heskow. Og de fyrre tusind, som manglede, beviste, at det griske svin også snørede sine egne. Nå ja, tænkte hun, hun ville jo blive rask igen, og så ville hun sørge for at træffe Heskow én gang til.

Kapitel 10

Nu skærpede Astorre sin vagtsomhed yderligere, ikke blot mod et muligt hit, men også for at undgå at blive arresteret med en eller anden uforudsigelig begrundelse. Han holdt sig hjemme i sit stærkt bevogtede hus, der døgnet rundt var beskyttet af hold på fem svært bevæbnede livvagter. Han fik anbragt sensorer omkring huset og i den nærliggende skov og lod om natten hus og omgivelser overvåge med infrarødt lys. Når han vovede sig ud, var han beskyttet af

seks livvagter, som var delt op i tre tomandshold. Meget sjældent bevægede han sig alene, men stolede i så fald på, at disse uventede ekspeditioner ikke ville blive opdaget, og at han i hvert fald selv kunne klare sagerne, hvis der kun var én lejemorder. Bombeattentatet på de to politifolk havde været nødvendigt, men havde samtidig ophedet gemytterne voldsomt. Og så snart Aspinella kom til sig selv igen, ville hun regne ud, at det var Heskow, som havde forrådt hende. Og hvis Heskow blev tvunget til at åbne munden, ville hun omgående kaste sig over Astorre selv.

Nu var han blevet ganske klar over sit problems enorme størrelse. Han vidste, hvem alle de mænd var, som stod bag drabet på Don Aprile, og så samtidig tydeligt de alvorlige vanskeligheder, som ventede ham. Der var Kurt Cilke, som stort set var urørlig, Timmona Portella, der havde beordret selve mordet og dertil Inzio Tulippa og Michael Graziella. Indtil nu var det kun lykkedes ham at straffe brødrene Sturzo, og de havde trods alt kun været brikker i spillet.

Samtlige hans informationer stammede fra John Heskow, mr. Pryor, Don Craxxi og Octavius Bianco på Sicilien. Om muligt måtte han forsøge at få alle sine fjender samlet på samme sted. At likvidere dem en ad gangen ville utvivlsomt være umuligt. Og mr. Pryor og Craxxi havde allerede advarende sagt, at han ikke måtte røre Cilke.

Desuden var der den peruvianske generalkonsul Marriano Rubio, Nicoles ven. Hvor stor var hendes loyalitet mod ham? Og hvad havde hun slettet i FBI's dossier på Don Aprile, fordi hun ikke ønskede, at han skulle se det? Hvad skjulte hun for ham?

I ledige stunder drømte Astorre om de kvinder, som han havde elsket. Først var der Nicole, som havde været så ung og så intens med en lille krop, der var så lidenskabelig, at hun havde tvunget ham til at elske med sig. Hvor havde hun dog ændret sig. Nu havde hun rettet sine lidenskaber mod politik og sin karriere.

Han huskede Buji på Sicilien, som næsten, men ikke helt havde været callgirl, og hvis godhed så nemt kunne forvandle sig til raseri. Hun huskede hendes luksuriøse seng og de blide sicilianske nætter, hvor de badede i havet og bagefter spiste oliven direkte fra tøndene. Med særlig glæde huskede han, at hun aldrig løj og var totalt oprigtig om sit liv og sine andre mænd. Og hendes loyalitet, dengang han var blevet skudt, og hun havde slæbt ham op af havet, mens blodet fra hans strube sprøjtede ud over hendes krop. Og derefter hendes gave, guldkæden med medaljonen, der dækkede det grimme sår.

Derefter tænkte han på Rosie, sin forræderiske Rosie, der var så elskelig, så smuk og så sentimental, og som altid hævdede, at det netop var ham og kun ham, hun elskede, mens hun samtidig svigtede ham med andre mænd. Alligevel kunne hun altid få ham til at føle sig lykkelig, når han var sammen med hende. Han havde villet nedbryde sine følelser for hende ved at bruge hende mod Sturzobrødrene, og det havde forbavset ham, at hun nød rollen som en justering af sin drømmetilværelse.

Og som et spøgelse smuttede en vision af Cilkes kone Georgette gennem hans tanker. Forrygende dumt. Den ene aften og kun den, havde han iagttaget hende, havde hørt hende udbrede sig om hver eneste menneskesjæls umistelige værdi, en gang sludder, som han ikke troede bare ét ord af. Og alligevel kunne han ikke glemme hende. Hvordan helvede kunne det være gået til, at hun havde giftet sig med en fyr som Kurt Cilke? Undertiden kørte Astorre om aftenen hen i Rosies kvarter og ringede hende op på sin mobiltelefon. Hun var altid ledig, hvad der forbavsede ham, men hun forklarede, at hun havde så travlt med sine studier, at hun bestemt ikke havde tid til at gå ud. Hvad der passede ham fint, for han var alt for forsigtig til at spise på en restaurant eller gå i biografen med hende. I stedet standsede han ved Zabar's på West

Side og købte delikatesser, som fik Rosie til at smile henrykt. Imens ventede Monza nede i bilen.

Rosie dækkede bord og trak en flaske vin op, og mens de spiste, lagde hun kammeratligt sine ben op på hans skød, og hendes ansigt glødede af lykke over at være sammen med ham. Det var hendes ganske særlige talent, og Astorre vidste, at sådan var hun mod alle sine mænd. Men det gjorde ingen forskel.

Og når de så bagefter gik i seng sammen, var hun lidenskabelig, men også sød og fuld af kærlighed. Hun lod sine fingre lege hen over hans ansigt, kyssede ham og sagde: »Vi er faktisk to alen af et stykke.« Og de ord fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på Astorre. Han ønskede netop ikke, at hun skulle identificere sig med en mand som ham. I sådanne øjeblikke længtes han efter de klassiske dyder, men kunne alligevel ikke lade være med at opsøge hende.

Han plejede at blive fem eller seks timer hos hende, og klokken tre om morgenen gik han. Undertiden sov hun netop da, og han blev stående og betragtede hende og så i hendes sovende og rolige ansigt en vemodig sårbarhed og sporene af en kamp, som om de dæmoner, som hun skjulte i sit inderste indre, havde forsøgt at mase sig ud.

En nat forlod han hende tidligere, end han plejede. Da han var nået ned i den ventende bil, meddelte Monza, at der var en besked til ham om omgående at kontakte mr. Juice. Det var det kodenavn på Heskow, som han og Astorre brugte, så Astorre tog med det samme mobiltelefonen.

Heskow var tydeligt trængt. »Jeg kan ikke sige noget i telefonen. Vi må omgående mødes.«

»Hvor?« spurgte Astorre.

»Jeg står lige uden for Madison Square Garden,« sagde Heskow. »Saml mig op dér. Om præcis en time.«

Da Astorre nærmede sig mødestedet, så han Heskow stå parat inde på fortovet. Monza havde sin pistol på skødet, da han standsede ud for ham. Astorre åbnede døren, og

Heskow hoppede ind og sagde til Astorre: »Du har grimme problemer.«

Astorre mærkede en kuldegysning. »Børnene?« spurgte han.

Heskow nikkede. »Portella har kidnappet din fætter Marcantonio og har gemt ham et eller andet sted, jeg ved ikke hvor. I morgen vil han invitere dig til et møde og stille sit krav for at udlevere sit gidsel. Og hvis du ikke passer meget godt på, har han et firemands hitteam parat, som skal knalde dig. Han bruger sine egne folk. Han forsøgte at sælge mig på jobbet, men jeg afslog.«

De holdt i en mørk gade. »Fint,« sagde Astorre. »Hvor skal jeg sætte dig af?«

»Her. Min bil står kun én gade herfra.«

Astorre forstod meningen. Heskow ønskede ikke at blive set sammen med ham.

»En ting til,« sagde Heskow. »Du er orienteret om Portellas suite i hans private hotel, ikke? Hans bror Bruno har lånt den i nat til at bolle en sild. Og der er ingen livvagter.«

»Meget fint,« sagde Astorre og åbnede bildøren, hvorefter Heskow forsvandt i mørket.

Marcantonio var midt i sin dags sidste møde, som han ønskede at få overstået hurtigst muligt. Klokken var syv om aftenen, og han havde en middagsaftale klokken ni.

Mødet var med hans yndlingsproducer og bedste ven i filmbranchen, der hed Steve Brody, som aldrig overskred et budget, havde et fint instinkt for dramatiske historier, og som ofte havde ført Marcantonio sammen med unge skuespillerinder, der var kommende stjerner, men netop i det øjeblik trængte til lidt hjælp med deres karrierer.

Men den aften var de på hver sin side af gærdet. Brody var ankommet sammen med en af branchens mest indflydelsesrige agenter, en mand ved navn Matt Glazier, der viste intens loyalitet mod sine klienter. Han kom som fortaler for en romanforfatter, hvis sidste roman havde

været en enorm succes som tv-serie med otte dramatiske afsnit, og nu ville Glazier sælge forfatterens tre foregående bøger.

»Marcantonio,« sagde Glazier. »Også de tre bøger er fantastiske, men de solgte ikke. Du ved, hvordan de forlæggere er — de kan ikke sælge en krukke kaviar for en tacent. Brody vil gerne producere dem, og du tjente et vognlæs penge på hans sidste bog, så tag den store sko på og lad os handle.«

»Nej, det vil jeg ikke,« sagde Marcantonio. »Vi taler om tre bøger, der nu er gamle. Ingen af dem var bestsellere. Og nu er de endda udgået fra forlaget.«

»Det gør ikke en kæft,« sagde Glazier med alle agents ivrige optimisme. »Så snart vi to er blevet enige, optrykker forlaget bøgerne igen.«

Det argument havde Marcantonio hørt utallige gange før. Naturligvis ville forlaget genudgive, men det ville ikke være nogen større hjælp for tv-produktionen, som i stedet og først og fremmest ville hjælpe forlaget. Så det argument duede ikke.

»Bortset fra alt andet, så har jeg læst bøgerne,« sagde Marcantonio. »De har intet til os. De er for litterære. Det er sproget, der får dem til at fungere, ikke det, der sker i dem. Jeg nød dem, og jeg vil ikke rent ud påstå, at det ikke kan gøres. Jeg siger bare, at det vil blive besværligt og ikke risikoen værd.«

»Lad være med at fuppe mig,« sagde Glazier. »Du har læst en konsulentudtalelse. Du er programchef — altså har du ikke tid til selv at læse.«

Marcantonio lo. »Du tager fejl. Jeg elsker at læse, og jeg kunne godt lide de bøger. Men de duer ikke til tv.« Hans stemme var varm og venlig. »Det gør mig ondt, men vi må sige pas. Men husk på os. Vi vil meget gerne samarbejde med dig.«

Efter at de to var gået, tog Marcantonio et styrtebad i det private badeværelse, som hørte til hans kontorsuite, og

skiftede tøj til sin middagsaftale. Han sagde godnat til sin sekretær, som altid blev, indtil han gik, og tog elevatoren ned til husets forhal.

Middagen blev holdt på Four Seasons, som kun var et par blokke længere henne, så han valgte at spadsere derhen. Modsat de fleste topdirektører holdt han ikke en bil med chauffør udelukkende til sig selv, men ringede efter en, når han havde brug for den. Han var stolt af sin økonomiske indstilling og vidste, at den havde han lært af sin far, som havde urokkelige fordomme mod at ødsle penge på naragtigheder.

Da han trådte ud på gaden, mærkede han en iskold vind og gøs. En sort limousine kørte ind til fortovskanten, og chaufføren steg ud og åbnede døren for ham. Havde hans sekretær bestilt en bil til ham? Chaufføren var en høj og kraftig mand, hvis kasket sad skævt på hans hoved, fordi den var for lille til ham. Han bukkede og sagde: »Mr. Aprile?«

»Ja,« bekræftede Marcantonio. »Men jeg har ikke brug for dig i aften.«

»Jo, du har,« sagde chaufføren med et bredt smil. »Sæt dig ind eller bliv skudt.«

Pludselig gik det op for Marcantonio, at der stod tre mænd lige bag ham. Han tøvede. »Du skal ikke være bekymret,« sagde chaufføren. »En af dine venner trænger til en lille sludder med dig.«

Marcantonio satte sig ind på bagsædet, og de tre mænd satte sig ligeledes ind bagi.

De kørte lidt, hvorefter en af mændene gav Marcantonio et par mørke briller og befalede ham at tage dem på. Marcantonio adlød og følte det, som om han blev blindet. Glassene var så mørke, at intet lys kunne trænge gennem dem. Smart, tænkte han, det trick kunne bruges i et tv-drama. Brillerne var desuden et opmuntrende signal. Hvis de ikke ville have, at han så, hvor han blev kørt hen, så betød det, at de ikke havde tænkt sig at dræbe ham. Men

samtidig forekom situationen ham så uvirkelig som en scene i et af hans tv-dramaer. Indtil han pludselig kom til at tænke på sin far. Nu var han omsider i sin fars verden, hvis eksistens han aldrig helt havde troet på.

Efter omkring en time standsede bilen, og han blev hjulpet ud af to af vagterne. Han mærkede en klinkebelagt sti under sine fødder og blev derefter ført op ad tre trappetrin og ind i et hus. Herinde blev han fulgt videre op og ind i et værelse ovenpå, hvorefter døren blev lukket bag ham. Så blev brillerne omsider fjernet. Han befandt sig i et lille soveværelse med tykke gardiner for vinduerne. En af vagterne satte sig på en stol ved siden af sengen.

»Læg dig ned dér og få dig en lur,« sagde vagten. »Der venter dig en hård dag.« Marcantonio så på sit ur. Klokken var lidt i midnat.

Nogle få minutter over klokken fire om morgenen, mens skyskraberne stod som spøgelse i mørket, blev Astorre og Aldo Monza sat af foran Lyceum Hotel, og deres chauffør ventede nede foran hotellet. Monza raslede med sit nøgleknippe, mens de løb op ad de tre trappeløb og videre hen til døren til Portellas suite.

Med sine nøgler lukkede han den op, og de gik ind i opholdsstuen. Bordet flød med papæsker, som havde indeholdt kinesisk færdigmad, og der stod tomme glas og vin- og whiskyflasker. Desuden så de resterne af en halvt spist enorm lagkage med en mast cigaret stukket ned i flødeskummet som topfigur. De fortsatte videre til soveværelset, og Astorre trykkede på vægkontakten og tændte lyset. Kun iført underbukser lå Bruno Portella på sengen.

Der stank tungt af parfume, men Bruno lå alene i sengen og var intet smukt skue. Hans ansigt var tungt, slapt og svedglinsende, og hans ånde stank af fisk. Hans store brystkasse gav ham en slags hjørneskikkelse, og faktisk lignede han en kælen teddybjørn, tænkte Astorre. I sengens fodende lå en rødvinflaske, der var trukket op og bidrog til

værelsets blandede aroma. Det var næsten en skam at vække ham, og Astorre gjorde det ved venligt at banke på hans pande.

Han åbnede det ene øje, derefter det andet. Han virkede hverken bange eller forbavset. »Hvad helvede skal I her?« udbrød han søvndrukkent.

»Bruno, der er ikke noget at være bange for,« sagde Astorre. »Hvor er pigen?«

Bruno satte sig op i sengen og lo. »Hun skulle tidligt hjem for at sende sin unge i skole. Jeg havde allerede bollet hende tre gange, så jeg lod hende gå.« Han var tydeligt stolt både af sin virilitet og også af sin forståelse for en arbejdende piges problemer. Han rakte en skødesløs hånd ud mod natbordet, og Astorre greb stilfærdigt fat om den, mens Monza åbnede skuffen i natbordet og tog en pistol op af den.

»Hør nu her, Bruno,« sagde Astorre beroligende. »Der sker ikke noget slemt. Jeg ved godt, at din bror ikke betror dig alting, men han kidnappede min fætter Marc i aftes. Altså må jeg slå en handel af med ham, han får dig, og jeg får Marc tilbage.

Dm bror elsker dig, Bruno, så det går han med på. Det regner du med, ikke?«

»Jo da,« sagde Bruno og virkede lettet.

»Gør nu bare ikke noget dumt. Men klæd dig på.«

Da Bruno næsten var blevet færdig med sin påklædning, havde han tilsyneladende besvær med at binde sine skobånd. »Hvad er problemet?« spurgte Astorre.

»Det er første gang, at jeg har de sko på,« sagde Bruno. »Ellers går jeg med hyttesko.«

Astorre lo. »Det var som satan! Okay, jeg binder dem for dig.« Og han lod Bruno løfte sin fod op i sit skød.

Da det stykke arbejde var gjort, rakte han Bruno røret fra telefonen på natbordet. »Ring til din bror,« sagde han.

»Klokken fem om morgenen?« udbrød Bruno. »Timmona slår mig ihjel.«

Det gik op for Astorre, at det ikke var rester af søvnen, der sløvede Brunos hjerte. Han var en ægte sinke.

»Fortæl ham bare, at jeg har dig,« instruerede Astorre. »Og så snakker jeg med ham.«

Bruno tog telefonen og beklagede sig med det samme: »Timmona, du har fået mig i klemme, derfor ringer jeg så tidligt.«

Astorre hørte et brøl i telefonen, hvorefter Bruno hurtigt sagde: »Astorre Viola har mig og vil tale med dig.« Han skyndte sig at række telefonen videre til Astorre.

»Undskyld, at jeg lod dig vække, Timmona,« sagde Astorre. »Men jeg var nødt til at snuppe Bruno, for du har min fætter.«

Igen brølede Portella vredt i telefonen. »Kender jeg ikke noget til. Og hvad helvede vil du så?«

»Du rodede mig ind i det, din skid. Få mig nu ud igen,« råbte Bruno.

»Timmona, vi laver den handel, og bagefter snakker vi om den anden handel, som du er ude efter,« sagde Astorre roligt. »Jeg ved, at det kan se ud, som om jeg bare braser på, men når vi mødes, fortæller jeg dig hvorfor, og så går det op for dig, at jeg er ved at gøre dig en tjeneste.«

Nu var Portellas stemme blevet normal. »Okay,« sagde han. »Hvordan arrangerer vi det møde?«

»Vi mødes på Restaurant Paladin klokken tolv,« sagde Astorre. »Dér har jeg et privat værelse. Jeg tager Bruno med derhen, og du kommer med Marc. Du kan medbringe et par livvagter, hvis du er mistroisk, men vi vil ikke have et blodbad et offentligt sted. Vi taler om tingene og bytter.«

Der blev en lang pause, hvorefter Portella sagde: »Jeg kommer, men prøv ikke på nogen morsomheder.«

»Bare rolig,« sagde Astorre muntert. »Efter mødet er vi fine venner.«

Astorre og Monza tog Bruno mellem sig, og Astorre stak venligt sin arm ind under hans, hvorefter de førte ham ned til bilen. Nu holdt der to biler til med Astorres mænd og

ventede. »Tag Bruno med dig i en af bilerne,« sagde Astorre til Monza. »Og bring ham hen på Paladin klokken tolv. Så mødes vi dér.«

»Hvad helvede skal jeg gøre med ham imens?« spurgte Monza. »Det er om mange timer.«

»Giv ham morgenmad,« sagde Astorre. »Han kan lide at spise. Og gå så en tur med ham i Central Park. Kig ind i den zoo, de har dér. Jeg tager en af bilerne og en chauffør. Hvis Bruno forsøger at stikke af, så lad være med at dræbe ham. Fang ham bare.«

»Du fortsætter altså alene?« sagde Monza. »Er det smart?«

»Det går fint.« Fra bilen ringede Astorre til Nicole på sin mobiltelefon. Klokken var nu næsten seks, og en lysstribe havde lagt sig langs byens konturer.

Nicole lød søvnig, da hun tog telefonen. Astorre huskede, hvordan det havde været dengang, da hun var en ung pige og hans elskerinde. »Nicole, vågn op,« sagde han. »Du ved, hvem det er?«

Spørgsmålet irriterede hende hørligt. »Naturligvis ved jeg, hvem det er. Hvem ellers kunne finde på at ringe på den tid af natten?«

»Hør nu godt efter,« sagde Astorre. »Og ingen spørgsmål. Det dokument, som du opbevarer for mig, det, som jeg underskrev for Cilke, og som du sagde, at jeg ikke måtte underskrive, det husker du jo, ikke?«

»Ja,« sagde Nicole kort. »Det gør jeg naturligvis.«

»Har du det hjemme eller i en boks inde på dit kontor?« spurgte Astorre.

»På kontoret, naturligvis.«

»Okay,« sagde Astorre. »Jeg er ved din adresse om en halv time. Jeg ringer på dernede. Vær parat og kom ned og tag dine nøgler med. Vi skal hen på dit kontor.«

Da Astorre ringede på nede i Nicoles gadedør, kom hun med det samme ned iført en blå læderfrakke og med en stor

taske. Hun kyssede ham på kinden, men var tavs, indtil de sad i bilen, og hun blev nødt til at give chaufføren instrukser om, hvor de skulle hen. Derefter fastholdt hun sin tavshed, indtil de var oppe i hendes kontorsuite.

»Fortæl mig så, hvorfor du vil have det dokument,« sagde hun.

»Det behøver du ikke at vide,« sagde Astorre.

Han så, at svaret gjorde hende vred, men hun gik hen til boksen, som var installeret i hendes skrivebord, og hentede en sagsmappe ud af den.

»Du skal ikke lukke boksen,« sagde Astorre. »Jeg vil også have det bånd, som du optog af vores møde med Cilke.«

Hun rakte ham sagsmappen. »De dokumenter har du ret til,« sagde hun. »Men du har ingen ret til noget bånd, hvis et sådant altså skulle eksistere.«

»For meget længe siden fortalte du mig, at du bandede alle møder på dit kontor, Nicole,« sagde Astorre. »Og jeg betragtede dig under mødet. Du virkede lige et nummer for selvtilfreds.«

Nicole lo hånligt, men ikke uvenligt. »Du har ændret dig,« sagde hun. »Du har ellers aldrig været et af de fjolser, som tror, at de kan læse andre folks tanker.«

Astorre smilede skævt til hende og sagde undskyldende: »Jeg troede, at du stadig kunne lide mig. Det er derfor, at jeg aldrig spurgte dig om, hvad du fjernede fra din fars dossier, inden du viste mig det.«

»Jeg fjernede intet,« sagde Nicole køligt. »Og jeg giver dig ikke det bånd, før du har fortalt mig, hvorfor du vil have det.«

Astorre var tavs et øjeblik, hvorefter han sagde: »Okay, nu er du jo en stor pige.« Han lo, da han så, hvor vred hun blev, hendes øjne lynede, og der var en hånlig krusning på hendes læber. Han huskede hendes udseende, da hun i sin tid havde konfronteret sin far og ham.

»Du har jo altid villet lege med de store drenge,« sagde Astorre. »Og det gør du jo som bekendt også. Som advokat har du skræmt næsten lige så mange som din far.«

»Han var ikke så slem, som pressen og FBI påstår,« sagde Nicole vredt.

»Okay,« sagde Astorre beroligende. »Marc blev kidnappet i går aftes af Timmona Portella. Men tag det roligt. For derefter tog jeg hans bror Bruno, så nu kan vi handle.«

»Du begik en kidnapning?« udbrød Nicole vantro.

»Som de,« sagde Astorre. »De er virkelig helt vilde efter at få os til at sælge dem de banker.«

»Så giv dem de skide banker!« næsten vrælede Nicole.

»Du forstår det ikke,« sagde Astorre. »Vi giver dem ikke noget. Vi har Bruno.

Hvis de gør Marc fortræd, gør jeg det samme ved Bruno.«

Nicole stirrede på ham med rædsel i øjnene. Astorre gengældte roligt blikket, og han løftede sin ene hånd op til sin guldkæde. »Ja, så bliver jeg nødt til at dræbe ham,« sagde han.

Et net af dybe rynker af sorg tegnede sig hen over Nicoles ansigt. »Ikke du, Astorre, ikke også du.«

»Nu ved du det altså,« sagde Astorre. »Jeg er ikke den, der sælger dem bankerne, efter at de har dræbt din far og min onkel. Men jeg skal bruge båndet for at klare den handel og hente Marc tilbage uden blodsudgydelse.«

»Så sælg dem dog bare de banker,« hviskede Nicole. »Vi bliver rige, og det kan være det samme med de banker.«

»Ikke for mig,« sagde Astorre. »Og det ville det heller ikke have været for Don Aprile.«

Tavst hentede Nicole en lille pakke ud af boksen og lagde den oven på sagsmappen.

»Spil det for mig,« sagde Astorre.

Nicole tog en lille kassettespiller op af en skrivebordsskuffe, og de hørte Cilke indvie dem i sin plan om sin fælde for Portella. Derefter tog Astorre kassettespilleren med båndet og sagde: »Du får det hele

tilbage igen i eftermiddag — plus Marc. Der sker ikke noget. Og hvis der alligevel gør det, bliver det værre for dem end for os.«

Klokken et par minutter over tolv sad Astorre, Aldo Monza og Bruno Portella i det private værelse på Restaurant Paladin i East Sixties.

Det lod ikke til at bekymre Bruno, at han var gidsel. Han sagde muntert til Astorre: »Ved du hvad, jeg har boet hele mit liv i New York, men anede ikke, at der var en zoo i Central Park. Mange flere burde vide det og gå derhen.«

»Du havde det altså rart?« sagde Astorre godmodigt og tænkte, at hvis alting gik galt, havde Bruno i hvert fald haft et lykkeligt øjeblik inden sin død. Døren til separatkabinettet blev åbnet, og restaurantens ejer kom til syne sammen med Timmona Portella og Marcantonio. Portellas brede skikkelse i det velsyede sæt tøj skjulte næsten Marcantonio bag ham. Bruno kastede sig i favnen på Portella og kyssede ham på begge kinder, og Astorre så forbavset det kærlige og samtidig tilfredse udtryk på Portellas ansigt.

»Sikke en bror,« udbrød Bruno højt. »Alle tiders bror!«

Astorre og Marcantonio nøjedes med at give hinanden hånden, og Astorre markerede et halvt knus og sagde: »Alt er okay, Marc.«

Marcantonio vendte sig om og satte sig. Hans ben var pludselig blevet svage under ham dels af lettelse over sin befrielse, dels på grund af Astorres udseende. Den unge knægt, der elskede at synge og var så intenst ung og glad og kærlig, viste sig nu i sin sande skikkelse som Dødens Engel, og hans tilstedeværelse dominerede totalt Portella trods al hans brovten.

Astorre satte sig ned ved siden af Marcantonio og klappede ham på knæet, mens han smilede sit venlige smil, som om sammenkomsten var en almindelig frokost mellem venner. »Er du okay?« spurgte han.

Marcantonio så Astorre lige i øjnene. Han havde aldrig før lagt mærke til, hvor klare og ubarmhjertige de var. Han så

på Bruno, manden, som ville være blevet dræbt, hvis der var sket ham, Marcantonio, noget. Fyren vrøvlede løs til sin bror om den zoologiske have i Central Park.

»Der er ting, som vi skal have drøftet,« sagde Astorre til Portella.

»Okay,« sagde Portella. »Bruno, skrid. Der holder en bil dernede. Vi tales ved, når jeg kommer hjem.«

Monza kom ind i det private værelse. »Kør Marcantonio hjem,« sagde Astorre til ham. »Marc, vent på mig dér.« Portella og Astorre var nu alene og sad over for hinanden ved bordet. Portella trak en flaske vin op og fyldte sit glas, men skænkede ikke for Astorre.

Astorre åbnede sin attachétaske, trak en brun konvolut op af den og tømte dens indhold ud på bordet. Der lå så det dokument, som han havde underskrevet for Cilke, og hvori han blev anmodet om at forråde Portella.

Desuden var der en lille kassettespiller med et bånd i.

Portella så på dokumentet med FBI's logo, læste det og smed det fra sig. »Det kan være et falskneri,« sagde han. »Og hvorfor skulle du være så dum at underskrive det?«

Som svar tændte Astorre for båndspilleren, og de hørte nu Cilkes stemme forlange, at Astorre skulle samarbejde med ham for at få Portella lokket i en fælde. Portella hørte efter og forsøgte at skjule den forbløffelse og det raseri, som nu vældede op i ham, men han blev ildrød i hovedet, og han bandede lydløst. Astorre slukkede for båndet.

»Jeg ved, at du i de sidste seks år har samarbejdet med Cilke,« sagde Astorre. »Du hjalp ham med at udtvære familierne i New York. Og for det gav Cilke dig immunitet. Men nu er han efter dig. De fyre med politiskiltene bliver aldrig tilfredse. De vil have det hele. Du troede, at han var din ven, og du brød omerta for ham. Du gjorde ham berømt, og nu vil han sende dig i fængsel. Han har ikke længere brug for dig. Han kommer efter dig, så

snart du har købt bankerne. Det var derfor, jeg ikke ville sælge dem. Jeg ville aldrig bryde omerta.«

Portella var blevet meget stille, og det så ud til, at han var ved at nå til en beslutning. »Hvis jeg klarer problemet med Cilke, hvordan så med dig og os og bankerne?«

Astorre lagde det hele ned igen i sin attachétaske. »Så sælger jeg ubetinget til jer,« sagde han. »Bortset fra, at jeg beholder fem procent selv.«

Portella så ud til at være kommet over chokket. »Okay,« sagde han. »Vi kan ordne det, så snart det problem er klaret.«

Det gav de hinanden hånd på, og Portella gik først. Astorre opdagede, at han var blevet hundesulten og bestilte en tyk rød bøf. Nu var et problem blevet løst, tænkte han. Ved midnat mødtes Portella med Marriano Rubio, Inzio Tulippa og Michael Grazziella i Det Peruvianske Konsulat.

Rubio havde været en storslået vært for Tulippa og Grazziella. Han havde ledsaget dem i teatret, til operaen, til balletten, og han havde fremskaffet yndige, men også diskrete unge kvinder med et begyndende navn i musik- og teaterverdenen. Tulippa og Grazziella nød deres vidunderlige besøg og havde ikke rigtig lyst til at drage hjem til deres vante omgivelser, som var knap så stimulerende. De var vicekonger, der blev ombejlet af en regerende kejser, som gjorde alt for at være dem til behag.

Den aften nåede generalkonsulens gæstfrihed et højdepunkt. Konferencebordet var belæsset med eksotiske retter, frugt, ost, chokolader. Ved hver stol stod en flaske champagne i en køler med is. En gigantisk kaffemaskine dampede, og kasser med havannesere og andre udsøgte cigarsorter stod rundtomkring på bordet.

Rubio åbnede mødet ved at sige til Portella: »Hvad er så i den grad påtrængende, at vi har måttet afblæse alle vores andre aftaler for i stedet at møde op her?« Trods hans udsøgte høflighed var der lidt af en nedladende klang i hans stemme, som gjorde Portella rasende. Og han vidste, at de

ville miste noget af deres agtelse for ham, når de hørte om Cilkes svig. Han fortalte dem hele historien.

Med munden fuld af chokolade sagde Tulippa: »Du mener, at du havde hans fætter Marcantonio Aprile, hvorefter du uden at spørge os slap ham igen for at få din bror befriet.« Hans stemme osede af foragt.

»Jeg kunne ikke lade min bror dø,« sagde Portella. »Og desuden, hvis jeg ikke havde slået den handel af, så var vi alle fire gået direkte i Cilkes fælde.«

»Vist så,« sagde Tulippa. »Men det er ikke noget, som du bestemmer.«

»Hvem så?« udbrød Portella.

»Os alle fire,« bjæffede Tulippa. »Vi er dine partnere.«

Portella så på ham og forstod ikke, hvorfor han ikke med det samme dræbte den brillantneglinsende skid. Men i rette øjeblik huskede han de halvtreds panamahatte, som var blev kylet i vejret.

Det var, som om generalkonsulen havde læst hans tanker, og han sagde udglattende: »Vi kommer fra forskellige kulturer, vi fire, og har forskellige værdier. Vi må tilpasse os hinanden. Timmona er amerikaner og derfor sentimental.«

»Hans bror er en dum pakke lort,« sagde Tulippa.

Rubio vippede advarende med en finger. »Inzio, hold op med at skabe vanskeligheder bare for sjovs skyld. Hver af os har fuld ret til at bestemme over sine personlige sager.«

Grazziella smilede svagt, som om han morede sig. »Det er så sandt. Du, Inzio, har aldrig betroet dig til os om dine hemmelige laboratorier og dit ønske om at skaffe dig hemmelige våben. Et rigtigt dumt ønske. Tror du virkelig, at regeringen vil finde sig i en sådan trussel? De vil omgående ændre alle de love, der nu gør det muligt for os at trives.«

Tulippa lo. Han nød mødet. »Jeg er patriot,« sagde han. »Jeg ønsker, at Sydamerika skal kunne forsvare sig mod lande som Israel og Indien og Irak.«

Rubio smilede velvilligt til ham. »Jeg har aldrig anet, at du var nationalist.«

Portella morede sig ikke. »Jeg har et stort problem her. Jeg troede, at Cilke var min ven. Jeg har investeret masser af penge i ham. Og nu vil han i kødet på mig og jer alle tre.«

Grazziella sagde sin mening ligeud og med eftertryk. »Vi må opgive hele projektet. Vi må klare os med mindre.« Nu var han ikke længere den elskværdige mand, som de havde kendt. »Vi må finde en anden løsning. Glem Kurt Cilke og Astorre Viola. De er for farlige at have som fjender. Vi må ikke kaste os ud i noget, som kan ende med, at vi bliver udslettet alle fire.«

»Jamen, hvor er vi så?« spurgte Portella. »Jeg har stadig Cilke lige i hælene.«

Også Tulippa kastede den venlige maske og sagde til Grazziella: »At netop du foreslår en så fredsommelig løsning taler mod alt, hvad vi ved om dig. Du har dræbt både politifolk og embedsmænd på Sicilien. Du gjorde det af med guvernøren og hans kone. Du og din Corleone-cosca dræbte den general fra Rom, som skulle gøre det af med både dig og din cosca. Og nu siger du, at vi skal opgive et projekt, der vil tjene milliarder af dollars til os. Og svigte vores ven Portella.«

»Jeg likviderer Cilke,« sagde Portella. »Ligegyldigt hvad I så siger.«

»Det er en meget farlig handling,« sagde generalkonsulen. »FBI vil erklære vendetta og bruge alle deres ressourcer til at finde hans morder.«

»Jeg er enig med Portella,« sagde Tulippa. »FBI er hæmmet af lovene og kan håndteres. Jeg stiller et angrebsteam til rådighed, og få timer efter operationen sidder de i et fly tilbage til Sydamerika.«

»Jeg ved godt, at det er farligt. Men der er ingen vej udenom,« sagde Portella.

»Enig,« sagde Tulippa. »For milliarder af dollars må man finde sig i risikoen. Hvad skal vi ellers i den her branche?«

Rubio så på Inzio. »Du og jeg løber kun en minimal risiko, for vi har diplomatisk status. Michael, du vender indtil videre tilbage til Sicilien. Timmona, det bliver dig, der må tage braget bagefter.«

»Hvis alt går galt,« sagde Tulippa, »kan jeg skjule dig nede i Sydamerika.«

Portella slog hjælpeløst ud med hænderne. »Jeg har altså et valg,« sagde han. »Men jeg må have jeres støtte. Er du ikke enig heri, Michael?«

Grazziellas ansigt var udtryksløst. »Jo, det er jeg,« sagde han. »Men jeg ville være mere bekymret for Astorre Viola end for Kurt Cilke.«

Kapitel 11

Da Astorre modtog kodebudskabet om, at Heskow ønskede et møde, tog han sine forholdsregler. Der var altid den fare, at Heskow kunne finde på at vende sig mod ham. Så i stedet for at besvare budskabet, ankom han pludselig midt om natten ude ved Heskows hus i Brightwaters. Han tog Aldo Monza med sig og en ekstra bil med fire mand til. Han havde desuden en skudsikker vest på. Han ringede til Heskow fra indkørslen og afventede, at han skulle åbne døren.

Heskow virkede ikke forbavset. Han lavede kaffe og serverede den selv for Astorre. Derefter smilede han og sagde: »Jeg har gode nyheder og dårlige nyheder. Hvilke vil du høre først?«

»Kom bare med det hele,« sagde Astorre.

»De dårlige nyheder er, at jeg bliver nødt til at forlade landet for altid, og det er netop på grund af de gode nyheder. Og nu vil jeg bede dig om at holde dit løfte. Sørg for, at der ikke sker min dreng noget, selv om jeg ikke længere kan arbejde for dig.«

»Det løfte har jeg givet dig,« bekræftede Astorre. »Og hvorfor er du så nødt til at rejse væk?«

Heskow rystede på hovedet og parodierede sorg. Han sagde: »Fordi det ærkefjols til Portella går over gevind. Han vil udslette Cilke, ham fra FBI. Og han ønsker, at jeg skal have den operative ledelse af angrebet.«

»Du kan jo bare afslå,« sagde Astorre.

»Det kan jeg ikke,« sagde Heskow. »Hele syndikatet står bag det hit, så hvis jeg siger nej, bliver jeg skyllet ud, og det gør min søn måske også. Altså organiserer jeg det, men går ikke selv med. Jeg forsvinder lige så stille. Og når Cilke er røget, vil FBI vælte hundrede mand ind i byen til at opklare mordet. Det har jeg omhyggeligt sagt til dem, men det rager dem en skid. Cilke har snydt dem eller noget. De tror, at de kan tilsøle ham tilstrækkeligt til, at der ikke bliver nogen større sag ud af det.«

Astorre forsøgte at skjule sin tilfredshed. Det havde fungeret. Nu ville Cilke blive dræbt uden nogen fare for ham selv. Og med lidt held ville FBI gøre det af med Portella.

»Får jeg din nye adresse?« spurgte han.

Den altid mistroiske Heskow smilede næsten hånligt. »Det tror jeg ikke,« sagde han. »Ikke, at jeg ikke stoler på dig. Men jeg kan altid komme i kontakt med dig.«

»Nå ja, men tak, fordi du fortalte mig det,« sagde Astorre. »Hvem af dem var det, der traf beslutningen?«

»Timmona Portella,« sagde Heskow. »Men Inzio Tulippa og generalkonsulen gik med. Ham Grazziella fra Corleone vaskede sine hænder. Jeg tror, at han nu er på vej hjem til Sicilien, og det er egentlig lidt komisk, for han har for længst myrdet alle derovre. Men de forstår ikke rigtigt, hvordan Amerika fungerer, og Portella er bare dum som snot. Han påstår, at han troede, at han og Cilke var venner.«

»Og du skal altså lede hitteamet,« sagde Astorre. »Det er ikke særlig smart.«

»Nej, jeg sagde jo lige før, at når de angriber huset, er jeg allerede over alle bjerge.«

»Huset?« udbrød Astorre og følte en øjeblikkelig frygt for det, som han nu ville få at høre.

»Jep,« sagde Heskow. »Et ekstra stort angrebsteam flyver tilbage til Sydamerika og forsvinder.«

»Meget professionelt,« sagde Astorre. »Hvornår skal dét så ske?«

»I overmorgen aften. Og du behøver bare at træde til side, så løser det alle dine problemer. Det er den gode nyhed.«

»Det er det,« sagde Astorre, som fortsat sørgede for, at hans ansigt var udtryksløst. Men samtidig så han Georgette Cilke for sig, huskede hendes skønhed og godhed.

»Jeg siger det til dig, så du kan nå at skaffe dig et godt alibi,« sagde Heskow. »Altså skylder du mig en gentjeneste, så tag dig af drengen.«

»Enig,« sagde Astorre. »Ham skal du ikke være bekymret for.«

Inden han kørte, gav han Heskow hånden og sagde: »Jeg tror, at det er meget smart af dig at forsvinde. For bagefter bryder helvede løs her.«

»Nemlig,« sagde Heskow.

Et øjeblik overvejede Astorre, hvad han skulle gøre ved Heskow. Når alt kom til alt, var han dog den, der havde kørt bilen under attentatet og drabet på Don Aprile. Så trods al den hjælp, han havde ydet nu, burde han alligevel straffes for sin meddelagtighed. Men Astorre havde mistet noget af sin øjeblikkelige energi, da han hørte, at Cilkes kone og datter skulle dræbes sammen med ham. Lad ham gå, tænkte han. Han kan måske blive nyttig senere hen. Og man kan jo altid slå ham ihjel. Han så på Heskows smilende ansigt og gengældte smilet.

»Du er en meget kløgtig mand,« sagde han.

Heskow rødmede smigret. »Det ved jeg,« sagde han. »Det er grunden til, at jeg stadig er i live.«

Klokken elleve næste formiddag ankom Astorre til FBI's hovedkvarter ledsaget af Nicole Aprile, som havde sørget for en aftale.

Han havde tilbragt en lang nat med at overveje, hvad han nu skulle gøre. Han havde planlagt det hele, for at få Portella til at dræbe Cilke. Men han vidste, at han ikke kunne lade Georgette og hendes datter blive myrdet. Han vidste også, at under tilsvarende omstændigheder ville Don Aprile aldrig have stillet sig i vejen for skæbnen. Men så huskede han en historie om Don Aprile, der vakte ham til eftertanke.

En aften, dengang Astorre kun var tolv år og var med Don Aprile på det årlige besøg på Sicilien, havde Caterina serveret aftensmaden for dem nede i lysthuset i haven. Med sin ejendommelige troskyldighed havde Astorre pludselig spurgt: »Hvordan lærte I to hinanden at kende? Voksede I op sammen som børn?« Don Aprile og Caterina udvekslede et hurtigt blik og lo så ad hans både intense og dybt seriøse interesse.

Don Aprile lagde fingrene på sine læber og hviskede drilsk: »Omerta. Det er en hemmelighed.«

Og Caterina daskede Astorres hånd let med en træske fra salatfadet og sagde: »Det kommer ikke dig ved, din lille bandit. Og desuden er det ikke noget, som jeg er stolt af.«

Don Aprile så kærligt på Astorre. »Hvorfor ikke fortælle ham det? Han er jo alligevel sicilianer til marven. Fortæl ham det.«

»Nej,« sagde Caterina. »Men hvis du synes det, kan du jo fortælle ham det.«

Efter at de havde spist, tændte Don Aprile sin cigar, fyldte sit glas med anislikør og fortalte Astorre historien.

»For ti år siden var den mest betydningsfulde mand i byen en vis Fader Sigusmundo, der var en meget farlig, men alligevel godmodig mand. Når jeg var på Sicilien, besøgte han mig tit og spillede kort med mine venner. På den tid havde jeg en anden husholderske.«

Men Fader Sigusmundo var ikke ugudelig, han var tværtimod en from og hårdtarbejdende præst. Han skældte folk voldsomt ud, hvis de ikke gik til messe, og ved en enkelt lejlighed sloges han endog på næverne med en irriterende ateist. Allermest berømt var han for at give døende ofre for mafiaen den sidste nadver. Han tog dem i skrifte og rensede deres sjæle til deres rejse til Himlen. For dette var han særligt agtet, men det skete for tit, og folk begyndte at hviske og sige, at når han altid var lige ved hånden, så skyldtes det nok, at han var en af mafiabødlerne — at han til egne formål forrødte skriftestolens hemmeligheder.

På det tidspunkt var Caterina gift med en politimand, som var en af mafiaens hårdeste modstandere. Han havde endog foretaget en mordundersøgelse, selvom den lokale mafialeder havde advaret ham mod det, hvad der dengang var en uhørt trods. En uge senere faldt Caterinas mand i et baghold og lå og var ved at dø i en lille gyde i Palermo. Og Fader Sigusmundo var også denne gang nær stedet og kunne derfor give ham den sidste nadver. Mordet blev aldrig opklaret.

Caterina, den sørgende enke, bar sorg i et år, hvor hun ofte bad i kirken. Efter at året var gået, gik hun en lørdag i skrifte hos Fader Sigusmundo, og da præsten forlod skriftestolen, stak hun for øjnene af hele menigheden sin mands daggert gennem hans hjerte.

Politiet fængslede hende, men det var det mindste af det. Mafiachefen udtalte sin dødsdom over hende.

Astorre stirrede med store øjne på Caterina. »Gjorde du virkelig dét, tante Caterina?«

Caterina betragtede ham muntert. Han var på én gang voldsomt nysgerrig og en smule bange. »Men du skal forstå, hvorfor jeg gjorde det. Ikke fordi han dræbte min mand. Her på Sicilien dræber mændene ustandselig hinanden. Men Fader Sigusmundo var en falsk præst, en morder, der ikke havde skriftet. Så han havde ingen ret til at

give den sidste nadver til nogen. Hvorfor skulle Gud dog høre på ham? Altså blev min mand ikke blot myrdet, men han blev forment adgang til Himlen og endte i stedet i helvede. Mænd ved aldrig, hvor de skal sætte grænsen. Der er ting, som man ikke kan tillade sig at gøre. Derfor dræbte jeg den præst.«

»Hvordan går det så til, at du er her?« spurgte Astorre.

»Fordi Don Aprile interesserede sig for sagen,« sagde Caterina. »Så blev det naturligvis ordnet alt sammen.«

Don Aprile sagde gravalvorligt til Astorre: »Jeg har en vis status her i byen, en vis respekt. Myndighederne lod sig nemt tilfredsstille, og kirken ønskede ingen offentlig opmærksomhed om en korrumpet præst. Mafiachefen var ikke så forstående og nægtede at annullere dødsdommen. Han blev fundet med halsen overskåret på den kirkegård, hvor Caterinas mand var begravet, og hans cosca blev tilintetgjort og mistede enhver magt. Imens var jeg blevet glad for Caterina og gjorde hende til min husbestyrer. Og de sidste ni års sommermåneder på Sicilien har været de dejligste i hele mit liv.«

For Astorre var alt dette ren magi. Han spiste en håndfuld oliven og spyttede kernerne ud. »Er Caterina så din veninde?« spurgte han.

»Naturligvis,« sagde Caterina. »Du er jo en dreng på tolv år, så du kan forstå det. Jeg bor her under hans beskyttelse, som var jeg hans hustru, og jeg opfylder alle en hustrus pligter.«

Don Aprile virkede en lille smule forlegen, og det var den eneste gang, Astorre nogensinde fik ham at se sådan.

Astorre sagde: »Men hvorfor gifter I jer så ikke?«

»Jeg vil aldrig kunne få mig til at forlade Sicilien,« sagde Caterina. »Her lever jeg som en dronning, og din onkel er gavmild mod mig. Her har jeg mine venner, min familie, mine søstre og brødre og fætre og kusiner. Og din onkel kan ikke bo på Sicilien. Så vi gør det bedst mulige.«

»Onkel, du kan da gifte dig med Caterina og så bo her. Så vil jeg bo her hos dig og vil aldrig nogensinde forlade Sicilien.« Det fik de to voksne til at le.

»Hør på mig,« sagde Don Aprile. »Det var et større besvær at få standset vendettaen mod hende. Hvis vi giftede os, ville der blive skabt intriger og ufred. De kan acceptere, at hun er min elskerinde, men de kan umuligt finde sig i, at hun bliver min hustru. Så med dette arrangement er vi begge to lykkelige og fri for en masse bøvl. Desuden ønsker jeg ikke en hustru, som nægter at adlyde mig, og når hun nægter at forlade Sicilien, er jeg ikke hendes ægteemand.«

»Og det ville være en infaminata,« sagde Caterina. En vanære. Hun bøjede hovedet let, hvorefter hun så op på den sorte sicilianske nattehimmel og begyndte at græde.

Nu blev Astorre totalt forvirret. Han forstod ikke et ord. »Jamen, hvorfor? Hvorfor?« spurgte han.

Don Aprile sukkede, puffede på sin cigar og nippede til sin anislikør. »Du må forstå,« sagde han, »at Fader Sigusmundo var min bror.«

Nu huskede Astorre, at deres forklaring ikke havde overbevist ham. Med et romantisk barns stædighed havde han tænkt, at to, som elskede hinanden, kunne tillade sig alt. Først nu fattede han den frygtelige afgørelse, som hans onkel og tante var nået til. For hvis han havde giftet sig med Caterina, ville alle hans blodsbeslægtede være blevet hans fjender. Ganske vist vidste de udmærket godt, at Fader Sigusmundo var en slyngel. Men han var også en bror, og det undskyldte alle hans synder. En mand som Don Aprile kunne umuligt gifte sig med sin brors morder. Og hvad hvis Caterina troede, at Don Aprile på en eller anden måde havde været involveret i mordet på hendes mand? Hvor ville det have været et spring ud i det uvisse for dem begge to og et brud med alt, som de troede på.

Men her og nu var det Amerika og ikke Sicilien. I løbet af den lange nat traf Astorre sin beslutning. Tidligt om

morgenen ringede han til Nicole.

»Jeg henter dig, og så spiser vi morgenmad sammen,« sagde han. »Og derefter besøger du og jeg Cilke i FBI's hovedkvarter.«

»Det er vel noget alvorligt?« sagde Nicole.

»Ja. Jeg orienterer dig, mens vi spiser.«

»Har du en aftale med ham?«

»Nej, det er dit job.«

En time senere sad de ved morgenmaden på en luksushotel, hvor bordene stod langt fra hinanden, så man kunne tale sammen uden at blive aflyttet, for stedet var meget brugt til morgenmøder mellem byens mægtige.

Nicole troede på en solid morgenmad som brændstof til en arbejdsdag på tolv timer. Astorre nøjedes med appelsinsaft og kaffe plus en kurv med rundstykker, hvad der kostede ham tyve dollars. »De røvere!« sagde han til Nicole og smilede.

Bemærkningen irriterede hende. »Du betaler for atmosfæren,« sagde hun. »For det importerede linned og porcelæn. Og hvad helvede er der så los?«

»Jeg agter at gøre min borgerpligt,« sagde Astorre. »Jeg har informationer fra en særdeles pålidelig kilde om, at Kurt Cilke og hans familie vil blive dræbt i morgen aften. Jeg vil advare ham og have æren for det. Han vil uvægerligt kræve at få at vide, hvem der er min kilde, og det kan jeg ikke fortælle ham.«

Nicole skubbede sin tallerken fra sig og lænede sig tilbage. »Hvem helvede er så stupid?« spurgte hun. »Jeg håber for fanden da, at du ikke er involveret.«

»Hvordan finder du på at tro dét?« spurgte Astorre.

»Det ved jeg ikke,« sagde Nicole. »Tanken meldte sig bare. Hvorfor ikke advare ham anonymt?«

»Jeg vil have æren for mine gode gerninger. Jeg har på fornemmelsen, at der ikke længere er nogen, der elsker mig.« Han smilede.

»Jeg elsker dig,« sagde Nicole og bøjede sig frem mod ham. »Okay, her er vores historie. Da vi gik ind på hotellet, blev vi standset af en mand, som vi ikke kendte, og han hviskede oplysningerne til os. Han var i en grå stribet habit, hvid skjorte og sort slips. Han var middelhøj, mørk i løden, måske italiener eller latinamerikaner. Derefter kan vi afvige en smule fra hinanden. Jeg bevidner din historie, og han ved, at han ikke kan koste rundt med mig.«

Astorre lo, og hans latter var altid afvæbnende og munter som et barns. »Han er altså mere bange for dig end for mig?« sagde han.

Nicole smilede. »Desuden kender jeg FBI's direktør. Han er politiker, hvad han jo er nødt til at være. Jeg ringer til Cilke og siger, at vi kommer.« Hun tog sin mobiltelefon op af tasken og ringede. »Mr. Cilke,« sagde hun. »Det er Nicole Aprile. Jeg er sammen med min fætter Astorre Viola, der har betydningsfulde informationer, som han vil give dig.«

»Det er for sent,« sagde hun efter en pause. »Vi kommer inden for den næste time.« Hun afbrød, inden Cilke nåede at svare.

En time senere blev Astorre og Nicole vist ind på Cilkes kontor. Det var et stort hjørnekontor med skudsikre polaroidvinduer, som ikke var gennemsigtige indefra, hvorfor der ingen udsigt var.

Cilke ventede på dem bag et gigantisk skrivebord. Der stod tre sorte læderstole foran skrivebordet, og bag det sås mærkelig nok en skoletavle. Bill Boxtton sad på den ene af de tre stole og undlod at give de to besøgende hånden.

»Bånder du det?« spurgte Nicole.

»Naturligvis,« sagde Cilke.

»For fanden,« sagde Boxtton beroligende, »vi bånder alt, også når vi bestiller kaffe. Samt når vi har gæster, som vi regner med at få sat i fængsel.«

»Vittigt,« bemærkede Nicole med sit bedste pokeransigt på. »Selv på dit livs heldigste dag vil du aldrig kunne få mig sat ind. Tænk dig om. Min klient Astorre Viola henvender sig

frivilligt for at give jer en vigtig oplysning. Jeg er her for at beskytte ham mod ethvert tænkeligt overgreb, efter at han har meddelt jer det, som han er kommet for at sige.«

Nu var Kurt Cilke ikke længere slet så charmerende som under deres tidligere møder. Med en håndbevægelse bød han dem tage plads og satte sig selv bag skrivebordet.

»Okay,« sagde han. »Sig frem.«

Astorre fornemmede mandens fjendtlighed, som om der her på hans eget territorium ikke var brug for den vanlige professionelle høflighed. Hvordan ville han mon reagere? Astorre så ham lige i øjnene og sagde: »Jeg fik informationer om, at der vil blive begået et hårdhændet væbnet overfald på dit hjem sent i morgen aften. Formålet er at dræbe dig — af en eller anden grund.«

Cilke reagerede ikke, sad blot som stivfrosset i sin stol, men Boxton sprang op og stillede sig lige bag Astorre. Til Cilke sagde han: »Kurt, nu rolig.«

Cilke rejste sig, og det virkede, som om raseriet pustede hele hans krop op. »Det er et gammelt mafiatricks,« sagde han. »Han organiserer selv aktionen, hvorefter han saboterer den og tror, at så bliver jeg taknemmelig. Hvor helvede får du den slags informationer fra?«

Astorre fortalte ham den historie, som han og Nicole var blevet enige om. Cilke vendte sig om mod Nicole og spurgte: »Du overværede, at han fik beskeden?«

»Ja,« svarede Nicole. »Men jeg hørte ikke, hvad manden sagde.«

Cilke så på Astorre: »Du er arresteret.«

»For hvad?« spurgte Nicole.

»For trusler mod en føderal embedsmand,« sagde Cilke.

»Jeg tror, at du hellere må ringe til din direktør,« sagde Nicole.

»Her og nu er det mig, der bestemmer,« sagde Cilke.

Nicole så på sit ur.

»Efter administrativ ordre fra præsidenten kan jeg tilbageholde dig og din klient i otteogfyrre timer uden

adgang til advokat som en trussel mod den nationale sikkerhed,« sagde Cilke stilfærdigt.

Forbavset spærrede Astorre øjnene op på sin ganske særlige barnlige facon og sagde: »Er det virkelig sandt? Kan du virkelig gøre det?« Han var imponeret over en sådan magtbeføjelse. Han så på Nicole og sagde muntert: »Hov, nu bliver det mere og mere som på Sicilien.«

»Hvis du gør det, er FBI i retten i de næste ti år og har glemt alt om dig,« sagde Nicole til Cilke. »Nu har du tid til at evakuere din familie og lægge et baghold for angriberne. De ved ikke, at du er blevet orienteret. Hvis du fanger nogen af dem, kan du jo afhøre dem. Vi siger ikke noget og advarer dem heller ikke.«

Cilke overvejede tilsyneladende. Så sagde han hånligt til Astorre: »Jeg respekterede da i det mindste din onkel. Han ville aldrig have sladret.«

Astorre smilede forlegent. »Det var i de gamle dage, som tingene var dengang, og desuden er du ikke ret meget anderledes med dine administrative beføjelser.« Uvilkårligt spekulerede han på, hvad Cilke ville tænke, hvis han fortalte ham den virkelige grund. Sagde, at han havde reddet ham simpelthen, fordi han en aften havde været sammen med hans kone til et selskab og helt ud i det blå havde forelsket sig i hende.

»Jeg tror ikke et ord af jeres røverhistorie, men det borer vi i, hvis der virkelig sker et overfald i morgen aften. Og hvis der sker noget, arresterer jeg dig og måske også dig, advokat. Men hvorfor fortalte du mig det?«

Astorre smilede. »Fordi jeg kan lide dig,« sagde han.

»Skrub af,« sagde Cilke og så derefter på Boxtan. »Hent chefen for den særlige indsatsgruppe herop og bed min sekretær om at få direktøren i telefonen til mig.«

Astorre og Nicole blev tilbageholdt to timer til for at blive afhørt af Cilkes stab.

På sit kontor talte Cilke imens med direktøren i Washington i den sikrede telefon.

»Arrester dem endelig ikke. Ikke under nogen omstændigheder,« sagde direktøren. »Så ryger det hele i medierne, og vi bliver totalt til grin. Og hold dig fra Nicole, medmindre du har betonsikre beviser mod hende. Hold det alt sammen tophemmeligt, så ser vi, hvad der sker i morgen aften. Vagterne ved dit hus er allerede blevet alarmeret, og i netop dette øjeblik er din familie ved at blive bragt i sikkerhed. Og lad mig så få Bill. Han skal lede operationen mod bagholdet.«

»Sir, det bør da være mit job,« protesterede Cilke.

»Du kan deltage i planlægningen,« sagde direktøren. »Men du skal under alle omstændigheder holde dig fra selve den taktiske operation. I sådanne aktioner opererer FBI under de strengest tænkelige regler for at undgå unødigt vold. Du ville uvægerligt blive mistænkt, hvis noget gik galt. Er du med?«

»Javel, sir,« sagde Cilke, som var med.

Kapitel 12

Efter en måned blev Aspinella udskrevet fra hospitalet, men hendes værste sår var endnu ikke lægt tilstrækkeligt til, at et glasøje kunne indsættes. Fysisk set var hun et pragteksemplar, og hendes krop havde taget sig forbløffende fint af samtlige hendes kvæstelser. Ganske vist trak hun stadig lidt på sin venstre fod, og hendes tomme øjenhule var hæsleg. Men hun havde skaffet sig en grøn og ikke en sort øjenklap, og den grønne farve understregede hendes mokkafarvede teints skønhed. Hun meldte sig tilbage i tjenesten iført sorte bukser, en grøn pulloverskjorte og en grøn læderjakke. Når hun så sig i spejlet, tænkte hun tilfreds, at hun faktisk så helvedes godt ud.

Skønt hun havde sygeorlov, mødte hun alligevel undertiden op i kriminalpolitiets hovedkvarter og hjalp til

ved afhøringerne. Attentatet havde virket som en slags befrielse — hun følte, at nu kunne gøre lige, hvad der passede hende, og det benyttede hun sig i høj grad af.

Hendes første afhøring var af to mistænkte, et usædvanligt par, for den ene var hvid, og den anden var sort. Den hvide, som var omkring de tredive, blev skrækslagen bare ved synet af hende. Men hans sorte makker blev henrykt, da han så den høje smukke kvinde med den grønne øjenklap og det kolde glimt i det resterende øje. En cool søster, så han straks.

»Halleluja!« udbrød han jublende. Det var hans første arrestation, hans synderegister var blankt, og han havde ikke rigtigt fattet, at nu var han i alvorlige vanskeligheder. Han og hans makker var brudt ind i et hus, havde bundet ejeren og hans kone og plyndret huset. Men de blev stukket. Den sorte knægt havde fortsat husejerens Rolex på. Han sagde muntert, næsten beundrende: »Hej, kaptajn Kidd, vil du nu lade os gå planken ud?«

Hans tåbelighed fik en af kriminalassistenterne i lokalet til at smile. Det gjorde Aspinella ikke. Fyren var i håndjern og kunne derfor ikke afværge slaget. Som en slange hamrede hendes politistav mod hans ansigt, smadrede hans næse og slog hul på det ene kindben. Han blev stående et øjeblik, men hans knæ blev bløde, og han så bebrejdende på hende. Hans ansigt var en blodig masse. Så bar benene ikke længere, og han segnede om på gulvet. I de næste ti minutter gennemtævede Aspinella ham ubarmhjertigt. Blodet begyndte også at strømme ud af hans ører.

»Hovsa,« sagde en kriminalassistent. »Hvordan helvede skal vi nu få ham afhørt?«

»Jeg vil overhovedet ikke snakke med ham,« sagde Aspinella. »Det er den fyr, som jeg skal have fat i.« Med staven pegede hun på den hvide mistænkte. »Zeke, ikke? Hør så på mig, Zeke.« Hun greb hårdt fat om hans skuldre og slyngede ham ned i en stol foran sit skrivebord. Han stirrede rædselsslagen på hende. Det gik op for hende, at

hendes øjenklap var gledet ned, så Zeke så lige ind i den tomme øjenhule. Hun flyttede klappen på plads igen.

»Zeke,« sagde hun. »Hør så godt efter, så vi undgår tidsspild. Jeg vil vide, hvordan du fik knægten dér rodet ind i det? Og hvordan du fandt på det. Har du det? Vil du samarbejde?«

Zeke blegnede voldsomt og tøvede ikke. »Javel, ma'am,« sagde han. »Jeg skal nok fortælle alt sammen.«

»Okay,« sagde Aspinella. »Bring knægten dér over på sygeafdelingen og send videogutterne herover til at optage Zekes frivillige tilståelse.«

Mens apparaturet blev opstillet, sagde Aspinella til Zeke: »Hvem var din hæler?

Hvem gav dig oplysningerne om det hus? Fortæl mig de nøjagtige detaljer om jeres røveri. Dm makker er ganske tydeligt en pæn fyr. Vi har ikke noget på ham, og alt for smart er han jo heller ikke. Derfor var jeg ikke hård ved ham. Men du, Zeke, har en alenlang straffeattest, altså regner jeg med, at det var dig, der lokkede ham til det. Så tænk godt over, hvad du vil sige til videoen.«

Da Aspinella havde forladt stationen, satte hun sig i sin bil og kørte ad Southern State Parkway ud til Brightwaters på Long Island.

Mærkelig nok syntes hun, at det føltes rarere at køre med kun ét øje. Landskabet blev mere interessant, fordi det blev skarpere fokuseret og som et futuristisk maleri tågede ud i kanterne. Det var, som om den halve verden, faktisk hele jordkloden, var gennemskåret, hvorefter den halvdel, som hun kunne se, blev ekstraordinært tydelig.

Omsider nåede hun ud til Brightwaters og kørte forbi John Heskows hus. Hans bil holdt i indkørslen, så hun, og en mand var ved at bære en gigantisk azalea fra drivhuset ind i selve huset. Så kom en anden mand også ud fra drivhuset med en kasse med gule blomster. Det var interessant, tænkte hun. De var øjensynlig ved at tømme drivhuset.

Under sit hospitalsophold havde hun udforsket John Heskow, Hun havde kigget i delstaten New Yorks motorregister og havde fundet hans adresse. Derefter så hun efter i de kriminelle databaser og opdagede, at John Heskow i virkeligheden var Loms Ricci. Skiderikken var italiener, skønt han lignede en tysk ostekage. Og hans generalieblad var blakket. Han var flere gange blevet arresteret for afpresning og overfald, men var aldrig blevet dømt. Og han kunne umuligt tjene tilstrækkeligt på sit drivhus til at leve i den stil.

Hun havde gjort hele dette forarbejde, fordi hun havde regnet ud, at han var den eneste, som havde kunnet stikke hende og Di Benedetto. Det eneste, som forvirrede hende, var, at han havde givet dem pengene. Det havde pudset afdelingen for interne sager på hende, men hun havde hurtigt fået sat en stopper for de afhøringer, som ikke havde været påfaldende ihærdige. Det passede dem bedre selv at beholde pengene. Og nu gjorde hun sig klar til at gøre det af med Heskow. Fireogtyve timer inden det planlagte overfald på Cilke kørte Heskow ud til Kennedy Lufthavn for at gå om bord i et fly til Mexico, hvor han agtede at forsvinde fra den civiliserede verden ved hjælp af falske pas, som han havde skaffet sig allerede for flere år siden.

Alle detaljerne var ordnet. Drivhuset var blevet tømt. Hans ekskone ville ordne salget af huset og sætte pengene i banken til deres søns uddannelse. Han havde sagt til hende, at han regnede med at være væk i to år, og det samme havde han fortalt sin søn over en middag på en kinesisk restaurant.

Det var tidlig aften, da han nåede ud til lufthavnen. Han tjekkede to kufferter ind med alt, hvad han umiddelbart kunne få brug for — ud over de et hundrede tusind dollars i små punge med hundreddollarsedler, som han havde tapet fast rundt omkring på sin krop. Desuden havde han diverse hemmelige konti på Caymanøerne med tilsammen små fem

millioner dollars. Og det var heldigt, for han kunne jo ikke regne med en folkepension. Han var stolt af, at han havde levet sparsommeligt og ikke havde ødslet sine penge væk til hasard, kvinder eller andre tåbeligheder.

Han tjekkede ind og fik sit boarding-pas. Med sig havde han nu kun én mappe med sine falske id-papirer og pas. Han havde stillet sin bil i langtidsparkeringen, hvor hans ekskone ville hente den og passe på den for ham.

Han var kommet mindst en time for tidligt til sit fly. Han var ubevæbnet og følte sig ikke helt veltilpas ved det, men han skulle forbi detektorerne for at komme om bord i flyet, og så snart han var i Mexico, ville hans forbindelser dér omgående udstyre ham med det nødvendige arsenal.

For at få tiden til at gå købte han en stak magasiner i terminalens kiosk og gik derefter ind i cafeteriet og spiste en dessert, en imiteret jordbærtærte med kunstigt flødeskum. Pludselig var der en, som satte sig ved hans bord, og han så op og fik øje på kriminalassistent Aspinella Washington. Som alle blev han som hypnotiseret ved synet af hendes øjenklap, der vækkede den første hurtige panik i ham. Hun var meget kønnere, end han huskede hende.

»Hej, John,« sagde hun. »Du besøgte mig ikke på hospitalet.«

Han var så forvirret, at han tog hendes bemærkning alvorligt. »Det ved du jo godt, at jeg ikke kunne gøre, kriminalassistent. Men det gjorde mig ondt at høre om dit uheld.«

Aspinella smilede bredt til ham. »Det sagde jeg bare for sjov, John. Men jeg vil jo altså gerne snakke lidt med dig, inden du tager flyveren,«

»Gerne,« sagde Heskow og regnede med at skulle betale sig fra det. Han havde netop ti tusind dollars i sin mappe til sådanne overraskelser. »Det glæder mig, at du ser ud til at have det så godt. Jeg var virkelig bekymret for dig.«

»Med god grund,« sagde Aspinella, hvis resterende øje glitrede som en høgs. »Kedeligt med Paul, ikke? Vi var gode venner, ved du nok, og desuden var han min boss.«

»Ja, det var en skam,« sagde Heskow med et lille medlidende kluk, der fik Aspinella til at smile.

»Jeg behøver jo ikke at vise dig mit skilt, vel?« sagde Aspinella, så på ham og fortsatte: »Følg nu med hen til et lille afhøringslokale, som vi har her i terminalen, og giv mig nogle gode og interessante svar, og bagefter kan du så nå dit fly.«

»Okay,« sagde Heskow, rejste sig og knugede sin mappe til sig.

»Og nu ingen numre, for så bliver du skudt. Og det mærkelige er, at jeg faktisk skyder endnu bedre med kun et øje.« Hun rejste sig, greb hans arm og trak ham med sig op ad trappen til mezzaninen, hvor flyselskaberne havde deres administrative kontorer. Hun førte ham videre gennem en lang korridor og låste en kontordør op. Lokalet bag døren forbavsede Heskow, ikke blot, fordi det var så stort, men også forbi der var mindst tyve tv-monitorer på væggene, og de blev overvåget af to mænd, der sad i bløde armstole og kiggede på dem, mens de spiste sandwicher og drak kaffe. Den ene af dem rejste sig og sagde: »Hej, Aspinella, hvad sker der?«

»Jeg skal have en lille privat snak med ham her i afhøringsrummet. Lås os derind.«

»Skal ske,« sagde manden. »Vil du have en af os med?«

»Nej, det er kun en vennesnak.«

»Af din berømte slags?« sagde manden og lo, hvorefter han så nøjere på Heskow. »Vi havde dig på skærmen nede fra terminalen. Jordbærtærte, ikke?« Han førte dem hen til en dør bagest i lokalet og låste den op. Efter at Heskow og Aspinella var gået ind i afhøringslokalet, lukkede og låste han døren efter dem.

Det havde beroliget Heskow, at der nu var andre involveret end Aspinella. Afhøringsrummet var afvæbnende.

Der var en sofa derinde, et skrivebord og tre behagelige stole. I det ene hjørne stod en vandkøler med plasticopper. De lyserøde vægge var dekoreret med fotografier og malerier af fly.

Aspinella lod Heskow sætte sig i en af stolene foran skrivebordet, hvorefter hun selv satte sig bag det og så på ham.

»Kan vi ikke få det overstået?« sagde Heskow. »Jeg skal med det fly.«

Aspinella svarede ikke, men stak armen frem og tog Heskows mappe. Han skar en grimasse. Hun åbnede den og gennemrodede indholdet inklusive seddelbundterne. Hun så nøje på et af de falske pas, hvorefter hun lagde det alt sammen ned igen i mappen og rakte den tilbage til ham.

»Du er skidesmart,« sagde hun. »Du vidste, at nu gjaldt det om at stikke af. Hvem fortalte dig, at jeg var efter dig?«

»Hvorfor skulle du dog være dét?« spurgte Heskow. Hun havde givet ham mappen tilbage, og derfor følte han sig nu meget sikrere.

Aspinella løftede øjenklappen, så han kunne se krateret bag den. Det fik ikke Heskow til at fortrække en mine. Han havde set det, der var meget værre.

»Du kostede mig det øje,« sagde hun. »Kun du kunne have stukket Paul og mig og have sat den fælde for os.«

Med den seriøse og næsten håndgribeligt ærlige stemme, der havde været et af Heskows bedste våben i den profession, der var hans, sagde han: »Du tager fejl. Du er helt vild på kareten. Hvis jeg havde gjort det, ville jeg da have beholdt pengene, det må du da kunne indse. Hør nu her, jeg skal altså med det fly.« Han knappede sin skjorte op og trak to af de tapede seddelbundter frem og lagde dem på bordet. »De er dine plus pengene i mappen. I alt tredive superstore.«

»Jamen dog!« udbrød Aspinella. »Tredive superstore. Okay. Men du skal også fortælle mig navnet på den fyr, der

betalte dig for at lokke os i den fælde.«

Heskow traf sin beslutning. Hans eneste chance var at nå om bord i det fly. Han vidste, at hun ikke bluffede. I sit job havde han haft at gøre med for mange sindssyge mordere til at fejlvurdere hende.

»Du skal altså tro mig,« sagde han. »Jeg kunne da virkelig ikke bare så meget som drømme om, at han ville dræbe to topstrissere. Jeg traf bare en aftale med Astorre Viola om at hjælpe ham væk. Jeg drømte ikke om, at han ville gøre sådan noget.«

»Udmærket,« sagde Aspinella. »Og hvem betalte dig så for det hit på ham?«

»Det vidste Paul jo godt,« sagde Heskow. »Fortalte han dig det ikke? Timmona Portella.«

En bølge af raseri skyllede op i Aspinella. Hendes fede partner havde ikke blot været en elendig knepper, men var også en skide løgnhals.

»Rejs dig,« sagde hun, og pludselig var der en pistol i hendes ene hånd.

Heskow var rædselsslagen. Han havde før set det udtryk, men de gange havde det ikke været rettet mod ham. Et øjeblik tænkte han på sine skjulte fem millioner, som ville dø glemte sammen med ham, og i det øjeblik var de fem millioner som et levende væsen. Sikke en tragedie! »Nej!« råbte han og trak sig længere ind på stolen. Med sin frie hånd greb Aspinella fat i hans hår og hev ham op. Hun holdt pistolen lidt væk fra hans nakke og fyrede. Det var, som om han fløj ud af hendes greb og brasede mod gulvet. Hun knælede ned ved liget. Det halve af hans strube var skudt væk. Nu tog hun den ekstra pistol fra dens ankelhylster, anbragte den i Heskows hånd og rejste sig. Hun hørte døren blive låst op og de to vagter styrtede ind med pistolerne fremme.

»Jeg blev nødt til at skyde ham,« sagde hun. »Han forsøgte at bestikke mig, og så trak han sin pistol. Ring efter

en transport, så ringer jeg selv til drabsafdelingen. Rør ikke ved noget og slip mig ikke af syne.«

Næste aften gik Portella i aktion. Cilkes kone og datter var for længst fjernet til en afspærret og stærkt bevogtet FBI-station i Californien. Efter sin direktørs udtrykkelige ordre befandt Cilke sig i FBI's hovedkvarter i New York, og hele hans stab var indkaldt. Bill Boxtan havde fået den generelle overkommando over den særlige indsatsgruppe og skulle udløse fælden ved Cilkes hus. Men aktionsreglerne var strenge og snævert begrænsede. FBI ønskede intet blodbad. FBI-teamet måtte ikke skyde, medmindre der blev skudt på dem. Alt skulle gøres for at give angriberne en chance for at overgive sig.

Som assisterende planlægger mødtes Kurt Cilke med Boxtan og den særlige indsatsgruppes leder, en forholdsvis ung mand på femogtredive, hvis ansigt viste, at han var vant til at give ordrer. Men hans teint var grå, og der var en par ubehagelige kløft ved hans mund. Han hed Sestak og, sagde hans accent, havde afgang fra Harvard University. De tre mødtes på Cilkes kontor.

»Jeg venter, at I under hele aktionen konstant kommunikerer med mig,« sagde Cilke. »Alle regler skal nøje overholdes.«

»Bare rolig,« sagde Boxtan. »Vi har hundrede mand derhenne med en ildkraft, som er langt over deres. Så de overgiver sig.«

»Jeg har yderligere hundrede mand til at etablere en perimeter. Vi slipper dem ind, men de slipper aldrig ud igen,« sagde Sestak blidt.

»Meget fint,« sagde Cilke. »Når I har taget dem til fange, kører I dem alle sammen til afhøringscentret her i New York. Jeg har ikke lov til at deltage i afhøringerne, men jeg vil orienteres så indgående som muligt.«

»Hvad hvis noget går galt, så de dør af det?« spurgte Sestak.

»Så får vi en intern undersøgelse, og direktøren bliver meget ked af det. Her er realiteterne. De bliver arresteret for sammensværgelse med det formål at begå mord, og de vil blive løsladt mod kaution. De forsvinder omgående i Sydamerika. Så vi har kun et par dage, hvor vi kan afhøre dem.«

Med et lille smil så Boxtan på Cilke, og med sin kultiverede accent sagde Sestak til Cilke: »Jeg tror, at det vil gøre dig meget ulykkelig.«

»Naturligvis,« sagde Cilke ligeud. »Men direktøren er nødt til at tænke på eventuelle politiske komplikationer. Og sigtelser for sammensværgelse er altid vanskelige.«

»Det er de jo,« sagde Sestak. »Og dine hænder er med andre ord bundet.«

»Det er de,« bekræftede Cilke.

Boxton sagde stilfærdigt: »Det er en forbandet skam, at de kan forsøge at myrde en mand fra forbundspolitiet og slippe godt fra det.«

Sestak betragtede dem med et smil, der antydede, at han morede sig over dem. Hans grå teint rødmede let. »I prædiker til kirkekoret,« sagde han. »Men den slags operationer ender altid galt. Fyre med skydere tror altid, at de aldrig kan blive skudt. Et mærkeligt træk ved den menneskelige natur.«

Den aften ledsagede Boxtan Sestak til operationsområdet omkring Cilkes hus i New Jersey. Der var tændt lys inde i huset, så det så ud, som om der var nogen hjemme. Desuden var tre biler parkeret i indkørslen for at få det til at se ud, som om livvagterne var inde i huset. I virkeligheden var bilerne minerede og ville blive sprængt i luften, hvis de blev startet. Ellers kunne Boxtan ikke se noget.

»Hvor helvede er dine hundrede mand?« spurgte han Sestak.

Sestak smilede bredt. »Flot klaret, ikke? De er her faktisk, og end ikke du kan se dem. De har allerede lagt deres

ildlinjer. Når angriberne er gået ind, bliver alle veje ud lukket bag dem. Og så har vi en hel kurvfuld rotter.«

Boxton blev ved Sestaks side på kommandoposten halvtreds meter fra huset. Sammen med dem var der yderligere et kommunikationsteam på fire mand i kamuflagedragter, der gjorde dem usynlige i den trægruppe, hvor de stod. Sestak og hans team var bevæbnet med rifler, mens Boxton kun havde sin pistol.

»Jeg vil ikke have, at du deltager i operationen,« meddelte Sestak Boxton.

»Desuden er din pistol ingen nytte til her.«

»Hvorfor må jeg ikke det?« spurgte Boxton. »Hele min karriere har jeg ventet på at kunne skyde på nogen.«

Sestak lo. »Ikke i aften. En særlig administrativ kendelse beskytter mit team mod retslige undersøgelser og sigtelser.«

»Men jeg leder jo operationen,« sagde Boxton.

»Ikke når vi bliver operative,« sagde Sestak koldt. »Så har jeg enekommandoen. Jeg træffer samtlige beslutninger. End ikke direktøren kan gribe ind nu.«

Sammen ventede de i mørket. Boxton så på sit ur. Klokken var ti minutter i midnat. En fra kommunikationsteamet hviskede til Sestak: »Fem biler fyldt med mænd nærmer sig huset. Vejen bag dem er allerede lukket. Ankomst hertil om cirka fem minutter.«

Sestak havde infrarøde briller på, som gav ham nattesyn. »Okay,« sagde han. »Giv besked. Ingen fyrer, medmindre de bliver beskudt eller på min ordre.«

De ventede. Pludselig ræsede fem biler mod indkørslen, og mænd sprang ud. En af dem kastede omgående en brandbombe mod Cilkes hus. Den smadrede en rude og sendte en tynd stribe rød ild ind i værelset bag vinduet.

I næste nu blev hele området klart oplyst af utallige projektører, og de tyve angribere standsede brat. Samtidig klaprede en helikopter ind over hovederne på dem med alle

sine lys tændt, og højttalere brølede: »FBI. Smid jeres våben og læg jer på jorden.«

Forvirret af lyset og helikopteren blev angriberne bare stående, og Boxtan så tilfreds, at de havde mistet enhver modstandsvilje.

Derfor kom det totalt bag på ham, da Sestak hævede sin riffel og fyrede direkte ind i en gruppe angribere. De besvarede omgående ilden, hvorefter et øresønderrivende skyderi begyndte og bestrøg hele indkørslen og mejede angriberne ned. En af de minerede biler eksploderede. Det var, som om en orkan af bly ødelagde alt og alle. Ruder knustes og blev en glimtende sølvregn. De andre biler sank sammen og var så gennemhullede, at al lakken var flået af dem. De tyve angribere var blodsølede kludedynger, der lignede sække med vasketøj, der var lagt frem til afhentning.

Boxton var dybt chokeret. »Du fyrede, inden de fik lejlighed til at overgive sig,« sagde han anklagende til Sestak. »Det skriver jeg i min rapport.«

»Jeg er uenig.« Sestak smilede muntert til ham. »Da de smed den brandbombe mod huset, var det mord. Jeg kunne ikke udsætte mine mænd for yderligere risiko. Det kommer der til at stå i min rapport. Samt at de fyrede først.«

»Min rapport vil sige noget andet,« sagde Boxtan.

»Mon?« sagde Sestak. »Tror du da, at din direktør ønsker en sådan rapport? Så ryger du på hans lorteliste. For altid.«

»Han vil uvægerligt knalde dig, fordi du overtrådte samtlige ordrer,« sagde Boxtan. »Så bliver vi knaldet sammen.«

»Fint,« sagde Sestak. »Men jeg har den taktiske kommando, og ingen kan gå mod mine ordrer. Når først jeg er tilkaldt, bliver det, som jeg vil have det. Og ingen forbrydere skal kunne tro, at de kan røre nogen fra FBI. Det må der aldrig kunne rokkes ved, og du og din direktør kan rende mig i røven.«

»Tyve døde,« sagde Boxtan.

»Så er vi af med dem,« sagde Sestak. »Du og Cilke ønskede, at jeg skulle knalde dem. I havde bare ikke nosser til at sige det rent ud.«

Og pludselig vidste Boxtton, at det jo var sandheden. Kurt Cilke forberedte sig til det forestående møde med direktøren i Washington.

Han havde gjort notater om, hvad han ville sige, og havde ligeledes skitseret en rapport om angrebet på sit hus.

Som altid skulle Boxtton ledsage ham, denne gang efter direktørens udtrykkelige ønske.

Cilke og Boxtton blev vist ind på direktørens kontor med de mange tv-monitorer, som viste, hvad der foregik i de lokale FBI-kontorer. Som altid var direktøren yderst høflig, gav dem hånden og bad dem tage plads, men han sendte Boxtton et koldt fiskeblik. To af hans vicedirektører var også til stede.

»Mine herrer,« sagde han henvendt til samtlige tilstedeværende. »Nu må vi have hold på hele den gang rod. Vi kan ikke lægge navn til en så rystende hændelse uden at sørge for, at den bliver opklaret til bunds. Cilke, ønsker du at beholde dit job, eller vil du træde tilbage?«

»Jeg bliver,« sagde Cilke.

Direktøren vendte sig om mod Boxtton, og hans aristokratiske ansigt var strengt. »Du havde ledelsen. Hvordan kunne det gå til, at alle angriberne blev dræbt, så der ikke blev bare en eneste, som vi kunne afhøre? Hvem gav ordre til at fyre? Gjorde du det? Og i så fald hvorfor?«

Boxton rettede sig stift op på stolen. »Sir,« sagde han. »Angriberne smed en bombe ind i huset og begyndte samtidig at fyre. Der var intet valg.«

Direktøren sukkede, og en af vicedirektørerne gryntede hånligt.

»Kommissær Sestak er så sandelig en, vi gerne vil fremhæve!« sagde direktøren. »Gjorde han da i det mindste ikke et forsøg på at skaffe os bare én fange?«

»Sir, det hele var overstået på kun to minutter,« sagde Boxton. »Sestak er en yderst effektiv taktiker i felten.«

»Nå ja, hverken medierne eller offentligheden har jo brokket sig,« sagde direktøren. »Men jeg må sige, at for mig ser det ud, som om det var et blodbad.«

»Det var også præcis, hvad det var,« sagde en af vicedirektørerne.

»Men det er der jo ikke noget at gøre ved nu,« sagde direktøren. »Cilke, har du lagt en operationsplan?«

Kritikken havde gjort Cilke meget vred, men han svarede roligt: »Jeg vil gerne sætte hundrede mand på sagen og have dig til at kræve en totalrevision af Aprile- bankerne. Jeg agter at bore helt til bunds i alle, som på mindste måde er involveret i sagen.«

»Og du føler dig ikke i gæld til denne Astorre Viola, fordi han reddede dig og din familie?« spurgte direktøren.

»Nej,« sagde Cilke. »Man skal kende de fyre. Først bringer de en i klemme, derefter hjælper de en ud af klemmen.«

Direktøren sagde: »Husk, at en af vores primære interesser er at konfiskere de banker. Ikke blot fordi det er en kontant fordel for os, men også fordi de nu skal bruges som center for hvidvask af narkopenge. Gennem dem kan vi nå Portella og Tulippa. Vi må se globalt på sagen. Astorre Viola nægter at sælge bankerne, og syndikatet forsøger at eliminere ham, indtil nu uden held. Vi ved nu, at de to lejemordere, som dræbte Don Aprile, er totalt forsvundet. Samt at to fra New Yorks politi blev sprængt i luften.«

»Astorre er snedig og næsten umulig at komme til livs, og han er ikke direkte involveret i den egentlige organiserede kriminalitet,« påpegede Cilke. »Men det kan jo være, at det lykkes for syndikatet at eliminere ham, og at børnene så vil sælge bankerne. Og i så fald betragter jeg det som givet, at de senest om et par år træder over stregen.«

Det var ikke usædvanligt for lovens håndhævere at spille på langt sigt, navnlig mod narkoforbryderne. Men i så fald måtte de vende det blinde øje til en stribe forbrydelser.

»Det er ikke første gang, at vi spiller det spil,« sagde direktøren. »Men det betyder ikke, at du kan give Portella carte blanche.«

»Naturligvis ikke,« sagde Cilke, der vidste, at alle nu talte til de skjulte båndoptagere.

»Jeg giver dig halvtreds mand,« sagde direktøren. »Og jeg kræver en grundig revision af bankerne for at få sat lidt gang i tingene.«

En af vicedirektørerne sagde: »Vi har før foretaget en revision af dem og har aldrig fundet noget.«

»Der er altid en chance,« sagde Cilke. »Astorre er ikke bankmand og kan nemt komme til at træde i spinaten.«

»Netop,« sagde direktøren. »Bare et lille fejltrin er alt, hvad rigsadvokaten har brug for.«

Efter at være kommet tilbage til New York mødtes Cilke med Boxton og Sestak for at planlægge den forestående kampagne. »Vi får yderligere halvtreds mand til at undersøge overfaldet på mit hjem,« fortalte han dem. »Men nu må vi passe på, hvad vi gør. Jeg ønsker alt, hvad I kan skrabe sammen om Astorre. Jeg vil have sprængstofattentatet på de to fra New Yorks politi undersøgt til bunds. Jeg vil have fuld information om de to brødre Sturzos forsvinden og alle de oplysninger, som vi kan samle om syndikatet. Men koncentrer jer først og fremmest om Astorre og også om kriminalassistent Washington. Hun har ry for at modtage bestikkelser og for brutalitet, og hendes historie om attentatet på hende og om alle de penge, som blev

fundet på stedet, er mildest talt tvivlsom.«

»Hvad med Tulippa?« spurgte Boxton. »Han kan når som helst forlade landet.«

»Tulippa rejser rundt og agiterer for at gøre narko lovligt samt for at pengeafpresse de store firmaer.«

»Kan vi ikke knalde ham for dét?« spurgte Sestak.

»Nej, Sestak,« sagde Cilke. »Han ejer et forsikringsselskab og sælger dem forsikringer. Vi kan måske

alligevel få en sag ud af det, men firmaerne er imod det. De har nu klaret problemet med sikkerheden for deres personel i Sydamerika. Og Portella kan ikke forsvinde noget sted hen.«

Sestak smilede koldt. »Hvordan er spillereglerne denne gang?«

Cilke sagde glat: »Direktøren har forbudt flere massakrer, men tillader, at vi beskytter os personligt. Særlig mod Astorre.«

»Vi kan med andre ord tillade os at eliminere Astorre?« spurgte Sestak.

Et øjeblik var Cilke tilsyneladende fordybet i sine tanker. »Hvis nødvendigt,« sagde han så.

Kun en uge senere sværmede føderale revisorer som fluer over alt relevant materiale i Aprile-bankerne, og Cilke op søgte personligt mr. Pryor på dennes kontor.

Han gav mr. Pryor hånden og sagde elskværdigt: »Jeg foretrækker altid at mødes personligt med dem, som jeg måske bliver nødt til at sende i fængsel. Men du vil måske foretrække at hjælpe os, så du kan nå at hoppe af toget i tide?«

Mr. Pryor betragtede den yngre mand med et undrende blik. »Du er virkelig helt forkert ude,« sagde han. »Jeg kan forsikre dig for, at jeg leder disse banker i nøje overensstemmelse med både den nationale og den internationale lovgivning.«

»Okay, jeg vil bare fortælle dig, at jeg gennemgår både din og alle andre relevantes baggrund yderst grundigt,« sagde Cilke. »Og jeg håber, at I alle sammen har rene hænder. Også i forbindelse med brødrene Sturzo.«

Mr. Pryor smilede til ham. »Vi er aldeles pletfri.«

Efter at Cilke var gået, lænede mr. Pryor sig tilbage i stolen. Situationen var ved at blive alarmerende. Hvad hvis de sporede Rosie? Han sukkede. Virkelig en stor skam. Men han var øjensynlig nødt til at gøre et eller andet med hende.

Da Cilke meddelte Nicole, at han ønskede at se hende og Astorre på sit kontor næste dag, havde han endnu ikke forstået Astorres karakter helt til bunds og nærede heller intet ønske om at gøre det. Han nærede kun foragt for alle, der brød loven og forstod ikke en sand mafiosos beslutsomhed.

Astorre troede på den gamle tradition. Hans tilhængere elskede ham ikke kun på grund af hans karisma, men også, fordi han værdsatte æren over alt.

En sand mafioso havde en urokkelig vilje til at hævne enhver fornærmelse mod sig selv eller mod sin cosca. Han ville aldrig bøje sig for et andet menneskes vilje eller noget påbud fra nogen myndighed. Og dét var hans magts fundament. Hans vilje var altafgørende. Retfærdighed var det, som han bestemte var retfærdighed. At Astorre havde reddet Cilke og hans familie var en brist i hans karakter. Alligevel havde han fortsat en ubestemt forventning om en slags tak, da han fulgtes med Nicole til mødet med Cilke.

Det var tydeligt, at der var truffet omfattende foranstaltninger til det. To sikkerhedsvagter visiterede både Astorre og Nicole, inden de blev fulgt ind i Cilkes kontor. Cilke stod bag sit skrivebord og gloede på dem. Uden mindste tegn på venlighed bad han dem med en håndbevægelse om at tage plads. En af vagterne låste dem alle sammen inde og ventede selv uden for døren.

»Bliver dette her optaget?« spurgte Nicole.

»Ja,« bekræftede Cilke. »Båd lyd og billede. Der skal ikke opstå nogen misforståelser om dette møde.« Han tav et øjeblik. »I skal forstå, at absolut intet er ændret. Jeg betragter jer som udskud, som jeg ikke vil have her i landet. Jeg tror ikke på jeres Don-sniksnak. Jeg tror heller ikke på jeres historie om den meddeler. Jeg tror, at I aftalte det hele med jeres medsammensvorne og derefter faldt ham i ryggen for at skaffe jer en venligere behandling hos mig. Jeg foragter den slags fiduser.«

Astorre var forbavset over, at Cilke var nået så nær sandheden, og så på ham med ny respekt. Men alligevel følte han sig såret. Manden ejede ikke taknemmelighed og havde ingen respekt for den, der havde reddet både ham og hans familie. Han smilede ad sin egen selvmodsigende barmhjertighed.

»Du mener altså, at det er morsomt, en af jeres mafia-jokes,« sagde Cilke. »Men jeg skal med det samme få det smil tørret af ansigtet på dig.«

Han så på Nicole. »For det første, FBI kræver, at du meddeler Bureauet sandheden om, hvordan du fik de informationer. Ikke den historie, som din fætter serverede for os. Du forbavser mig, advokat. Jeg overvejer at lade dig sigte som medkonspirator.«

Nicole sagde køligt: »Det kan du jo forsøge. Men tal hellere først med din direktør.«

»Hvem fortalte jer om det forestående angreb på mit hus?« spurgte Cilke. »Det rigtige navn på jeres meddeler.«

Astorre trak på skuldrene. »Tro os eller lad være.«

»Ingen af delene,« sagde Cilke koldt. »Lad os få tingene klart på bordet. Du er bare en sæk lort som alle de andre. En anden morder. Jeg ved, at det var dig, der sprængte Di Benedetto og Washington i luften. Vi undersøger de to brødre Sturzos forsvinden i L. A. Du dræbte tre af Portellas gorillaer og deltog i en kidnapning. I det lange løb får vi dig. Og så er du bare en ny lille klat lort.«

For første gang så det ud, som om Astorre mistede lidt af sin selvbeherskelse, og hans venlige maske gled væk. Han bemærkede, at Nicole betragtede ham med en slags skrækslagen medlidenhed, og derfor gav han frit løb for lidt af sin vrede.

»Jeg forventer ingen begunstigelser fra dig,« sagde han til Cilke. »Du end ikke aner, hvad ordet ære betyder. Jeg reddede din kones og din datters liv. De ville være under jorden nu, hvis det ikke havde været for mig. Nu kalder du

mig herhen for at fornærme mig. Det er udelukkende min skyld, at din kone og datter stadig er i live. Det kunne du da i det mindste respektere mig for.«

Cilke gloede på ham. »Ikke på vilkår,« sagde han og mærkede et hvidglødende raseri over at stå i gæld til Astorre.

Astorre rejste sig for at gå, men sikkerhedsvagten skubbede ham ned på stolen igen.

»Du skal nok komme til at fortryde det alt sammen, det sørger jeg for,« sagde Cilke.

Astorre trak på skuldrene. »Gør hvad du vil. Men lad mig fortælle dig dette: Jeg ved, at du var impliceret i mordet på Don Aprile. Fordi du og Bureauet ville have fingre i de banker.«

Sikkerhedsvagten tog et skridt hen mod Astorre, men Cilke vinkede ham tilbage. »Jeg ved, at du kan standse angrebene på min familie,« sagde Astorre. »Og jeg gør dig ansvarlig for, at de hører op.«

Fra den anden side af kontoret så Boxtan på Astorre og drævede: »Truer du en føderal embedsmand?«

Nicole brød ind. »Naturligvis ikke. Han beder kun om hans hjælp.«

Nu virkede Cilke mere behersket. »Alt det for din elskede Don. Du har øjensynlig ikke læst det dossier, som jeg gav Nicole. Den elskede Don var den mand, der dræbte din far, da du kun var to år gammel.«

Astorre skar en grimasse og så på Nicole. »Hentyder han til det, som du ikke ville lade mig læse?«

Nicole nikkede. »Jeg mente, at det ikke var sandt, og desuden, hvis det havde været det, burde du efter min mening ikke få det at vide. Det ville bare have såret dig.«

Det svimlede let for Astorre, men han bevarede fatningen. »Det gør ingen forskel,« sagde han.

»Men nu ved vi altså, hvor vi står. Kan vi så gå?« sagde Nicole.

Cilke var stor og stærk, og da han kom rundt om skrivebordet, gav han Astorre et muntert klask på kinden, hvad der forbavsede ham selv lige så meget, som det forbavsede Astorre. For han havde aldrig gjort noget lignende. Slaget skulle vise hans foragt, der dækkede over et brændende had. Han vidste, at han aldrig ville kunne tilgive Astorre, at han havde reddet hans familie. Og Astorre så ham lige i ansigtet. Han forstod helt præcis, hvad Cilke følte.

Nicole og Astorre kørte hjem til Nicoles lejlighed, og hun forsøgte at vise sin medfølelse med Astorre for den ydmygelse, som han var blevet udsat for, men det gjorde ham blot endnu vredere. Nicole lavede en let frokost til dem og overtalte ham derefter til at lægge sig på hendes seng og tage sig en middagslur. Midt under denne fornemmede han, at Nicole nu lå ved siden af ham og havde omfavnet ham. Han skubbede hende fra sig.

»Du hørte, hvad Cilke sagde om mig,« sagde han. »Vil du virkelig lade dig involvere med mig?«

»Jeg tror hverken på ham eller på hans rapporter,« sagde Nicole. »Astorre, egentlig tror jeg, at jeg stadig elsker dig.«

»Vi kan ikke vende tilbage til dengang, da vi kun var store børn,« sagde Astorre blidt. »Jeg er ikke mere den samme som dengang, og det er du heller ikke. Du ønsker bare, at vi igen var børn.«

De lå i hinandens arme, og Astorre sagde søvnigt: »Tror du, at det er sandt, dét, som de sagde om, at din far dræbte min far?«

Næste dag fløj Astorre til Chicago sammen med mr. Pryor for at rådføre sig med Benito Craxxi. Han orienterede dem om den seneste udvikling og spurgte derefter: »Er det sandt, at Don Aprile dræbte min far?«

Craxxi ignorerede spørgsmålet og spurgte Astorre: »Var du på nogen måde involveret i overfaldet på Cilkes familie?«

»Nej,« sagde Astorre og løj for dem, for han ønskede ikke, at nogen skulle vide, at han var så dreven. Desuden vidste

han, at de to andre ville have misbilliget det, han havde gjort.

»Og alligevel reddede du dem,« sagde Don Craxxi.

»Hvorfor?«

Igen måtte Astorre lyve. Hans allierede måtte ikke vide, at han kunne blive så sentimental, at han ikke havde kunnet affinde sig med, at Cilkes kone og datter blev dræbt.

»Du gjorde det rigtige,« sagde Craxxi.

»Du har endnu ikke besvaret mit spørgsmål,« sagde Astorre.

»Fordi det er kompliceret,« sagde Craxxi. »Du var den toårige søn af en stor mafiachef på Sicilien, som var firs år gammel og leder af en meget stærk cosca. Din mor var meget ung, da hun døde i barselsengen. Den gamle Don lå på sit dødsleje og tilkaldte mig, Don Aprile og Bianco. Hans død ville få hans cosca til at bryde totalt sammen, og han var bekymret for din fremtid. Han lod os love, at vi skulle tage os af dig, og han valgte Don Aprile til at tage dig med sig til Amerika. Men derovre var Don Apriles kone netop ved at dø, og for at spare dig for flere lidelser anbragte han dig hos Viola-familien. Det var imidlertid en fejl, for det viste sig, at din fosterfar var en forræder, der nødvendigvis måtte henrettes. Don Aprile optog dig så i sit hjem, da alle disse besværligheder var overstået. Don Aprile havde en makaber sans for humor, så han fik det til at se ud, som om din far havde begået selvmord i bagagerummet på sin bil. Efterhånden som du voksede op, sås det, at du havde arvet hele din karakter efter din rigtige far, den store Don Zeno. Derfor besluttede Don Aprile, at du skulle blive den, der forsvarede hans familie. Altså sendte han dig til Sicilien, så du kunne blive oplært dér.«

Astorre var egentlig ikke forbavset. Et eller andet sted i hans hukommelse fandtes der et billede af en meget gammel mand og af en køretur på en ligvogn.

»Javel,« sagde Astorre langsomt, »og det er så, hvad jeg nu er. Jeg ved, hvordan man tager offensiven. Men både

Portella og Tulippa er godt beskyttede, og jeg må også passe på Grazziella. Den eneste, som jeg uden videre kan dræbe, er generalkonsul Marriano Rubio. Og imens har jeg Cilke i hælene. Og jeg ved end ikke, hvor jeg skal begynde.»

»Du må under ingen omstændigheder gøre Cilke noget,« sagde Don Craxxi.

»Nej,« tilsluttede mr. Pryor sig. »Det ville være katastrofalt.«

Astorre smilede beroligende til dem. »Enig,« sagde han.

»Der er én god nyhed,« sagde Craxxi. »Grazziella har hjemme i Corleone anmodet Bianco i Palermo om at arrangere et møde med dig. Bianco vil meget snart sende dig besked om at komme til Sicilien. Han kan måske blive din nøgle.«

Tulippa, Portella og Rubio mødtes i konferenceværelset i Det Peruvianske Konsulat. Fra Sicilien havde Michael Grazziella beklagende meddelt, at han desværre ikke kunne komme.

Inzio åbnede mødet uden sin vanlige sydamerikanske charme. Han var utålmodig. »Nu vil jeg have et svar på det spørgsmål: Får vi de banker eller ikke? Jeg har investeret millioner af dollars og er dybt skuffet over resultaterne.«

»Astorre er som et spøgelse,« sagde Portella. »Vi kan ikke komme ham nær. Han vil ikke acceptere et højere bud. Vi er nødt til at dræbe ham. Så sælger de andre.«

Inzio så på Rubio. »Er du sikker på, at din lille elskling vil acceptere det?«

»Jeg overtaler hende,« sagde Rubio.

»Og de to brødre?« spurgte Inzio.

»De er ikke interesseret i vendettaen,« sagde Rubio. »Det har Nicole forsikret mig.«

»Der er kun én måde,« sagde Portella. »Vi kidnapper Nicole og lokker Astorre ud for at redde hende.«

Rubio protesterede. »Hvorfor ikke en af brødrene?«

»For nu bliver Marcantonio ekstra grundigt beskyttet,« sagde Portella. »Og vi kan ikke røre Valerius, for så får vi

hærens efterretningstjeneste i håret, og de er en ondsksfuld bande.«

Tulippa så på Rubio. »Nu vil jeg ikke høre mere af den slags vrøvl fra dig.

Hvorfor skulle vi risikere milliarder af dollars bare på at være pæn mod din veninde?»

»Vi har jo allerede forsøgt det trick,« sagde Rubio. »Og husk, hun har permanent sin livvagt med sig.« Han var meget forsigtig med, hvad han sagde. Det ville blive en katastrofe, hvis Tulippa blev sur på ham.

»Den livvagt er ikke noget problem,« affejede Portella.

»Okay, jeg går med til det, hvis bare I lover, at der ikke sker Nicole noget,« sagde Rubio.

Marriano Rubio satte tingene i bevægelse ved at invitere Nicole til det årlige bal i Det Peruvianske Konsulat. Netop den aften opsøgte Astorre hende for at sige, at han lige skulle et kort svip til Sicilien. Mens Nicole gjorde sig i stand og klædte sig på, tog Astorre en guitar, som Nicole havde haft liggende til ham, og sang italienske kærlighedssange med sin hæse, men indtagende stemme.

Da Nicole kom ud fra badeværelset, var hun splitternøgen bortset fra den hvide badekåbe, som hun havde over armen. Astorre var ved at blive totalt overvældet af al den skønhed, som blev skjult af hendes daglige påklædning. Da hun nåede hen til ham, tog han badekåben og draperede den om hende.

Hun lagde hans arme om sig og sukkede. »Du elsker mig ikke mere.«

»Du ved ikke, hvem jeg i virkeligheden er,« sagde Astorre og lo. »Vi er ikke børn længere.«

»Men jeg ved, at du er god,« sagde Nicole. »Du reddede Cilke og hans familie. Hvem fortalte dig om det?»

Igen lo Astorre. »Kommer ikke dig ved.« Derefter gik han ind i opholdsstuen for ikke at blive nødt til at besvare flere spørgsmål.

Nicole tog sin livvagt Helene med til ballet, og Helene morede sig bedre end Nicole, der vidste, at som vært kunne Rubio ikke tage sig særligt af hende. Men han havde sørget for en limousine til hende.

Efter ballet satte den hende af neden for hendes lejlighed. Helene steg først ud.

Inden de nåede at gå ind i huset, blev de omringet af fire mænd. Helene bøjede sig ned mod sit ankelhylster, men for sent. En af mændene satte en kugle i hovedet på hende, så blomsterkransen på hendes hoved blev gennemvædet af blod.

Samtidig kom en anden gruppe mænd frem fra mørket. Tre af overfaldsmændene flygtede, og Astorre, som diskret var fulgt efter Nicole til ballet, fik hende omgående skubbet om bag sig. Manden, der havde skudt Helene, var nu blevet afvæbnet.

»Få hende væk,« sagde Astorre til en af sine mænd. Derefter rettede han sin pistol mod dræberen og spurgte: »Okay, hvem har sendt dig?«

Dræberen lod sig ikke intimidere. »Rend mig!« sagde han.

Nicole så Astorres ansigt blive koldt, og i næste nu skød han manden i brystet. Så tog han et skridt nærmere, og idet manden faldt, greb Astorre fat i hans hår og satte en kugle i hans hoved. I det øjeblik så Nicole, hvad hendes far måtte have været.

Hun kastede op ud over Helenes lig. Astorre vendte sig om mod hende og smilede beklagende. Nicole kunne ikke få sig til at se på ham.

Astorre fulgte hende op i hendes lejlighed og gav hende instruks om, hvad hun skulle sige til politiet, nemlig at hun var besvimet, da Helene blev skudt, og derefter ikke havde set noget. Han gik, og hun tilkaldte politiet.

Efter at have sørget for livvagter der beskyttede Nicole døgnet rundt, fløj Astorre til Sicilien for at træffe Graziella og Bianco i Palermo. Han fløj som altid først til Mexico og tog

derfra en privat jet til Palermo, så hans rejse ikke blev registreret nogetsteds.

I Palermo blev han modtaget af Bianco, der igen var så overdådigt elegant i bedste Palermostil, at det var næsten umuligt at huske ham som en skægget og vild bandit. Bianco var henrykt for at se Astorre og omfavnede ham kærligt. De blev kørt ud til Biancos villa ude ved kysten.

»Så du har dine problemer i Amerika?« sagde han i villaens forgård, der var dekoreret med gamle romerske statuer. »Men jeg har gode nyheder til dig.« Så gjorde han et sidespring ved at sige: »Hvad med dit sår? Har du også problemer med dét?«

Astorre rørte ved guldkæden. »Nej,« sagde han. »Det er kun gået ud over min sangstemme. Nu er jeg en kvækker og ikke længere tenor.«

»Hellere baryton end sopran,« sagde Bianco og lo. »Italien har alligevel stadig masser af tenorer, så én mindre gør ikke noget. Du er en sand mafioso, og det er, hvad vi har brug for.«

Astorre smilede og huskede sin svømmetur den dag for så længe siden. Nu mærkede han ikke længere forræderiets smertelige stik, men huskede kun, hvad han tænkte, da han kom til sig selv. Han rørte ved medaljonen på sin hals og sagde:

»Hvad går de gode nyheder ud på?«

»Jeg har sluttet fred med Corleone-cosca'en og Grazziella,« sagde Bianco. »Han var ikke involveret i drabet på Don Aprile. Det var først senere, at han kom med i syndikatet. Men nu er han utilfreds med Portella og Tulippa. Han synes, at de er for ubesindige, og desuden er de et par kluddermikler. Han misbilliger forsøget på at dræbe ham Cilke fra FBI. Og han har umådelig stor respekt for dig. Han kender dig fra dengang, da du var en af mine folk. Han ser dig som en mand, det er meget svært at slå ihjel. Nu vil han

droppe eventuelle vendettaer mod dig og i stedet hjælpe dig.«

Astorre blev lettet. Hans opgave ville blive meget nemmere, hvis han ikke også samtidig skulle bekymret sig om Grazziella.

»Han vil mødes med os i morgen her i villaen,« sagde Bianco.

»Stoler han så meget på dig?« spurgte Astorre.

»Det er han nødt til,« sagde Bianco. »For uden mig her i Palermo kan han ikke styre Sicilien. Og vi er blevet mere civiliserede, end vi var, da du sidst var her.«

Næste eftermiddag ankom Michael Grazziella til villaen, og Astorre bemærkede, at han var klædt efter en romersk politikers ultrarespektable mode — mørk habit, hvid skjorte og mørkt slips. Han var ledsaget af to livvagter i lignende påklædning. Grazziella var en lille mand, høflig og med en meget blid stemme — det var ikke til at tro, han havde ansvaret for mordene på adskillige højtstående embedsmænd, som havde bekæmpet mafiaen. Han tog Astorres hånd og sagde: »Jeg kommer for at hjælpe dig som bevis på min store respekt for vores ven Bianco. Glem venligst fortiden. Vi må begynde helt forfra.«

»Mange tak,« sagde Astorre. »Jeg er beæret.«

Med en håndbevægelse vinkede Grazziella sine livvagter væk, og de slentrede ned på stranden.

»Nå, Michael,« sagde Bianco. »Hvordan kan du hjælpe ham?«

Grazziella så på Astorre og sagde: »Portella og Tulippa er for overilede for min smag. Og Marriano Rubio er for uhæderlig, men jeg ser, at du både er intelligent og en Kvalificeret Mand. Desuden er Nello min nevø, og jeg hørte, at du skånede ham, og det var stort. Så dér har du mine motiver.«

Astorre nikkede. Bag Grazziella så han det sicilianske havs sortgrønne bølger, fra hvis bølgekamme den dræbende

sicilianske sols stråler blev reflekteret. En pludselig nostalgi greb ham, et stik i hjertet, fordi han vidste, at han måtte rejse herfra igen.

Alt det, som var omkring ham nu, var så nært og velkendt for ham, som Amerika aldrig ville kunne blive. Han længtes efter Palermos gader, efter lyden af italienske stemmer og efter selv at tale det sprog, som var langt naturligere for ham end engelsk. Han samlede atter sin opmærksomhed om Grazziella. »Hvad kan du så fortælle mig nu?«

»Syndikatet ønsker, at jeg igen skal mødes med dem i Amerika,« sagde Grazziella. »Jeg kan oplyse dig om deres færd og deres sikkerhedsforanstaltninger. Og hvis du slår hårdt til, kan jeg give dig ly på Sicilien, og hvis de så forsøger på at få dig udleveret, har jeg venner i Rom, som kan sætte en stopper for dét.«

»Har du virkelig så stor indflydelse?« spurgte Astorre.

»Naturligvis,« sagde Grazziella med et lille skuldertræk. »Hvordan skulle vi ellers kunne eksistere? Men du må ikke blive for dumdristig.«

Astorre vidste, at det var Cilke, som han dermed hentydede til. Han smilede til Grazziella. »Jeg er aldrig overilet.«

Grazziella smilede høfligt og sagde: »Dine fjender er mine fjender, og jeg forpligter mig til at hjælpe dig.«

»Kan jeg formode, at du ikke deltager i det møde?« spurgte Astorre.

Igen smilede Grazziella til ham. »I sidste øjeblik bliver jeg forhindret og kommer ikke.«

»Hvornår skal det møde holdes?« spurgte Astorre.

»Inden for den næste måned,« sagde Grazziella.

Efter at Grazziella havde forladt dem, sagde Astorre til Bianco: »Fortæl mig så, hvorfor han gør det?«

Bianco smilede bifaldende. »Hvor har du nemt ved at forstå Sicilien. Alle de motiver, som han nævnede, er sande. Men der er et vigtigere motiv, som han ikke sagde noget om.« Han tøvede. »Tulippa og Portella har snydt ham for

hans korrekte andel af narkopengene, så af den grund vil han under alle omstændigheder være nødt til at gå i krig mod dem, for noget sådant vil han aldrig kunne tolerere.

Han har høje

tanker om dig, og det vil passe ham fint, hvis du likviderer hans fjender og bliver hans allierede. Han er en meget snedig mand, er Grazziella.«

Den aften gik Astorre helt alene en tur nede på stranden og overvejede, hvad han skulle gøre. Snart ville hele denne sag være et overstået kapitel.

Mr. Pryor havde ingen problemer med at styre bankerne og forsvare dem mod myndighederne. Men da FBI oversvømmede New York efter drabsforsøget på Cilke, blev han en smule bekymret for, hvad de måske kunne grave op. Navnlig efter Cilkes besøg i banken.

I sin tidligste ungdom havde mr. Pryor været en af de førende lejemordere for mafiaen i Palermo. Men han havde set lyset og havde i stedet satset på en karriere i bankverdenen, hvor hans medfødte charme, intelligens og kriminelle forbindelser sikrede hans succes. Han blev kort sagt bankier for mafiaen i hele verden. Han blev hurtigt ekspert i valutamanøvrer og i at skjule sorte penge. Han havde også talent for at finde og købe regulære virksomheder til en fordelagtig pris. Til sidst udvandrede han til England, hvis mere pålidelige system bedre beskyttede hans rigdomme end bestikkelserne i Italien.

Men hans lange arme nåede alligevel både til Palermo og til De Forenede Stater. Og han var den primære bankforbindelse for Biancos cosca, der havde sat sig på al byggevirksomhed på Sicilien. Han var også bindeledet mellem Apriles banker og Europa.

Hele den voldsomme politiaktivitet mindede ham om en mulig risiko: Rosie. Hun kunne forbinde Astorre med brødrene Sturzo. Desuden vidste mr. Pryor, at Astorre stadig havde et svagt punkt og undertiden søgte trøst i Rosies

arme. Det fik ham ikke til at respektere Astorre mindre. Mænd havde haft den svaghed helt siden urtiden. Og Rosie var en rigtig mafiosopige. Hvem kunne modstå hende? Men hvor meget han så end beundrede pigen, så var det alligevel ikke klogt at have hende rendende.

Altså besluttede han at gribe ind, som han engang havde gjort det i London. Han vidste, at Astorre ikke ville billige det — han kendte Astorres karakter og vidste, hvor farlig han kunne blive. Men Astorre var på den anden siden altid fornuftig. Mr. Pryor ville kunne overtale ham, når skaden var sket, og Astorre ville indse, at det havde været klogt.

Men gøres skulle det jo. Altså ringede mr. Pryor en aften til Rosie, der blev henrykt over at høre fra ham, navnlig da han fortalte hende, at han havde gode nyheder til hende. Da han lagde røret på, sukkede han dybt.

Han tog sine to nevøer med sig som chauffører og livvagter, efterlod den ene af dem i bilen neden for Rosies lejlighed og tog den anden med sig op.

Rosie hilste dem ved at kaste sig i mr. Pryors arme, og det kom totalt bag på hans nevø, der uvilkårligt stak hånden ind under sin jakke.

Hun havde lavet kaffe og serverede kager, som hun sagde var specielt importeret fra Neapel. Sådan smagte de nu ikke syntes mr. Pryor, der anså sig for at være ekspert på dette område.

»Jamen, du er da den sødeste pige,« sagde mr. Pryor, og til sin nevø sagde han: »Værsgo, smag på den dér.« Men nevøen havde sat sig hen i et hjørne af værelset, hvorfra han betragtede den lille komedie, som hans onkel spillede.

Rosie daskede til mr. Pryors filthat, som lå ved siden af ham, og sagde drilsk: »Jeg kunne bedre lide din engelske bowler. Med den på virkede du ikke nær så storsnudet.«

Mr. Pryor smilede godmodigt. »Når man skifter land, skal man altid huske også at skifte sin hat. Og min kære Rosie, jeg er kommet for at bede dig om at gøre mig en stor tjeneste.«

Han bemærkede hendes tøven, inden hun begejstret klappede i hænderne. »Det ved du da, at jeg vil,« sagde hun. »Jeg skylder dig så meget.« Hendes sødme gjorde sit indtryk på mr. Pryor. Men det nødvendige skulle jo gøres.

»Rosie,« sagde han. »Jeg beder dig gøre dig klar, så du kan rejse til Sicilien i morgen, bare en kort tur. Astorre er derovre og vil gerne se dig, og du skal give ham nogle papirer fra mig, som er strengt hemmelige. Han savner dig og vil så gerne vise dig Sicilien.«

Rosie rødmede. »Vil han virkelig gerne have mig derover?«

»Naturligvis,« bekræftede mr. Pryor.

Sandheden var, at Astorre netop nu var på vej hjem fra Sicilien og ventedes tilbage i New York næste aften. Rosie og han ville derfor krydse hinanden over Atlanten, i hver sit fly.

Rosie gjorde sig koket ved at tage den forretningsmæssige mine på. »Så hurtigt kan jeg umuligt slippe herfra,« sagde hun. »Jeg skal bestille billetter, jeg skal i banken, og der er en masse andre småting.«

»Nu må du ikke synes, at jeg er nævenyttig,« sagde mr. Pryor. »Men alt dét har jeg allerede ordnet.«

Han trak en lang hvid konvolut op af jakkelommen. »Her er din flybillet,« sagde han. »På første klasse. Dertil ti tusind dollars til et par sidste småindkøb og rejseomkostninger. Min nevø, der sidder derhenne i hjørnet og er aldeles blændet af dig, henter dig i morgen i sin limousine. I Palermo bliver du modtaget af enten Astorre eller en af hans venner.«

»Jeg skal være her tilbage igen senest om en uge,« sagde Rosie. »Jeg skal til nogle prøver på universitetet.«

»Tænk ikke på det,« sagde mr. Pryor. »Du får ingen problemer med de prøver, lover jeg dig. Har jeg nogensinde svigtet dig?« Han havde nu hentet sin mest overtalende onkelstemme frem. Samtidig tænkte han: Hvor er det dog synd, at Rosie aldrig skal gense Amerika.

De drak kaffen og spiste kagerne. Nevøen afslog igen alle tilbud om at deltage, skønt Rosie gjorde sit allermest charmerende forsøg på at overtale ham. Deres snak blev afbrudt af telefonen, der ringede. Rosie tog den. »Jamen, er det dig, Astorre? Ringer du fra Sicilien? Mr. Pryor har sagt det til mig. Han sidder her og drikker kaffe.«

Mr. Pryor nippede fortsat roligt til sin kaffe, men hans nevø rejste sig og satte sig derefter ned igen, da mr. Pryor sendte ham et bydende blik.

Rosie så spørgende på mr. Pryor, som nikkede beroligende.

»Ja, han har arrangeret det, så jeg kan besøge dig på Sicilien en uges tid,« sagde Rosie og tav for at lytte til svaret. »Ja, naturligvis er jeg skuffet. Det gør mig ondt, at du var nødt til at fare hjem igen så uventet. Vil du tale med ham? Nej? Okay, det siger jeg til ham.« Hun lagde røret på.

»Det var dog en skam,« sagde hun til mr. Pryor. »Han blev nødt til at skynde sig hjem. Han siger, at du skal vente på ham her. Han kommer om en halv times tid.«

Mr. Pryor rakte hånden ud efter en kage til. »Så gør jeg det,« sagde han.

»Han forklarer det alt sammen, når han kommer,« sagde Rosie. »Mere kaffe?«

Mr. Pryor nikkede, og derefter sukkede han. »Der ventede dig ellers en dejlig tid på Sicilien. Det var dog uheldigt.« Han forestillede sig Rosies begravelse på en siciliansk kirkegård, hvor smukt og vemodigt ville det ikke have været.

»Gå ned og vent i bilen,« sagde han til sin nevø.

Den unge mand rejste sig modstræbende, men med en håndbevægelse gennede mr. Pryor ham af sted. Rosie lukkede ham ud af lejligheden, hvorefter mr. Pryor sendte hende sit mest omsorgsfulde smil og spurgte: »Har du været rigtig lykkelig i de seneste år?«

Astorre var ankommet til Amerika en dag tidligere end beregnet, og Aldo Monza havde hentet ham i den lille

lufthavn i New Jersey. Han havde naturligvis rejst i en privat jet og på falsk pas. En pludselig impuls havde fået ham til at ringe til Rosie i håb om en behagelig aften sammen med hende. Da Rosie fortalte ham, at hun havde besøg af mr. Pryor, kimede alle hans indre alarmer. Han fattede omgående mr. Pryors planer med at sende hende til Sicilien og gjorde sit bedste for at få styr på sin vrede. Mr. Pryor havde ønsket at gøre dét, som efter hans erfaringer måtte være det rigtige. Men det var for stor en pris for sikkerhed.

Så snart Rosie havde åbnet døren, kastede hun sig i favnen på ham. Mr. Pryor rejste sig fra sin stol, og Astorre gik hen til ham og omfavnede ham. Mr. Pryor skjulte sin forbavselse — så kærlig plejede Astorre ellers aldrig at være.

Til hans yderligere forbavselse sagde Astorre nu til Rosie: »Rejs til Sicilien i morgen, som vi har planlagt det, og så kommer jeg over til dig om et par dage, og så får vi en herlig ferie derovre.«

»Vidunderligt,« sagde Rosie. »Jeg har aldrig før været på Sicilien.«

Til mr. Pryor sagde Astorre: »Tak, fordi du ordnede det alt sammen.«

Derefter vendte han sig atter om mod Rosie. »Jeg kan ikke blive,« sagde han.

»Men vi ses på Sicilien. I aften har jeg vigtige forretninger, som jeg skal drøfte med mr. Pryor. Så gør dig klar til afrejse. Og tag ikke en større garderobe med. Vi kan gå på indkøb i Palermo.«

»Okay,« sagde Rosie, gav mr. Pryor et kys på kinden, omfavnede Astorre og kyssede ham grundigt og længe. Derefter fulgte hun dem ud.

Da de to mænd var nået ned på gaden, sagde Astorre: »Kom med mig hen i min vogn. Og send dine nevøer hjem — du får ikke brug for dem i aften.«

Først da begyndte mr. Pryor at blive en smule nervøs. »Det var for dit eget bedste,« sagde han.

De satte sig ind på bagsædet i Astorres bil, hvor Aldo Monza sad bag rattet. Astorre så på mr. Pryor. »Ingen påskønner dig mere end jeg,« sagde han. »Men er jeg chefen, eller er jeg ikke?«

»Du er det ubetinget,« sagde mr. Pryor.

»Det var et problem, som jeg ville have taget mig af,« sagde Astorre. »Jeg er klar over faren, og jeg er glad for, at du fik mig sat i gang. Men jeg behøver hende. Vi kan tillade os en og anden risiko. Derfor er mine instrukser følgende: På Sicilien skal hun forsynes med en luksusvilla med tjenestefolk. Hun kan skrive sig ind på universitetet i Palermo. Hun får et meget rigeligt underholdsbidrag, og Bianco vil introducere hende i Palermos bedste kredse. Vi sørger for, at hun bliver lykkelig derovre, og Bianco kan tage sig af eventuelle problemer. Jeg ved godt, at du misbilliger mine følelser for hende, men dem kan jeg ikke gøre noget ved. Jeg regner med, at netop hendes fejl vil hjælpe hende til at blive lykkelig i Palermo. Hun har en svaghed for penge og for at nyde livet, men hvem har ikke dét? Så fra nu af gør jeg dig ansvarlig for hendes sikkerhed. Ingen uheld.«

»Som du ved, holder jeg selv meget af pigen,« sagde mr. Pryor. »En sand mafiosopige. Rejser du nu tilbage til Sicilien?«

»Nej,« sagde Astorre. »Der er vigtigere ting her, som skal gøres.«

Kapitel 13

Efter at Nicole havde givet tjeneren sin bestilling, koncentrerede hun sig intenst om Marriano Rubio. I dag skulle hun aflevere to betydningsfulde budskaber, og hun ville være helt sikker på at få gjort det rigtigt.

Rubio havde valgt restauranten, en fransk luksusbistro, hvor tjenerne svævede nervøst omkring med peberkværne

og lange fletkurve med friskbagt brød med sprød skorpe. Rubio brød sig ikke om maden på stedet, men han kendte inspektøren, så han kunne altid være sikker på at få et godt bord i et roligt hjørne. Han tog tit sine kvinder med sig herhen.

»Du er stille i aften,« sagde han og rakte sin arm over bordet for at tage hendes hånd. Nicole mærkede en gysen løbe gennem sig, og det gik op for hende, at hun hadede ham, fordi han havde den magt over hende. Hun trak sin hånd til sig. »Er du all right?« spurgte han.

»Det har været en vanskelig dag,« sagde hun.

Han sukkede. »Det er prisen for at arbejde blandt slanger.« Rubio havde ingen større respekt for Nicoles advokatfirma. »Hvorfor vil du absolut trækkes med dem? Lad dog mig tage mig af dig i stedet for!«

Nicole tænkte på de mange kvinder, der utvivlsomt havde lyttet til den særlige lokketone og havde sparket deres karriere væk for at være sammen med ham.

»Frist mig ikke,« sagde hun flirtende.

Bemærkningen forbavsede Rubio, der vidste, at Nicole gik stærkt op i sit arbejde. Men det var præcis, hvad han havde håbet på. »Lad mig tage mig af dig,« gentog han.

»Der er jo alligevel ikke ret mange storkoncerer tilbage, som du ikke allerede har hevet i retten.«

En af tjenerne trak en flaske hvidvin op, viste Rubio proppen og hældte en smule af vinen i et elegant krystalvinglas. Rubio smagte på den og nikkede, hvorefter han atter samlede sin opmærksomhed om Nicole.

»Egentlig ville jeg holde op lige nu,« sagde hun. »Men der er et par sager, jeg fører uden honorar, og som jeg først skal have gjort færdige.« Hun nippede til vinen. »Men på det sidste er jeg blevet ret interesseret i bankvirksomhed.«

Rubio kneb øjnene sammen. »Nå ja,« sagde han, »så er det jo heldigt for dig, at I har en hel stribe banker i familien.«

»Vist så,« sagde Nicole. »Men uheldigvis troede min far ikke, at kvinder havde evner til at lede en virksomhed. Så derfor må jeg nøjes med at se til, mens min fjollede fætter kører dem i sæk.« Hun løftede hovedet, fangede hans blik og tilføjede: »I øvrigt tror Astorre, at du er ude efter ham.«

Rubio forsøgte at spille munter. »Virkelig? Hvordan skulle jeg så bære mig ad med dét?«

»Aner det ikke,« vrissede Nicole irriteret. »Husk, at han har makaroni som levebrød. Og har mel i hovedet. Han siger, at du vil bruge bankerne til pengevask, og guderne må vide hvad. Han prøvede endog at få mig til at tro, at du forsøgte på at kidnappe mig.« Nicole vidste, at herfra måtte hun passe meget på. »Men det kan han ikke bilde mig ind. Personligt tror jeg, at det er ham, der står bag alt dét, som er foregået. Han ved, at mine brødre og jeg ønsker at kontrollere bankerne, derfor vil han gøre os paranoide. Men vi er trætte af at høre på alt hans vrøvl.«

Rubio studerede Nicoles ansigt nøje. Han var stolt af sin evne til at skelne mellem sandhed og løgn. Siden han blev diplomat, havde nogle af verdens berømteste statsmænd forsøgt at lyve for ham. Og nu, hvor han så dybt i Nicoles øjne, blev han overbevist om, at hun talte sandt.

»Hvor træt er du af det?« spurgte han.

»Vi er alle tre dødtrætte,« sagde Nicole.

Et optog af tjenere serverede hovedretten så pompøst som muligt, og efter at de omsider havde forladt bordet, bøjede Nicole sig frem mod Rubio og hviskede: »De fleste aftener arbejder min fætter meget sent i sit pakhus.«

»Hvad mener du med dét?« spurgte Rubio.

Nicole løftede sin kniv og begyndte at skære i kødet på sin tallerken, andemedaljoner i let appelsinsauce. »Ikke noget,« sagde hun. »Men hvorfor spilder hovedaktionæren i en international bank sin tid i et makaronipakhus? Hvis det var mig, der stod for de banker, ville jeg konstant være over dem og sikre, at mine partnere fik et langt større udbytte af

deres investering.« Hun smagte på retten og smilede til Rubio. »Perfekt,« sagde hun.

Blandt Georgette Cilkes mange dyder var, at hun altid havde styr på sin tid. Hver tirsdag eftermiddag brugte hun præcis to timer på sit frivillige arbejde i hovedkvarteret for Kampagnen mod Dødsstraf, hvor hun passede telefonen og modtog opringninger fra advokater for fanger på dødsgangen. Altså vidste Nicole præcis, hvor hun skulle aflevere dagens andet budskab.

Da Georgette så Nicole komme ind på sit kontor, lyste det op i hendes ansigt. Hun rejste sig for at give veninden et knus. »Gud være lovet,« udbrød hun. »Det har været en frygtelig dag. Jeg er glad for, at du kom. Jeg trænger til moralsk støtte.«

»Jeg er bange for, at jeg ikke bliver nogen større hjælp for dig,« sagde Nicole. »Der er noget, som bekymrer mig, og som jeg er nødt til at tale med dig om.«

I deres mangeårige samarbejde havde Nicole aldrig før betroet sig til Georgette, skønt de havde et varmt professionelt samarbejdsforhold. Georgette drøftede aldrig sin mands arbejde med nogen. Og Nicole så intet formål i at drøfte sine elskere med gifte kvinder, som altid gav gode råd om, hvordan man fik en mand trukket til alteret, mens Nicole hellere ville snakke om rå sex. Men hun havde bemærket, at netop det emne gjorde gifte kvinder synligt utilpasse. Måske, tænkte Nicole, brød de sig ikke om at høre om det, som de gik glip af.

Georgette spurgte, om de skulle snakke meget privat, og da Nicole nikkede, fandt de et lille tomt kontor længere henne ad gangen.

»Jeg har aldrig talt om dette med nogen,« begyndte Nicole. »Men du ved vel, at min far var Raymonde Aprile — ham, der var kendt som Don Aprile. Har du hørt om ham?«

Georgette rejste sig og sagde: »Jeg tror ikke, at jeg bør drøfte det emne med dig ...«

»Bliv siddende,« afbrød Nicole. »Det er nødvendigt, at du hører dette.«

Georgette var tydeligvis ubehageligt berørt af situationen, men hun adlød. Og i virkeligheden havde Nicles familieforhold altid pirret hendes nysgerrighed, men hun vidste, at hun aldrig ville kunne tillade sig at spørge hende om det. Som mange andre antog Georgette, at Nicole ydede gratis retshjælp i et forsøg på at bøde lidt på sin fars synder. Hvor måtte Nicole dog have haft en skræmmende barndom, opvokset som hun var i den kriminelle verdens sorte skygger. Og hvor måtte det dog have bragt hende i stadig forlegenhed. Georgette tænkte på sin egen datter, der ikke brød sig om at blive set offentligt sammen med sine forældre. Det var næsten utroligt, at Nicole havde kunnet overleve de år.

Nicole vidste, at Georgette aldrig ville svigte sin mand på nogen tænkelig måde, men hun vidste også, at hun var en kvinde, hvis medfølelse var stor, og som havde et åbent sind. En, der brugte sin fritid på at være forkæmper for dødsdømte mordere. Nu så Nicole fast på hende og sagde: »Min far blev dræbt af mænd, der samarbejder med din mand. Og mine brødre og jeg har sikre beviser på, at din mand har modtaget bestikkelser fra disse mænd.«

Georgettes første reaktion var et chok, derefter vantro. Et øjeblik mistede hun mælet. Men efter et par sekunder mærkede hun vreden stige op i sig. »Hvor vover du?« hviskede hun og så Nicole lige i øjnene. »Min mand ville hellere dø end bryde loven.«

Intensiteten i Georgettes svar forbavsede Nicole. Nu så hun tydeligt, at veninden fuldt og fast stolede på sin mand. Nicole fortsatte: »Dm mand er ikke den mand, som han ser ud til at være. Og jeg ved, hvad du føler lige nu. Jeg har netop læst min fars dossier hos FBI, og hvor højt jeg så end elskede ham, ved jeg nu, at han holdt meget hemmeligt for mig. Præcis som Kurt har sine hemmeligheder for dig.«

Derefter fortalte Nicole Georgette om den million dollars, som Portella havde overført til Cilkes bankkonto, og om Portellas nære samarbejde med narkokonger og lejemordere, som udelukkende kunne gøre det, de gjorde, med Georgettes mands stiltiende samtykke. »Jeg regner ikke med, at du vil tro mig,« sagde Nicole. »Jeg håber bare, at du vil spørge din mand om det, jeg lige har sagt, er sandt. Hvis han er den mand, som du siger, han er, vil han ikke lyve for dig.«

Georgette røbede ikke hvirvelstormen i sit indre. »Hvorfor fortæller du mig det?« spurgte hun.

»Fordi din mand har en vendetta mod min familie,« sagde Nicole. »Og nu vil han tillade dem, som han samarbejder med, at myrde min fætter Astorre for at overtage kontrollen med vores families banker. Det skal ske i morgen aften i min fætters makaronipakhus.«

Ordet makaroni fik Georgette til at le, og hun sagde: »Jeg tror dig ikke.« Derefter rejste hun sig for at gå. »Det gør mig ondt, Nicole,« sagde hun. »Jeg ved, at du er ude af ligevægt, men vi har ikke mere at sige til hinanden.«

I det tarvelige soveværelse i det møblerede hus, hvortil Cilke havde flyttet sin familie og sig selv, blev Cilke konfronteret med sit livs mareridt. Han og hans kone havde spist aftensmad og sad nu over for hinanden med hver sin bog. Pludselig lagde Georgette sin bog fra sig og sagde: »Jeg er nødt til at tale med dig om Nicole Aprile.«

I alle deres år sammen havde Georgette aldrig villet drøfte sin mands arbejde med ham. Hun ønskede ikke at blive belastet med ansvaret for at hemmeligholde fortrolige politioplysninger. Og hun vidste, at jobbet var den del af Cilkes tilværelse, som han var nødt til at tie om. Når hun lå ved siden af ham om natten, spekulerede hun undertiden på, hvordan han bar sig ad i sit arbejde — hvilken taktik han anvendte for at skaffe sig informationer og det pres, som han uundgåeligt måtte lægge på de mistænkte. Men i sine

tanker så hun ham altid som den ædle FBI-agent i sin nypressede habit og med et læseslidt eksemplar af statsforfatningen i baglommen. Inderst inde var hun kløgtig nok til at vide, at det var et drømmebillede. Hendes mand var et beslutsomt menneske. Han ville gå langt for at sejre over sine fjender. Men den virkelighed havde hun aldrig ønsket at bore i.

Cilke havde siddet og læste i en krimi — den tredje bog i en serie om en seriemorder, der opdrog sin søn til at blive præst. Da Georgette henvendte sig til ham, lukkede han omgående bogen. »Jeg lytter,« sagde han.

»Nicole sagde noget i dag — om dig og om de undersøgelser, som du har ansvaret for,« sagde Georgette. »Jeg ved godt, at du ikke bryder dig om at tale om dit arbejde, men hun kom med meget grove beskyldninger mod dig.«

Cilke mærkede vreden stige op i sig og blev grebet af et blindt raseri. Først havde de dræbt hans hunde, derefter havde de brændt hans hjem, og nu havde de tilsvinet hans livs reneste forhold. Omsider satte hans hjerte atter farten ned, og så roligt, som han kunne, bad han Georgette fortælle ham ganske præcis, hvad der var foregået.

Georgette refererede hele sin samtale med Nicole og betragtede sin mands udtryk meget nøje, mens han hørte på hende. Da hun var blevet færdig, sagde han: »Tak, elskede. Jeg ved, at det må have været meget svært for dig at fortælle mig det. Og det gør mig meget ondt, at du var nødt til at gøre det.« Derefter rejste han sig fra stolen og begyndte at gå mod husets dør.

»Hvor skal du hen?« spurgte Georgette.

»Jeg trænger til frisk luft,« sagde Cilke. »Og til at tænke.«

»Kurt, min egen?« Der var et spørgsmål i Georgettes stemme. En bøn om at blive beroliget.

Cilke havde svoret, at han aldrig ville lyve for sin kone. Hvis hun insisterede på at få sandheden, ville han være nødt til at give hende den og tage konsekvenserne. Han

håbede, at hun ville forstå og afgøre med sig selv, at det var bedst at lade, som om de hemmeligheder ikke eksisterede.

»Er der noget, som du kan fortælle mig?« spurgte hun.

Han rystede på hovedet. »Nej,« sagde han. »Jeg vil gøre alt for dig, det ved du, ikke?«

»Jo. Men jeg må vide det. For vores skyld og for vores datters.«

Cilke indså, at han ikke kunne knibe udenom. Og han vidste, at hun aldrig mere ville se på ham som før, hvis han fortalte hende sandheden. I det øjeblik brændte han efter at smadre Astorre Violas hjerneskal. Han overvejede, hvad han måske kunne

sige til sin kone: Jeg modtog kun de bestikkelser, som FBI ønskede, at jeg skulle modtage? Vi overså små forbrydelser for at kunne koncentrere alle kræfter om de store? Vi brød nogle love for at håndhæve andre, der var langt mere betydningsfulde? Han vidste, at de svar ville gøre hende meget vred, og han respekterede hende for højt til at ville udsætte hende for dem.

Uden at sige et ord forlod han huset. Da han kom tilbage, lod hans kone, som om hun sov. Og i dét øjeblik traf han sin beslutning. Den følgende aften ville han konfrontere Astorre Viola med sin retfærdighed.

Aspinella hadede ikke alle mænd, men var forbavset over, at der var så mange, som hun så hurtigt mistede al interesse for. De var alle sammen så ... ørkesløse, ingen verdens nytte til.

Efter at hun havde skudt Heskow, blev hun kortvarigt afhørt af to fra lufthavnens sikkerhedspoliti, som var enten for dumme eller for intimiderede til at modsige hendes fremstilling af episoden. Da strisserne fandt de \$100.000, der var tapet til hans krop, regnede de ud, at hans motiv var indlysende. De enedes om, at det var passende, at de inden ambulancens ankomst gav sig selv en dusør for at rydde op i det svineri, som Aspinella havde forårsaget. Desuden gav

de hende en håndfuld blodtilsølede sedler, som hun føjede til de \$30.000, som Heskow allerede havde givet hende.

Der var kun to ting, som hun ville bruge de penge til. Hun beholdt \$3000 og lagde resten i sin sikkerhedsboks. Hun havde efterladt instrukser hos sin mor, der sagde, at hvis der nogensinde skete hende noget, skulle alle pengene i boksen — over \$300.000 i bestikkelsespenge — sættes fast til hendes datter. Med de resterende \$3000 kørte hun i en taxi til Fifth Avenue ved Fifty-third Street, hvor hun gik ind i byens smarteste læderforretning og tog en elevator op til en privat suite på tredje sal.

Hun betalte, hvad hun skulle, til en kvinde med designerbriller og i en marineblå stribet dragt, og denne fulgte hende hen ad en gang til et værelse med et badekar, der var fyldt med vand og duftende olier, som var importeret fra Kina. I tyve minutter nød hun at lade sig gennembløde, mens hun lyttede til en cd med gregoriansk sang og ventede på Rudolfo, der var autoriseret terapeut med seksualmassage som sit særlige speciale.

Rudolfo fik \$3000 for en seance på to timer, som, var det hans fryd at påpege for yderst tilfredse kunder, gav en højere timeløn, end selv de berømteste advokater fik. »Forskellen er,« sagde han med bayersk accent og et snu smil, »at de bare tørrer jer. Men jeg stryger jer langt op over månen.«

Aspinella havde hørt om Rudolfo under en sædelighedsundersøgelse af byens elitehoteller, som hun havde deltaget i. En af portiererne frygtede at blive indkaldt som vidne, og som betaling for at undgå det, gav han hende tipset om Rudolfo. Aspinella ville omgående arrestere den omtalte massør, men så snart hun havde truffet ham og havde oplevet at blive masseret af ham, følte hun, at det ville være en endnu større forbrydelse at nægte andre kvinder den helt ufattelige fryd, som hans meget specielle talenter kunne give dem.

Efter adskillige minutters forløb bankede han på døren og spurgte: »Må jeg komme ind?«

»Jeg venter på dig, baby,« sagde hun.

Han kom ind og betragtede hende. »Flot øjenklap,« bemærkede han.

Første gang havde det forbavset Aspinella, at Rudolfo allerede var splitternøgen, da han kom ind til hende. Men han havde sagt: »Hvorfor klæde sig på bare for at klæde sig af igen?« Han var et helt usædvanligt eksemplar, høj og med stramme muskler, med en tatoveret tiger på sin højre overarm og en silkeblød hårmåtte på brystet. Netop brysthåret havde straks tiltrukket Aspinella, for det adskilte Rudolfo helt fra de ugebladsmodeller, der var blevet plukket, barberet og olieret så omhyggeligt, at det ikke var til at se, om de var mænd eller kvinder.

»Hvor har du dog været?« spurgte han.

»Det har du ikke lyst til at få at vide,« sagde Aspinella.

»Du behøver kun at vide, at jeg trænger til en gang seksuel healing.«

Rudolfo begyndte med hendes ryg, som han masserede hårdt og særligt omhyggeligt på alle knuder, hvorefter han blidt æltede hendes hals, inden han vendte hende om på ryggen og begyndte at massere hendes bryster og mave ganske let. Da han derefter begyndte at kærtegne hende mellem benene, var hun allerede våd og snappede efter vejret.

»Hvorfor kan andre mænd aldrig gøre det ved mig?« udbrød Aspinella ekstatisk.

Rudolfo begyndte nu på sin superpræstation, tungemassagen, som han udførte pragtfuldt og forbavsende længe. Men han havde bemærket hendes spørgsmål, som han efterhånden havde hørt utallige gange, og som hver gang havde forbløffet ham. Det forekom ham, at byen eksploderede med seksuelt underernærede kvinder.

»Jeg fatter ikke, at andre mænd ikke kan gøre det,« sagde han. »Hvorfor tror du, at det er sådan?«

Hun hadede at få sin ekstase afbrudt, men fornemmede, at Rudolfo trængte til lidt hovedpudesnak inden den store finale. »Mænd er svage,« sagde hun. »Det er os kvinder, der træffer alle de afgørende beslutninger. Hvornår vi vil giftes. Hvornår vi vil have børn. Vi styrer dem og gør dem ansvarlige for det, som de foretager sig.«

Rudolfo smilede høfligt. »Men hvad har dét med sex at gøre?«

Aspinella ville have ham i gang igen med arbejdet. »Det ved jeg ikke,« svarede hun. »Det er bare en teori.«

Rudolfo begyndte igen på at massere hende — langsomt, roligt og rytmisk. Det var, som om han aldrig kunne blive træt. Og hver gang han bragte hende til et ekstatisk højdepunkt, forestillede hun sig de forfærdelige ting, som hun ville gøre ved Astorre Viola og hele hans slæng den følgende aften.

Viola Macaroni Company havde til huse i et stort murstenspakhus på Manhattans Lower East Side. Over hundrede arbejdede her med at slæbe gigantiske hessiansække med importeret italiensk makaroni over på et samlebånd, som automatisk sorterede og pakkede makaronien.

For et år siden havde Astorre læst en artikel i et magasin om, hvordan mindre erhvervsvirksomheder kunne forbedre drift og rentabilitet, og inspireret heraf havde han hyret en konsulent, der netop var blevet færdiguddannet på Harvard Business School og som skulle påpege nødvendige forbedringer. Den unge mand rådede Astorre til at fordoble sine priser, ændre navnet på sit produkt til Uncle Vito's Homemade Pasta og fyre halvdelen af de ansatte, for de kunne erstattes af løst ansatte til den halve hyre. Forslaget fik Astorre til omgående at fyre konsulenten.

Astorres kontor lå i stueetagen, som så nogenlunde var på størrelse med en fodboldbane og var kantet af blanke maskiner af rustfrit stål langs begge langsider. Bagest i bygningen var der en port ud til en læsserampe, og der var anbragt videokameraer både uden for og inde i fabrikken, så Astorre kunne overvåge produktionen og også se, hvem der kom og gik. Normalt blev fabrikken lukket klokken seks om aftenen, men netop den aften havde Astorre beholdt fem af sine bedst kvalificerede medarbejdere hos sig plus Aldo Monza. Og nu ventede han.

Den foregående aften havde han redegjort for sin plan hjemme hos Nicole, der var stærkt imod den. Hun rystede voldsomt på hovedet. »For det første kan den umuligt lykkes. Og for det andet har jeg ikke lyst til at blive medskyldig i mord.«

»De dræbte din livvagt og forsøgte at kidnappe dig,« sagde Astorre stilfærdigt. »Vi er alle sammen truet, medmindre jeg griber ind.« Nicole tænkte på Helene, hvad der fik hende til at huske sine mange diskussioner over middagsbordet med sin far, som ganske utvivlsomt ville have hævnnet mordet. Han ville have sagt, at det skyldte hun mindet om sin veninde, og han ville have påpeget, at det var både rimeligt og nødvendigt at beskytte familien.

»Hvorfor går vi ikke til myndighederne?« spurgte hun.

»For sent nu,« affejede Astorre hende.

Nu sad han i sit kontor som levende madding. Fra Grazziella vidste han, at både Portella og Tulippa var i byen til et syndikatismøde. Han kunne ikke være sikker på, at Nicoles lækage til Rubio ville tvinge dem til at opsøge ham, men han håbede, at de en sidste gang ville forsøge at overtale ham til at sælge bankerne, inden de greb til vold. Han havde forudset, at de ville visitere ham, så han bevæbnede sig ikke bortset fra en stilet, som han stak i en specialsyet lomme i sit skjorteærme.

Han holdt omhyggeligt øje med sine monitorer, da han så seks mænd gå ind i bygningen fra læsserampen. Han havde

befalet sine egne folk at holde sig skjult og først slå til på hans signal.

På skærmen genkendte han Portella og Tulippa mellem de seks. Så forsvandt de ud af skærmbilledet, og samtidig hørte han fodtrin, der nærmede sig hans kontor. Hvis de havde besluttet, at de omgående ville dræbe ham, stod Monza og hans team parat og kunne redde ham.

Nu kaldte Portella på ham.

Han svarede ikke.

Et par sekunder senere standsede Portella og Tulippa ved hans dør.

»Kom ind,« sagde Astorre med et varmt velkomstsmil. Han rejste sig op for at give dem hånden. »Sikke en overraskelse. Det er sjældent, at jeg får besøg på denne tid af dagen. Kan jeg gøre noget for jer?«

»Det kan du,« sagde Portella vittigt. »Vi havde lagt op til en kæmpemiddag, men vores makaroni slap op.«

Astorre slog flot ud med hænderne og sagde: »Min makaroni er jeres makaroni.«

»Hvad så med dine banker?« spurgte Tulippa ildevarslede.

Spørgsmålet kom ikke bag på Astorre. »Det er på tide, at vi får os en alvorlig snak om dem. Vi skal have den sag afgjort. Men først vil jeg gerne vise jer min fabrik. Jeg er meget stolt af den.«

Tulippa og Portella så desorienteret på hinanden og var nu i høj grad på vagt. »Okay, men lad os så gøre det hurtigt,« sagde Tulippa og undrede sig over, at en sådan klovn havde kunnet klare at overleve så længe.

Astorre fulgte dem ud i selve fabrikshallen. De fire mænd, som Tulippa og Portella havde haft med, havde stillet sig op lige i nærheden. Astorre hilste varmt på dem, gav dem alle fire hånden og komplementerede dem for deres påklædning.

Astorres egne mænd holdt omhyggeligt øje med ham og afventede hans signal til at gribe ind. Monza havde placeret tre skarpskytter på en mezzanin, hvorfra de uden at blive

set havde fin udsigt over fabrikshallen. De andre var fordelt langs begge langsider.

Lange minutter gik, mens Astorre viste sine gæster rundt. Omsider sagde Portella: »Det er jo tydeligt, at det er her, du har din virkelige interesse. Hvorfor så ikke lade os tage os af bankerne? Vi vil give dig et nyt tilbud og andel i profitten.«

Astorre skulle netop til at signalere til sine mænd om at gå i aktion, men pludselig hørte han en skudsalve og så tre af sine folk styrte de syv meter ned fra mezzaninen og ramme betongulvet lige foran sig og smadre ansigterne mod det. Han lod blikket løbe hen over lokalet og så sig om efter Monza, mens han samtidig hurtigt smuttede om bag en stor pakkemaskine.

Derfra så han en sort kvinde med en grøn øjenklap sprinte hen mod dem og gribe fat om halsen på Portella. Hun stak sin angrebsriffel i hans fede mave, hvorefter hun trak en revolver og smed riflen fra sig på gulvet.

»Okay,« sagde Aspinella Washington. »Alle smider deres våben. Nu!« Ingen gjorde tegn til at ville adlyde, og hun tøvede ikke, men snurrede Portella rundt og fyrede to skud af i maven på ham. Han knækkede forover, og hun hamrede sin revolver mod hans hoved og sparkede ham i tænderne.

Derefter greb hun fat i Tulippa og sagde: »Du bliver den næste, hvis ikke alle gør præcis, som jeg siger. Dette er et øje for et øje, din elendige røv!«

Portella vidste, at uden hjælp ville han kun leve et par minutter til. Hans syn var allerede ved at svigte. Han lå henslængt på gulvet og trak vejret tungt, og hans blomstrede skjorte var rød af blod. Hans mund var som lammet. »Gør som hun siger,« fik han frem.

Portellas mænd adlød.

Han havde altid hørt, at den værste og mest smertefulde døds måde var at blive skudt i maven, og nu fik han det bekræftet. Ved hver vejrtrækning var det, som blev en dolk stukket i hans hjerte. Han mistede kontrollen med sine blære, og hans urin satte mørke pletter på hans nye blå

bukser. Han forsøgte at fokusere sit blik på den muskuløse sorte kvinde, som han ikke genkendte. Han forsøgte at sige: »Hvem er du?«, men havde ikke vejr til det. Hans sidste tanke var sært sentimental: Hvem ville mon fortælle hans Bruno, at han var død?

Det tog kun Astorre et kort øjeblik at regne ud, hvad det var, der var sket. Han havde aldrig før set kriminalassistent Aspinella Washington undtagen på avisfotografier og i tv-nyhederne. Men han vidste, at hun kun havde kunnet finde frem til ham ved først at finde Heskow. Altså var Heskow ganske givet død nu. Astorre sørgede ikke over den slimede mellemmand. Heskows store fejl havde været, at han ville gøre og sige, hvad det skulle være for at bevare livet. Så det var fint, at han nu var nede i jorden hos sine blomster.

Tulippa anede ikke, hvorfor den rasende tæve pressede sin revolver mod hans hals. Han havde stolet på, at Portella havde sørget for sikkerheden, og havde derfor givet sine egne livvagter en friaften. En dum bommert. Amerika var virkelig et besynderligt land. Man vidste aldrig, hvorfra det næste overfald kunne ventes.

Mens Aspinella borede revolvermundingen dybere i Tulippa, lovede han sig selv, at hvis han slap væk og hjem til Sydamerika, ville han for alvor sætte fart i at få udviklet et atomarsenal. Han ville personligt gøre sit yderste for at udslette så meget af Amerika som muligt, navnlig Washington, D.C., den storsnude hovedstad for dovne lænestolsbisser, og New York, hvor de øjensynlig ligefrem bevidst avlede gale mennesker som den enøjede heks.

»All right,« sagde Aspinella til Tulippa. »Du tilbød os en halv million for at plukke fyren dér.« Hun pegede på Astorre. »Det job påtager jeg mig med glæde, men siden mit uheld har jeg været nødt til at fordoble min takster. Med kun et øje må jeg koncentrere mig dobbelt så meget.«
Hele dagen igennem havde Kurt Cilke overvåget pakhuset fra sin blå Chevrolet, hvor han sad med kun én pakke

tyggegummi og et eksemplar af Newsweek og afventede Astorres udspil.

Han var kørt alene derhen, for han ville ikke involvere andre fra FBI i dét, som, troede han, kunne blive afslutningen på hans karriere. Da han så Portella og Tulippa gå ind i bygningen, mærkede han galden svide i sin mave. Og det gik op for ham, hvor snedig en fjende Astorre var. Hvis Portella og Tulippa nu, som Cilke gættede, ville gå i kødet på Astorre, var det Cilkes officielle pligt at beskytte ham. Dermed ville Astorre gå fri og kunne rense sit ry uden at bryde sin tavshed. Og samtidig ville Cilke tilintetgøre resultaterne af mange års hårdt arbejde.

Men da han derefter så Aspinella Washington storme ind i bygningen viftende med en angrebsriffel, mærkede han noget ganske andet — kold angst. Han havde hørt om Aspinella og skyderiet i lufthavnen, og det var en mistænkelig affære, forekom det ham. Der var ingen logik i den.

Han efterså hurtigt sin pistol og håbede svagt på at kunne regne med hendes hjælp. Inden han forlod sin bil, besluttede han, at det var på tide at informere Bureauet. Med sin mobiltelefon ringede han til Boxtton.

»Jeg befinder mig lige uden for Astorre Violas pakhus,« oplyste han. Samtidig hørte han hurtige skud. »Jeg går derind nu, og hvis det går galt, skal du sige til direktøren, at jeg handlede helt på eget initiativ. Bånder du min opringning?«

Boxton tøvede usikkert. Cilke ville næppe synes om at høre, at han blev båndet. Men lige siden Cilke var blevet et mål, var alle hans telefonsamtaler blevet aflyttet. »Ja,« bekræftede han.

»Godt,« svarede Cilke. »For at undgå alle misforståelser: Hverken du eller nogen anden hos FBI er ansvarlig for det, som jeg vil gøre nu. Jeg er på vej ind i en stærkt spændt situation, som involverer tre velkendte skikkelser fra

bandekriminaliteten samt en korrupt New York-strisser, der er svært bevæbnet.«

Boxton afbrød. »Kurt, afvent opbakning.«

»Det er der ikke tid til,« sagde Cilke. »Desuden er jeg sandsynligvis anledningen, altså er det mig, der skal rydde op efter svineriet.« Han overvejede at lægge en besked til Georgette, men syntes, at det var for morbidt og for selvcentreret. Det var bedre at lade sine handlinger tale for sig. Han afbrød uden at sige mere. Da han forlod bilen, bemærkede han, at han havde parkeret ulovligt.

Det første, han så, da han kom ind i bygningen, var Aspinella Washington med sin pistol presset mod Tulippas hals. Alle derinde var tavse og stod helt uden at bevæge sig.

»FBI,« meddelte Cilke og hævede sin pistol. »Læg alle våben.«

Aspinella drejede hovedet mod Cilke og sagde hånligt: »Jeg ved skidegodt, hvem du er. Det er min arrestation. Snup du hellere et par af de overklasespekulanter, som i jakkesæt spilder jeres tid på.«

»Kriminalassistent,« sagde Cilke roligt. »Smid dit våben. Nu. Ellers må jeg bruge magt. Jeg har grund til at tro, at du er med i en kriminel sammensværgelse.«

Dette havde Aspinella ikke forudset. Udtrykket i Cilkes øjne og hans rolige stemme sagde hende, at han stod fast. Men hun agtede ikke at bøje sig, så længe hun stod med en pistol i hånden. Sandsynligvis havde Cilke ikke fyret på nogen i utallige år, tænkte hun. »Er jeg med i en sammensværgelse?« skreg hun, »Nej, det er, hvad du er. Jeg tror, at du i årevis har ladet dig bestikke af den sæk lort dér.« Hun prikkede igen til Tulippa med sin revolver. »Har jeg ikke ret, senior?«

Tulippa var tavs, men da Aspinella havde jaget sit knæ i skridtet på ham, knækkede han forover og nikkede.

»Hvor meget?« spurgte Aspinella.

»Over en million dollars,« gispede Tulippa.

Cilke styrede sit raseri. »Hver dollar, som de satte ind på min konto, er FBI medvidende om. Som led i en føderal undersøgelse, kriminalassistent Washington.« Han tog en dyb indånding og talte tavst til tre, hvorpå han sagde: »Det er min sidste advarsel. Læg dit våben, eller jeg skyder.«

Astorre stod cool og så til. Aldo Monza havde stillet sig om bag en anden maskine, hvorfra han heller ikke kunne ses. Astorre bemærkede en kort skælven i Aspinellas ansigt, og som om det foregik i slowmotion, så han hende smutte bag om Tulippa og fyre på Cilke. I samme nu frigjorde Tulippa sig og kastede sig ned og spændte dermed ben for Aspinella.

Cilke var blevet ramt i brystet. Men han fyrede på Aspinella og så hende vakle baglæns, mens blodet sprøjtede fra et sted under hendes højre skulder. Hverken hun eller han havde skudt for at dræbe. Til sidste øjeblik havde de gjort, som de var optrænet til, og havde sigtet på den bredeste del af modpartens krop. Men da Aspinella mærkede den skærende smerte fra kuglen og så den skade, som den havde forvoldt, vidste hun, at nu var det på tide at blæse på forskrifterne. Hun sigtede på stedet midt mellem Cilkes øjne og affyrede fire skud. Hver kugle ramte målet, og Cilkes næse blev til en flad klat brusk, mens stumper af hans hjerne sprøjtede ud over resterne af hans pande.

Tulippa så, at Aspinella var såret og vaklede. Han taklede hende, hamrede en albue i ansigtet på hende og slog hende bevidstløs. Men inden han nåede at tage hendes revolver, kom Astorre frem fra sit skjulested bag maskinen og sparkede den langt væk. Derefter bøjede han sig ned over Tulippa og rakte ham høfligt hånden.

Tulippa tog den, og Astorre hjalp ham på benene. Imens havde Monza og de overlevende fra hans team grebet de resterende af Portellas mænd og bundet dem til nogle af bygningens bærestolper. Ingen af dem rørte Cilke eller Portella.

»Og nu,« sagde Astorre, »tror jeg, at vi har en forretning, som vi skal have gjort færdig.«

Tulippa var desorienteret. Astorre var fuld af selvmodsigelser — en høflig modstander, en syngende morder. Ville han nogensinde kunne stole på en, der var så uberegnelig?

Astorre gik ind midt i lokalet og vinkede Tulippa med sig. Han standsede et åbent sted og vendte sig om mod sydamerikaneren. »Du myrdede min onkel og forsøgte at stjæle vores banker. Jeg burde overhovedet ikke spille bare ét ord på dig.« Astorre trak sin stilet, hvis sølvblanke blad glimtede, og viste den til Tulippa. »Nu kunne jeg jo bare skære halsen over på dig, og så var den potte ude. Men du er svag, og der er ingen ære i at slagte en forsvarsløs gammel mand. Altså giver jeg dig en chance for at forsvare dig.«

Med disse ord og et næsten usynligt nik til Monza løftede Astorre begge hænder i vejret, som om han overgav sig, smed sin stilet og gik samtidig nogle skridt baglæns. Tulippa var ældre og tungere end Astorre, men havde i hele sit liv udgydt floder af blod. Han var ekspert med en kniv, men alligevel ingen værdig modstander for Astorre.

Tulippa samlede stiletten op og begyndte at gå frem mod Astorre. »Du er både dum og ubesindig,« sagde han. »Jeg ville have accepteret dig som partner.« Han stak nogle gange efter Astorre, der var hurtigere end han og hver gang undveg ham. Da Tulippa standsede et øjeblik for at få vejret igen, tog Astorre den gyldne medaljon af sin hals og smed den på gulvet, hvorved han afslørede det purpurrøde ar på sin hals. »Det skal være det sidste, du ser, inden du dør.«

Tulippa stirrede på arret, der havde en farve, som han aldrig før havde set. Og inden han vidste af det, sparkede Astorre stiletten ud af hånden på ham, hamrede hurtigt og præcist sit knæ i ryggen på ham, tog hovedfaldsgreb og brækkede hans

hals. Alle hørte knækket.

Uden så meget som et hurtigt blik på sit offer samlede Astorre sin medaljon op igen, satte den tilbage på plads og forlod bygningen.

Fem minutter senere ankom en større udrykning fra FBI til pakhuset, og Aspinella Washington, som fortsat var i live, blev kørt på hospitalet og indlagt på intensivafdelingen.

Da agenterne fra FBI nøje havde studeret de stumme bånd fra de videokameraer, som Monza havde ladet starte i rette øjeblik, blev de enige om, at Astorre, som havde rakt hænderne i vejret og havde smidt sit våben, havde handlet i selvforsvar.

Epilog

Nicole knaldede røret på og råbte til sin sekretær: »Nu gider jeg ikke høre mere om, hvor svag den forbandede euro er. Prøv, om du kan få fat i Pryor. Han er sandsynligvis ved det niende hul på en eller anden golfbane.«

To år var gået, og Nicole havde overtaget jobbet som chef for bankerne. Da mr. Pryor mente, at han burde gå på pension, havde han insisteret på, at hun var den bedste til jobbet. Hun var en sej erhvervsadvokat, som ikke ville bryde sammen under et muligt pres fra banktilsynet eller fra krævende kunder.

I dag gjorde hun sit bedste for at få ryddet sit skrivebord. Senere samme aften skulle hun og hendes to brødre flyve til Sicilien for at deltage i en familiefest hos Astorre. Men inden hun rejste, måtte hun tage sig sammen til at svare Aspinella Washington, der ventede på at høre, om Nicole ville repræsentere hende i en appel, så hun kunne undgå at blive henrettet. Tanken herom tyngede hende og ikke blot, fordi hun havde rigeligt travlt i forvejen.

Da hun tilbød at overtage ledelsen af bankerne, havde Astorre husket Don Apriles sidste ønsker og havde tøvet. Men mr. Pryor havde overbevist ham om, at Nicole var sin fars datter. Når som helst et stort lån forfaldt, kunne banken regne med hende til at gribe ind med en kombination af charmerende overtalelser og slørede trusler. Hun vidste, hvordan man fik resultater.

Hendes samtaleanlæg summede, og mr. Pryor hilste hende på sin sædvanlige gammeldags høflige måde. »Hvad kan jeg gøre for dig, min kære dame?«

»Vi bliver myrdet af de valutakurser,« sagde hun. »Hvad mener du om at satse stærkere på yen?«

»Jeg mener, at det er en fortrinlig idé,« sagde mr. Pryor.

»Ved du hvad,« sagde Nicole. »Hele den valutahandel er nogenlunde så logisk som at flyve til Vegas og spille baccarat hele dagen.«

Mr. Pryor lo. »Det er muligvis sandt, men tabene i baccarat bliver ikke betalt af den amerikanske centralbank.«

Efter at Nicole havde lagt røret på, sad hun et øjeblik og glædede sig over bankens fremskridt. Efter at hun havde fået den øverste ledelse, havde hun overtaget seks banker til i lande med en blomstrende økonomi og havde fordoblet den samlede profit. Og endnu mere glædede det hende, at banken nu kunne yde større lån til nyoprettede virksomheder i udviklingslandene.

Hun smilede for sig selv, da hun huskede sin første dag.

Så snart hendes nye brevpapir var leveret, havde hun dikteret et brev til Perus finansminister og krævet betaling af samtlige forlængst forfaldne lån. Som hun havde ventet, havde det fremkaldt en økonomisk krise i Peru, der skabte betydelig politisk uro og væltede regeringen. Det nye parti forlangte Perus generalkonsuls, Marriano Rubios tilbagetræden.

I de følgende måneder glædede det Nicole at se, at Rubio var blevet erklæret konkurs og samtidig var blevet viklet ind i en stribe komplicerede erstatningssager anlagt af

peruvianske investorer, som havde finansieret et af hans mange projekter — en falleret forlystelsespark. Rubio havde garanteret dem, at parken ville blive det sydamerikanske Disneyland, men de eneste, som han havde kunnet lokke til stedet, var et pariserhjul og en mexicansk tortillabar. Sagen, som frokostaviserne kaldte Makaronimassakren, var blevet en international sensation. Så snart Aspinella Washington var kommet på højkant efter Cilkes skudsår — en punkteret lunge — havde hun ihærdigt udtalt sig til medierne. Mens hun afventede sin retssag, havde hun fremstillet sig som en nutidig Jeanne d'Arc samt sagsøgt FBI for mordforsøg, bagtalelse og krænkelse af hendes borgerrettigheder. Desuden havde hun sagsøgt New Yorks politi for manglende gage under sin suspension.

Trods hendes protester havde det kun taget juryen tre timer at dømme hende. Da dødsdommen blev forkyndt, fyrede hun sine advokater og anmodede Kampagnen mod Dødsstraf om at repræsentere hende og demonstrerede sin veludviklede sans for pr ved at kræve, at Nicole Aprile skulle tage hendes sag. Fra sin celle på dødsgangen fortalte hun pressen: »Hendes fætter rodede mig ind i det, så nu kan hun rode mig ud igen.«

I første omgang afslog Nicole at mødes med Aspinella og sagde, at enhver advokat ville erklære sig inhabil på grund af interessekonflikt. Men Aspinella beskyldte Nicole for racisme, og Nicole — der ikke ønskede at skabe sig og banken fjender blandt etniske lånere — indvilgede så i at træffe hende.

Til den aftalte tid måtte Nicole vente i tyve minutter, mens Aspinella holdt hof med en flok udenlandske dignitarer. De roste Aspinella i høje toner som en modig modstander af Amerikas barbariske straffelov. Omsider signalerede Aspinella til Nicole, at hun kunne nærme sig glasvinduet. Hun havde nu skaffet sig en gul øjenklap, hvorpå ordet »FRIHED« var broderet.

Nicole forklarede alle sine grunde til at afslå sagen og sluttede med at påpege, at hun havde repræsenteret Astorre, da han vidnede mod Aspinella.

Aspinella hørte nøje efter, mens hun snoede sin nye rastafarifrisures lange lokker. »Jeg hører dig,« sagde hun. »Men der er en masse, som du ikke ved. Astorre havde ret: Jeg var skyldig i de forbrydelser, som jeg blev dødsdømt for, og jeg vil bruge hele resten af mit liv til at sone dem. Men hjælp mig, så jeg kan nå at leve længe nok til både at angre og råde bod.«

Til at begynde med troede Nicole, at det kun var et nyt trick til at samle sympati, men der var noget i Aspinellas stemme, som rørte Nicole. Hun troede fortsat, at intet menneske havde ret til at dømme et andet menneske til døden. Hun troede fortsat på genfødsel. Hun følte, at Aspinella fortjente et forsvar, som hver af dem på dødsgangen gjorde det. Hun ønskede bare, at det ikke var netop hende, der var blevet bedt om at påtage sig det.

Inden Nicole traf sin endelige beslutning, vidste hun, at der først var et bestemt menneske, som hun var nødt til at opsøge. Cilke fik en heltebegravelse, og bagefter bad Georgette om et møde med FBI's direktør. En FBI-eskorte hentede hende på flyvepladsen og kørte hende til Bureauets hovedkvarter.

Da hun trådte ind på direktørens kontor, omfavnede han hende og lovede, at FBI ville gøre alt, hvad der var nødvendigt for at hjælpe hende og hendes datter efter deres store tab.

»Mange tak,« sagde Georgette. »Men det er ikke derfor, jeg er kommet. Jeg vil vide, hvorfor min mand blev dræbt.«

Direktøren tøvede lidt, inden han svarede. Han vidste, at Georgette havde hørt rygter. Og de rygter kunne blive en trussel mod FBI's image. Derfor var han nødt til at få hende beroliget. Omsider sagde han: »Jeg er flov over at skulle indrømme, at vi overhovedet var nødt til at foretage en undersøgelse. Din mand var så nær den ideelle FBI-agent,

som nogen kunne være. Han gik helt op i sit arbejde. Og samtidig fulgte han nøje lovens bogstav. Jeg ved, at han aldrig ville have kunnet gøre noget, som ville sætte blot den mindste plet på Bureauet eller hans familie.«

»Hvorfor var han alene, da han gik ind i det pakhus?« spurgte Georgette. »Og hvordan var hans forhold til Portella?«

Direktøren sagde det samme, som han for øvelsens skyld havde sagt til sin stab inden sit møde med Georgette. »Din mand var en fremragende efterforsker. Han havde fortjent sin fulde frihed til at følge sine egne spor på egen hånd. Vi tror bestemt ikke, at han nogensinde lod sig bestikke af hverken Portella eller nogen anden. Hans resultater taler for ham. Han er manden, der knækkede mafiaen.«

Da Georgette gik, vidste hun, at hun ikke troede på det, som direktøren havde sagt. Hun vidste også, at for at finde en mulig fred måtte hun tro den sandhed, som hun følte i sit hjerte, nemlig at hendes mand, trods sin iver i tjenesten, havde været den bedste mand, hun nogensinde ville møde. Efter mordet på Cilke fortsatte Georgette sit arbejde i hovedkvarteret i New York for Kampagnen mod Dødsstraf, men Nicole havde ikke nærmet sig hende efter deres skæbnesvangre samtale. Hun sagde, at på grund af sit nye ansvar for bankerne og den deraf følgende travlhed havde hun foreløbig ingen tid til Kampagnen. Sandheden var, at hun meget nødtigt ville konfronteres med Georgette.

Men da Nicole omsider kom ind ad døren, hilste Georgette hende med et varmt knus. »Jeg har savnet dig,« sagde hun.

»Undskyld, at jeg ikke har holdt mig i forbindelse med dig,« svarede Nicole. »Jeg forsøgte at skrive et kondolencebrev, men kunne ikke finde ord til det.«

Georgette nikkede. »Det forstår jeg godt.«

»Nej,« sagde Nicole, og det strammede i hendes strube. »Det gør du netop ikke. Jeg har min del af skylden for det, der skete med din mand. Hvis jeg ikke havde sagt alt det til dig den eftermiddag ...«

»Så ville det alligevel være sket,« afbrød Georgette. »Hvis det ikke havde været din fætter, ville det være blevet en anden. Noget sådant måtte nødvendigvis ske før eller senere. Det vidste Kurt, og det vidste jeg også.« Hun tøvede et øjeblik, inden hun tilføjede: »Det vigtige nu er at huske hans godhed. Så lad os ikke tale mere om fortiden. Jeg er sikker på, at vi alle har noget, som vi fortryder.«

Nicole ønskede, at det var så nemt. Hun trak vejret dybt. »Der er mere. Aspinella Washington ønsker, at jeg skal repræsentere hende.«

Skønt Georgette forsøgte at skjule det, så Nicole hende krympe sig, da hun hørte Aspinellas navn. Georgette var ikke religiøst anlagt, men i det øjeblik var hun sikker på, at nu prøvede Gud hendes overbevisning til det yderste.

»Okay,« sagde hun og bed sig i læben.

»Okay?« udbrød Nicole overrasket. Hun havde håbet, at Georgette ville protestere og forbyde det, så hun derefter kunne afslå under henvisning til sin loyalitet mod veninden. Nicole kunne høre sin far sige: »Der vil være ære i en sådan loyalitet.«

»Ja,« sagde Georgette og lukkede øjnene. »Du bør forsvare hende.«

Nicole var forbløffet. »Jeg behøver ikke gøre det. Alle vil forstå det, hvis jeg afslår.«

»Det ville være hykleri,« sagde Georgette. »Et menneskeliv er enten helligt eller ej. Vi kan ikke tilpasse det, som vi tror på, bare fordi det rammer os selv og gør ondt.«

Derefter blev Georgette tavs og rakte Nicole hånden til farvel, men denne gang blev der intet knus.

Efter at have tænkt over samtalen hele dagen, ringede Nicole til Aspinella og påtog sig modstræbende sagen. Og om en time skulle hun af sted til Sicilien.

Den følgende uge sendte Georgette et kort brev til ledelsen af Kampagnen mod

Dødsstraf. Hun skrev, at hun og hendes datter nu flyttede til en anden by for at begynde et nyt liv dér. Hun opgav ikke

sin nye adresse.

Astorre havde holdt sit løfte til Don Aprile. Han havde reddet bankerne og beskyttet børnene. Han havde hævnnet mordet på sin onkel og havde gjort Don Zenos navn ære. Dermed, mente han, havde han opfyldt og frigjort sig fra alle sine forpligtelser.

Ugen efter at han var blevet rensset for al mistanke i forbindelse med mordene i pakhuset, mødtes han netop dér med Don Craxxi og Octavius Bianco og fortalte dem om sit ønske om at vende tilbage til Sicilien. Han forklarede, at han længtes efter at gøre øen til sit blivende opholdssted, og at han havde drømt om den i mange år. Han havde utallige glade erindringer fra sin barndom i Villa Grazia, Don Apriles sommervilla, og havde altid håbet at kunne vende tilbage dertil. Det ville blive en tilværelse, som var enklere, men på mange måder også rigere.

Det fik Bianco til at sige: »Du behøver ikke at vende tilbage til Villa Grazia. Du er ejer af en meget stor ejendom på Sicilien. Hele landsbyen Castellammare del Golfo tilhører dig.«

»Hvordan kan dét gå til?«

Benito Craxxi fortalte ham så om den dag, da den store mafiachef havde kaldt sine tre venner til sit dødsleje. »Du er en efterkommer lige efter hans hjerte,« sagde Craxxi. »Og samtidig er du nu hans enearving. Det er din fødselsret.«

»Da Don Aprile tog dig med til Amerika, sørgede Don Zeno for livets opretholdelse for alle i sin landsby, indtil du kunne vende tilbage og overtage den. Efter din fars død sørgede vi, i overensstemmelse med hans ønsker, for en fortløbende beskyttelse af byen. Når dens bønder havde et dårligt år, hjalp vi dem til at kunne købe såsæd og nye træer og gav dem i det hele taget en hjælpende hånd,« sagde Bianco.

»Hvorfor har I ikke sagt noget om alt det til mig før nu?« spurgte Astorre.

»Don Aprile lod os sværge tavshed,« sagde Bianco. »Dm far ønskede at sikre dig, og Don Aprile ønskede at optage dig i sin familie. Han havde også brug for dig til at beskytte sine børn. Så derfor har du i virkeligheden haft to fædre og er dermed blevet dobbelt velsignet.«

En skøn sommerdag ankom Astorre til Sicilien. To fra Michael Grazziellas livvagt modtog ham i lufthavnen og førte ham ud til en mørkeblå Mercedes.

Mens de kørte gennem Palermo, glædede og undrede Astorre sig over byens skønhed. Marmorsøjler og relieffer af skikkelser fra myternes verden gjorde nogle af bygningerne til græske templer, andre til spanske katedraler med helgener og engle hugget dybt ind i de grå sten. Turen fra Palermo til Castellammare del Golfo tog over to timer på en stenet og smal vej. Som altid for Astorre var det mest slående ved Sicilien det skønne landskab og den fantastiske udsigt over Middelhavet.

Landsbyen lå i en dyb dal, der var omgivet af bjerge, og var en labyrint af brosten med små toetagers pudsede huse. Astorre bemærkede, at mange i husene kiggede ud på ham gennem sprækker i de hvidmalede skodder, der lige nu var lukket mod den brændende middagssol.

Han blev modtaget af landsbyens borgmester, en lavstammet mand i grå posede bukser med sorte seler, og manden præsenterede sig som Leo DiMarco og bukkede ærbødigt. »Il padróne,« sagde han. »Velkommen.«

Astorre smilede let forlegent og spurgte på siciliansk: »Vil du vise mig byen?«

De passerede nogle få gamle mænd, som sad på træbænke og spillede kort. På den modsatte side af byens torv stod Skt. Sebastians Kirke. Og det var derind borgmesteren først førte Astorre, som ikke havde bedt formelt siden mordet på Don Aprile. Kirkestolene, som var af mahogni, var smukt udskårne, og votivlys var tændt. Astorre knælede med bøjet hoved for at blive velsignet af Fader Del Vecchio, landsbyens præst.

Bagefter fulgte borgmesteren Astorre til det lille hus, hvor han skulle bo. Undervejs derhen bemærkede han adskillige carabinieri, der lænede sig til husene med riflerne parat. »Når mørket falder på,« forklarede borgmesteren, »er det sikrere at blive i landsbyen. »Men om dagen er det en stor glæde at være ude på markerne.«

Astorre brugte de næste par dage til lange spadsereture på egnen, hvor luften var gennemtrængt af duften af citroner og appelsiner fra de mange frugthaver. Men først og fremmest ville han træffe landsbyens beboere og udforske de gamle stenhuse, der var bygget som romerske villaer. Han ønskede at finde et hus, som han kunne gøre til sit hjem.

Allerede på tredjedagen vidste han, at her ville han blive lykkelig. De ellers så mistroiske og alvorlige landsbybeboere hilste ham på gaden, og når han sad i cafeen ved torvet, drillede de gamle mænd og børnene ham muntert.

Nu var der kun to ting til, som han skulle gøre. Den følgende morgen bad Astorre borgmesteren om at vise sig vej til landsbyens kirkegård.

»Hvad vil du dér?« spurgte DiMarco.

»Ære min far og min mor,« svarede Astorre.

DiMarco nikkede og skyndte sig at tage en stor smedejernsnøgle ned fra væggen i sit kontor.

»Hvor godt kendte du min far?« spurgte Astorre.

DiMarco gjorde hurtigt korsets tegn. »Hvem kendte ikke Don Zeno? Ham skylder vi alt. Han reddede vores børn med dyr medicin fra Palermo. Han beskyttede vores landsby mod røvere og banditter.«

»Men hvordan var han som menneske?« spurgte Astorre.

DiMarco trak på skuldrene. »Der er kun få tilbage, som kendte ham på den måde, og endnu færre, som vil tale med dig om ham. Han er blevet en legende. Så hvem ønsker at kende den virkelige mand?«

Det gør jeg, tænkte Astorre.

De spadserede gennem landsbyen og op ad en stejl høj, som indimellem fik DiMarco til at standse for at få vejret. Omsider så Astorre kirkegården. I stedet for gravsten var der rækker af små stenbygninger, mausoleer, og hele kirkegården var omgivet af et højt støbejernsstakit, som var lukket med en port. På skiltet over porten stod: ALLE BAG DENNE PORT ER USKYLDIGE.

Borgmesteren låste porten op og fulgte Astorre til hans fars grå marmormausoleum med denne gravskrift: VINCENZO ZENO: EN GOD OG ÆDEL MAND. Astorre gik ind i bygningen og betragtede det billede af sin far, som sås på alteret. Det var første gang, at han så et billede af ham, og det slog ham, hvor velkendt ansigtet forekom ham.

DiMarco førte derefter Astorre hen til en anden lille bygning, flere rækker fra hans fars mausoleum. Her var byggestenene udelukkende hvid marmor, men en lyseblå kjortel, Jomfru Marias, var indgraveret i buen over indgangen. Astorre gik ind og betragtede billedet derinde. Pigen var ikke over toogtyve, og hendes store øjne og varme smil greb ham.

Udenfor sagde han til DiMarco: »Som dreng plejede jeg at drømme om en syngende kvinde som hende, men jeg troede, at hun var en engel.«

DiMarco nikkede. »Hun var meget smuk. Jeg husker hende fra kirken. Og du har ret. Hun sang som en engel.« På usadlet hest red Astorre ud over markerne og standsede kun længe nok til at spise den friske gedeost og brødet med den sprøde skorpe, som en af landsbykvinderne havde pakket sammen til ham.

Omsider nåede han til Corleone. Nu kunne han ikke længere udskyde et besøg hos Michael Graziella. Den høflighed skyldte han i hvert fald manden.

Astorre var allerede godt brunet af solen, og Graziella modtog ham med åbne arme og et stort knus. »Siciliens sol har været god mod dig,« sagde han.

Astorre udtrykte sin taknemmelighed. »Tak for alting. Navnlig for den støtte, som du gav mig.«

Grazziella fulgte Astorre hen til sin villa. »Og hvad bringer dig til Corleone?«

»Jeg tror, at du godt ved, hvorfor jeg er her,« svarede Astorre.

Grazziella smilede. »En stærk ung mand som du? Naturligvis Og jeg vil med det samme følge dig hen til hende. Hun er en fryd for øjet, din Rosie. Og hun har været en glæde for alle, som har truffet hende.«

Astorre, der kendte Rosies appetit på sengens glæder, spekulerede et meget kort øjeblik på, om Graziella forsøgte at fortælle ham noget. Men det forkastede han hurtigt. Graziella var alt for korrekt til at antyde noget sådant og alt for siciliansk til at tillade en sådan usømmelighed lige for øjnene af sig.

Der var kun et par minutters gang hen til hendes villa, og da de nåede derhen, råbte Graziella: »Rosie, kære Rosie, du har en gæst.«

Hun var i en enkel blå solkjole med sit lyse hår bundet om bag nakken. Uden makeup så hun både yngre og uskyldigere ud, end han huskede hende.

Hun fik øje på ham og standsede brat. Så råbte hun: »Astorre!« løb hen til ham, kyssede ham og snakkede henrykt løs: »Jeg har allerede lært at tale den sicilianske dialekt flydende. Og jeg har også lært nogle gode opskrifter. Kan du lide spinatgnocchi?«

Han tog hende med sig til Castellammare del Golfo og brugte den næste uge til at vise hende rundt i landsbyen og i hele egnen omkring den. Hver dag badede de i havet, snakkede i timevis og elskede med hinanden med den særlige glæde, som kun kommer, når man virkelig kender hinanden.

Astorre holdt omhyggeligt øje med Rosie for at se, om hun måske var ved at blive træt af ham eller rastløs på grund af den enkle tilværelse. Det så ud, som om hun

virkelig følte sig godt tilpas og i fred med sig selv og omgivelserne, men kunne han nu også stole på hende efter alt det, som de havde været igennem sammen? Og derefter spekulerede han på, om det mon var det rigtige at elske en kvinde så højt, at man stoledes helt ubetinget på hende. Både han og Rosie havde hemmeligheder at beskytte — ting, som han hverken ønskede at huske eller dele med andre. Men Rosie kendte ham og elskede ham alligevel. Hun ville tie med hans hemmeligheder og han med hendes.

Der var kun ét, som fortsat bekymrede ham. Rosie havde en svaghed for penge og dyre gaver, og Astorre var ikke helt sikker på, om hun ville kunne nøjes med det, som kun én mand kunne give hende. Dét måtte han vide.

På deres sidste dag sammen i Corleone red Astorre og Rosie ud i højdedragene og videre ud på sletten, indtil tuskemørket begyndte at melde sig. Så standsede de i en vingård, hvor de plukkede druer og gav dem til hinanden.

»Jeg fatter ikke, at jeg blev her så længe,« sagde Rosie, mens de sammen hvilede sig på græsset.

Astorres grønne øjne glitrede intenst. »Tror du, at du måske kan blive her lidt længere?«

Hun så forbavset på ham. »Hvad mener du?«

Astorre kom op på det ene knæ og tog hendes hånd. »Måske halvtreds eller tres år,« sagde han og smilede. I hans åbne hånd lå en simpel ring af bronze.

»Vil du gifte dig med mig?« spurgte han.

Astorre så efter en mulig tøven i Rosies øjne, en mild skuffelse over ringens kvalitet, men hendes reaktion kom omgående. Hun slog armene om hans hals og dækkede hans ansigt med kys. Så faldt de om på græsset og lå der sammen.

En måned senere blev Astorre og Rosie gift i en af hans citruslunde. Fader Del Vecchio forrettede vielsen, og fra begge landsbyer mødte alle op. Hele højen var dækket af violette wisteriablonster, og duften af citroner og appelsiner

parfumerede luften. Astorre var i et sæt hvidt bondetøj, og Rosies kjole var af lyserød silke.

En gris blev spidstegt over en kulild, og der var friske modne tomater fra markerne, varmt nybagt brød og ost. Og hjemmeavlet vin flød i strømme.

Efter at ceremonien var overstået, og løfterne var blevet udvekslet, sang Astorre sine yndlingssange som en serenade for sin brud. Og der blev drukket og danset, og festen varede lige til daggry.

Da Rosie næste morgen vågnede, så hun, at Astorre var ved at sadle deres heste. »Vil du med på en ridetur sammen med mig?« spurgte han.

De red hele dagen, indtil Astorre fandt det, som han søgte — Villa Grazia. »Min onkels hemmelige paradis. Som barn tilbragte jeg min lykkeligste tid her.«

Han gik omkring huset til haven bag det, og Rosie fulgte lige bag ham. Omsider nåede de hen til hans oliventræ, det træ, der var vokset op af en af de olivensten, som han havde plantet som dreng. Træet var nu lige så højt som han, og stammen var tyk. Han tog en skarp kniv op af lommen, greb fat om en af grenene og skar den af.

»Den planter vi i vores have, så når vi får et barn, får han også sine glade minder.«

Et år senere fejrede Astorre og Rosie deres søn Raymonde Zenos fødsel. Og da han skulle døbes, inviterede de hele Astorres familie med til dåben i Skt. Sebastians Kirke.

Efter at Fader Del Vecchio havde forrettet dåben, løftede Valerius, den ældste af Don Apriles børn, sit vinglas og udbragte en skål. »Måtte I alle leve længe og lykkeligt, og måtte jeres søn vokse op med Siciliens lidenskab og Amerikas romantik i sit hjerte.«

Og Marcantonio løftede sit glas og tilføjede: »Og hvis han nogensinde skulle få lyst til at komme i fjernsynet, så ved I, hvem I skal kontakte.«

Nu, hvor familiens banker gav så rigt et udbytte, havde Marcantonio startet et firma med en kapital på tyve

millioner dollars, hvor han ville udvikle sine egne private tv-projekter. Han og Valerius samarbejdede om en film baseret på FBI's dossier på deres far. Nicole syntes, det var en rædsom idé, men alle var enige om, at Don Aprile ville have syntes godt om at tjene store penge på en dramatisering af legenderne om hans forbrydelser.

»Påståede forbrydelser,« understregede Nicole.

Astorre spekulerede på, om nogen overhovedet ville være interesseret. Den gamle mafia var død. De store mafiachefer havde nået deres mål og havde elegant forstået at glide ind i samfundet, som de bedste forbrydere altid gør det. De få håbefulde, som så sig selv som deres efterfølgere, var en slap bande andenrangs forbrydere og banditter. Hvorfor skulle nogen overhovedet kaste sig ud i organiseret kriminalitet, når det var så nemt at bedrage for millioner ved at starte ens eget firma og sælge aktier til offentligheden?

»Astorre, hvad med at blive vores specialkonsulent på filmen?« spurgte Marcantonio. »Vi vil gerne gøre den så autentisk som overhovedet muligt.«

»Gerne,« smilede Astorre. »Jeg pudser min agent på jer.« Da Rosie og Astorre senere den aften lå sammen i sengen, vendte hun sig om mod ham og spurgte: »Tror du, at du nogensinde alligevel vil ønske at vende tilbage?« »Hvortil?« spurgte Astorre. »Til New York? Til Amerika?«

»Du ved godt, hvad jeg mener,« sagde Rosie tøvende. »Til dit gamle liv.«

»Nej, jeg hører til hos dig — her.«

»Fint,« sagde Rosie. »Men hvad med vores barn? Skal han ikke have chancen for at opleve alt det, som Amerika kan byde ham?«

For sit indre syn så Astorre Raymonde løbe tur i højdedragene, spise oliven direkte fra tønderne og høre historier om de store mafiachefer og det gamle Sicilien. Han glædede sig til at kunne fortælle sin søn de historier. Men han vidste også, at myterne ikke ville være nok.

En skønne dag ville hans søn rejse til Amerika, hævnens og barmhjertighedens land. Landet med de storslåede muligheder.

Tak

Min særlige tak til Carol Gino, til mine litterære agenter Candida Donadio og Neil Olson, til mine advokater Bert Fields og Arthur Altman, til min bror Anthony Cleri, til min redaktør på Random House, Jonathan Kark, og til mine børn og børnebørn.

Om Omerta

Den tidligere mafialeder Don Raymonde Aprile bliver skudt ned uden for kirken efter sit barnebarns konfirmation. Hans rystede børn og børnebørn må se den gamle mand forbløde for øjnene af dem. Ingen fatter hvorfor. Nok har hans børn haft mistanke om faderens kriminelle fortid og grundlaget for den gigantiske familieformue, men Aprile har altid holdt den nære familie uden for og gjort sine tre børn til respektable borgere med fornemme uddannelser. Kun hans adopterede nevø Astorre synes at vide, hvad der skal gøres Astorre, der på overfladen er en almindelig makaroniimportør i USA, er nemlig i al hemmelighed blevet trænet til at overtage og beskytte Don Apriles forretninger og børn. Men vil Astorre opgive sit luksusliv? Og er han i stand til at løfte arven efter Don Aprile og tage den hævn, der rettelig tilkommer den store Don's håndlangere

Mario Puzo (1920-1999) var en amerikansk romanforfatter, hvis bøger ofte skildrer Amerikas kriminelle underverden og bagsiden af den amerikanske drøm. Blandt hans værker er

den udødelige klassiker "The Godfather" fra 1961 (da. 1971), som blev filmatiseret under samme navn med Francis Ford Coppola som instruktør og Mario Puzo selv som manuskriptforfatter.